

MAGYAR NŐK LAPJA

A M. N. MUZEUM
HIRLAP OSZTÁLYA

I. ÉVFOLYAM 19. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1939 JÚLIUS 1

FOTÓ: ANGELO, IV., VÁCI-UTCA 24

ANGELO
PHOTOS

GRÓF BETHLEN KLÁRA

A SZENT-MARGITSZIGETEN ÉLETREKELT LEGENDA

SZÖBENYI ÉVA, Szent Margit-legendája: Margit nővér

IFJ. KIENAST FERENCNÉ, fővendég a Mátyás-korabeli esküvőn

MILOS ENDRÉNÉ, Szent Margit-legendája: udvarhölgy

BÁRÓ PRÓNAY GYÖRGYNÉ, fővendég a Mátyás-korabeli esküvőn

MAGYAR NŐK LAPJA

I. ÉVFOLYAM 19. SZÁM

BUDAPEST, 1939 JÚLIUS 1

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 41.490. Előfizetési ár: Magyarország egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P.

S Z E R K E S Z T I

PAPP JENŐ

Romániában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovatmelléklettel együtt évi 24 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

A FÖLD HIMNUSZA

ÍRTA PAPP JENŐ

Mi, akik csak betűt vetünk barázdáidba: aratás idején elámulva nézzük bársonyos búzatengeredet. Tudósoknak tartjuk magunkat és nem tudunk rájönni, hogy mi a titkod. Nem tudjuk, hogy mi módon és miképpen varázsolod elő az ős-talajból, a magból, vízből. Levegőből és a semmiből a mi mindennapi kenyérünket. Valószínűleg te vagy itt e világon a legnagyobb művész. Istentől kaptad tehetségedet és titkodat s minden szellemi alkotó tőled, a földtől vette a példát, hogy hogyan kell a haszontalanból hasznosat teremteni s a jelentéktelen búzaszemekből lánglisztet és fehér kalácsot előállítani A szántással, boronával, trágyázással mi csak segíünk neked, kormányozzuk és szabályozzuk működésedet, hogy kurokát, gyümölcsöt, búzát vagy cukorrépát termelj. Te azonban független vagy tőlünk, mert a rostjaidban és méhedben rejlő hatalmas energiák minden művelés, szántás és vetés nélkül is szakadatlanul dolgoznak s ha parlagon is hagyjuk a földet, az akkor is terem valamit, ha más

nem, hát gatz és burjánt, de folyton csíráztat valamit, ami él és felfelé tör. Elrejtették benned a világ születésekor a halhatatlan akaratot, amely összeszedi a hó alatt is a rögök, a meleg, a szél, a nap és az anyag elemeit, hogy a nyárra aranyló mezőkkel terítsd teli az Alföldet.

Nagy művész vagy, föld, Isten közvetlen megbízottja és képviselője. Csodálatos eszköz vagy az Ő kezében s tökéletes hangszer, amely szebben szokkenti virágba a magot, mint mi a dalt. Nem hiába nevezünk áldott anyaföldnek. Zászlóinkkal és templomi lobogóinkkal vonulunk ki dús tábláid elé, mikor megérleled a verejték gyümölcseit, gabonádat beszenteli a pap, mielőtt a kasza megérintené és keresztetbe rakjuk a kéréket, mikor összeszedjük ez évi ajándékaidat. S amit nekünk nyújtasz, a kenyér és kalács, olyan titokkal terhes, olyan rejtélyesen jön létre s annyira felfoghatatlanul misztikus, hogy ha nem is sugározná a falat kenyér mögött az Isten mosolya és jósága: mi áhitattal odakép-

zeljük és amikor a kenyér himnuszát zengjük, akkor közös Urunkat dicsőítjük. A te Uradat s a mi Atyánkat, aki ideadta nekünk ezt a nagy világot és gondoskodott gyermekeiről, hogy az örömök és szépségek hajszolása közben testünk éhen ne pusztuljon. Isten ereje száll belénk a te izes ennalóid útján, s mit érne nekünk vagon, hír, dicsőség és nagyság, ha az áldott kenyéren keresztül nem tartanók fent az összeköttetést veled s rajtad keresztül a Teremtővel. Minden tiszteletünk azoké tehát, akik göresösen ragaszkodnak az anyaföldhöz, szeretik, simogatják, művelik, megbecsülik s ha arra kerül a sor: vérüket is ontják érte.

Mi se szakadtunk el tőle, mi, akik csak betűt vetünk barázdáiba. Hűtlen fiainak tűnünk fel, a föld székevényeinek és árulóinak itt a nagy városokban, ahol körengetegbe ékelve soha nem borulunk le zászlók és lobogók közt az áldott barázdákra. Te tudod azonban, drága földanyánk, hogy mi betűvetők vagyunk itt a nagy városban a te eltévedt pacsir-

táid, gyárkérmények és íróasztalok közé plántált füstí fecskeid, akik a maguk nyelvén magasztalják a te nagyságot és az Isten dicsőségét. Te nem tartasz bennünket munkakerülőknél és mihasznáknál, mert, ahogy ellátod táplálékkal a mezők fölött trillázó házi zenekarokat, éppen úgy eljuttatod a mi szerény asztalunkra is mindennapi ajándékodat, kiflik és zsemlyék formájában. Jut nekünk is bőven a te termésedből, hála Istennek s mi se fukarkodunk, mikor ezt meg tudjuk köszönni neked. Adunk munkádhoz verset, írást, képet, dalt és gépeket. Hízelgünk magunknak azzal is, hogy tudományunkkal és laboratóriumainkkal vegyészeink megkönnyítik és megnesesítik a parlagok munkáját. Szeretünk mi is kimondhatatlanul, mi is a végső-kig ragaszkodunk hozzád és mi is készek vagyunk arra, hogy ha kell, hát vérünket is ontsuk érte. Mert mi városiak is a te fiaid vagyunk.

Áldott légy, föld s kétszeresen áldott, hogy magyar vagy s hogy a miénk vagy!

Asszonyok a költők életében

Irta Nagy Méda

Zrinyi Miklós jegyessége

Zrinyi a kastély tornácán állt és a torlódó fellegeket nézte, amelyek sötét, mély árnyékot borítottak a tájra. A villámlás egyre élesebb lett, a mennydörgés gyorsabban felelt rá és a jégelt kevert esőcseppek az arcába záptak. De a férfi nem mozdult hátrább, hogy védje magát, inkább nekifeszítette arcát a szélnek és záporoknak s ha egy élesebb villandás végighasított a eget, gyönyörködve fordította arra a fejét. Igen, ez az ő eleme: a vihar, amely fákat csavar ki tövestől, patakokat zúdít a völgybe és minden élőlényt megreszketet. Bár csak ő is így mehetne neki a töröknek, mint pusztító áradat, hogy irmagia se maradna Magyarországon. Hogy is tudják tétlenül nézni egyesek ezt az alkut, amely a török és az osztrák között folyik a magyar föld testéért. Őt majd szétveti az izzó gyűlölet, mások meg alázatos megadással hal ide, hal oda fizetik az adót, csakhogy békeségben legyenek. Pedig az emberi akarat csodát is tehet, csak akarni kellene! Ó, ha a magyar is így összefogna egyszer, mint ahogy a felhők rohannak egymásnak...

A tornác léccé markoló kezére hirtelen rátette valaki a tenyerét. Könnyű érintés volt, mintha egy elsodort szíromlevél simult volna oda:

— Miklós bátyám, kérem, jöjjön be, meghűti magát!

A férfi hátrafordult, s mikor meglátta a kis Draskovich Borbála ijedt arccskáját a feje fölé feszített köpeny alatt, elnevette magát:

— Csak nem féltesz egy katonát, Borbála húgom? A végeken különböző időknek is a szemébe nézünk. Hát még amikor a törökök versenyezni próbáltak az égi hangversennyel ágyúgolyókkal? Az volt aztán az igazi vihar!

— De most vendégségben van és nem háborúban, Miklós bátyám és arra nem gondol, hogy hátha mi unatkozunk oda-bent?

— Azt ugyan nem vettem észre. Eusébia és te is Borbála húgom, olyan jókat nevettek Erdődy Farkas nagyhangú kalandjain, hogy én ott csak felesleges vagyok. Mert mivel is tudlak én benneteket mulattatni, csak harccal, portyázással, az osztrákot szídom, vagy a törököt, ez pedig nem kedves a lányfüleknek. Kicsavart, szép, cifra szőlomokra pedig nem jár a szám. Elszoktam én már a társasági élettől, az udvarlástól...

— Téved, ha azt hiszi, hogy mi nem hallgajtuk éppen olyan szívesen a komoly szavakat is. Én különösen... — mondta a fiatal lány nyomatékosan és nagy, fekete szemével ráfeledezett a férfi magabamerült, szomorú arcára. — Nagyon kedves vagy, kis Borbála, hogy így törődsz velem, de akkor tehenél nekem egy szívességet, — fordult hirtelen a lány felé egy gondolatától hajtva, — kedves beszéddel foglald le Erdődy Farkast, hogy én Eusébiával szót tudjak váltani.

— Miért nem nevezi egyszerűen Violának? Eusébia is jobban szereti, ha így szólítják.

— Gondolod, hogy nem haragszik meg érte?

— Én sem haragszom a «kis húgom» megszólításért, — mondta a lány gyorsan és, mint aki szégyenkezik, hirtelen

megfordult és befutott. Zrinyi csodálkozva nézett utána: mit akart ez a gyermek mondani? Figyelmeztetni arra, hogy már nem gyermek, hanem hirtelen serdült nevendék lány. És miért jött utána ilyen aggódással?... Bezzeg Viola egy cseper sem törődik azzal, ha hirtelen indulatában betegséget is szerez. Hiszen tudhatná, hogy nem azért jött a Draskovich kastélyba, hogy Erdődy Farkas ostoba kalandjait hallgassa. Vagy öneki márt mindig ez lesz a sorsa? A választörtőt más ember vezeti az olárhöz? Lám, Eszterházy Júlia is mennyi kedveséggel fordult felé s mikor a választásra került a sor, mégis Nádasdy Ferenchez ment feleségül. S most Viola is milyen ragyogó, nagy szemekkel nézett Erdődyre, rá még soha így nem tekintett. Jobb lesz neki innét elmenni, nincs itt neki semmi kérésvalója, — gondolta keserűen és kifelé indult.

A lányok a kastély ablakából csak azt látták, hogy a szél és villámlás közepegyel fordult felé s mikor a domboldalról, mintha a viharral készülne hadakozni.

Zrinyi loboogó indulatjában és szedett szívével valóban harcolni vágyott s mert a törökre menni nem tudott, hát a svédek elleni hadjárata állt. Mikor hosszú hónapok után hazavetődött, csodálkozva hallotta, hogy a kis Borbála Erdődy Farkassal váltott jegyet. Akkor hát Viola szabad. A tábortban, a szabad égbolt alatt, amikor a csillagokat nézte és hazagondolt, különös ritmusú szavak lüktettek az ajkán, néhányat le is írt ezekből a versekből s előre küldte próbálkozásul, hogy Viola hogyan fogadják. Hívó üzenetet kapott. Nem telt bele sok idő, a Draskovich-kastély parkjában két jegypár sárt. Viola vídám volt és csapongó, Borbála egyre elmélázóbb és szótlanabb.

Egy alkalommal, amikor Borbála egye-

dül maradt Zrinyivel, nagy, fekete szemét komolyan ráemelte:

— Meg van elégedve? Jól teljesítettem a kérését?

Zrinyi ijedten nézett Borbálára. Uristen, ez a gyermek csak nem álmodta fel magát azért, hogy őt boldogsághoz juttassa?...

De Borbála már megbánta, hogy rést nyitott a lelkére, ahonnét a férfi megláthatta megalázott és legyőzött szerelmét, hirtelen nevetni kezdett hangosan, szilajul:

— Most ugy-e jól megijesztettem? Ne féljen, a játék igazán valóra vált. Amíg én azon dolgoztam, hogy elhódítsam Violától Farkast, magam is a hálózába estem. Higgye el, szeretem és jó felesége leszek.

Zrinyi főkavart lélekkel és csodálkozva nézett a leány után. Tehát neki köszönheti, hogy Viola szerelmét elnyerte, de milyen áron?... Vajon joga van elfogadni?...

Borbála azon este melegen símult a vőlegényéhez:

— Esküdjünk meg minél gyorsabban és menjünk el innét!... Minél messzebbre, — sőt hajtotta utána csendesen.

Azon az őszön megtartották a kis Draskovich Borbála esküvőjét. Zrinyi tavaszra tervezte az övét. A közbeeső tél pihenése a költészetét volt és a szerelmét. Jegyességének boldog napjai alatt írta meg a szigetvári Zrinyi Miklós tetteinek hősköteményét: a «Szigeti veszedelmeit». Minden sora valódi átélésen alapult, mert a késői dédunoka nemcsak költő volt, hanem a legnagyobb szerető hadvezér is. Olyan ember írta ezt az eposzt, aki maga is benne élt az eposzban, aki tudta, mi a harc és a saját testén érezte a kard fölhasított sebéit.

Életének ez volt a legszebb és költészetének a legtermékenyebb esztendője: boldog jegyessége.

Jelszava volt: «Sors bona, nihil aliud». «Csak jó szerencse kell, semmi más.» De hiába hitt a jelszavában, éppen a szerencse került el. Őt év múlva meghalt rajongva szeretett felesége és ezután élete, azt lehet mondani, a nagyszabású kudarcok sorozata: A nemzet őt kívánja nádornak, de az utolsó pillanatban az osztrák udvar meghusítja: egyszerűen nem jelölik. Mindent kockára tesz Rákóczi Györgyért, de az erdélyi fejedelem álombirodalma összeomlik. Visszaparancsolják a török elleni győzelmes hadjárataiból, majd felépíti a büszke Uj-Zerin-várat, s az osztrák sereg ölbe tett kézzel nézi, mint rombolja le a török. Második feleségétől, a német származású Löbl Mária grófnőtől származó két gyermeke meghal. Ennyi kudarc és szerencsétlenség után mégis azt hirdette: «Ne legyünk kishitűek!» Hátatlanul hitt és bízott Istenben. Költésze és rajongó hazaszeretete áttemelte a legválságosabb órákon is.

Hirtelen halála megrendítette az országot. Nem hitték el a szerencsétlenséget. Azt suttogták, hogy Bécsben van egy fegyver, amelyre az van felírva: «Éz a vadkan ölte meg Zrinyit.»

Az igazságos emlékezet Mátyás király és Rákóczi mellett jelölt helyet nagyszabású, magyar célokért lángoló alakjának, de a boldogságot, a boldog célhoz érést, csak kevés ideig ismerte.

A városligeti hid és a Hősök-tere

Hüvösölgyi levelek

3

A MAGYAR NŐK LAPJA SZÁMÁRA IRJA:

KODOLÁNYI JÁNOS

Megigértem, hogy szólok néhány szót az igazán stílusos népi kézimunkákról s azok egyik igen nagy mesteréről, özvegy Danca Áronnéról, a mi kedves sárközi szövő-néninkről.

Első pillanatra furcsának látszhatik, hogy férfiember s hozzá író, aki egyáltalában nem ismeretes arról az oldaláról, hogy az efféle finom szépségeket is kedveli, kézimunkákról ír. De gondoljunk csak arra, hány férfi készített és készít remekeket faragásban, szövésben, bőrmunkákban, ötvösművészetben s máris eloszlik a babona, hogy a kézimunka kizárólag az asszony dolga. Hát még ha meggondoljuk, hogy a kínai, a japán férfi mily művellettel tud gyönyörködni a lakkmunkák szépségében, a csodálatos vázák és csészék zománcában és festésében, a selyemkelmék mesés színpompájában! És hol a határvonala, amely elválasztaná például a festőművészet remekeit, a mozartit, beethovenit, bartóki zene alkotásait, vagy a nagy költők műveit azoktól a színharmóniáktól és dallamoktól, amelyek a művészi kézimunkák szépségében zengenek?

Környezetünknek, amelyben legintimébb életünket éljük, amely tanuja elvonultságunk bánatainak és örömeinek, legtitkosab gondunknak-bajunknak, amelynek ölen álmainkat álmodjuk és nappalaink tevékenységét folytatjuk, éppúgy ki kell fejeznie egyéniségünket, mint az arcunknak, beszédünknek, ruhánknek, mozgásunknak. Környezetünknek tehát harmónikusnak, művészinek kell lennie. Ahogy a jóízű ember fülét sérti a vásári zaj, vagy a hamis zene, az otromba vers, az ostoba beszéd, a nyelvelenes hangsúlyozás, az egymásnak ellentmondó színek rikoltozása, éppúgy kell, hogy sértse az izléstelenül berendezett lakás, a vásári módon összehordott díszítés, a nivótlan kézimunka is. Nem kell ahhoz sem művészeknek, sem gazdagnak lenni, hogy a lakásunk finom, hangulatos, egyéni és izléses legyen. Hiszen a jó kézimunka sem kerül többre, mint a rossz, sőt megvan az az előnye is, hogy évtizedekig szolgál és semmi

sem veszít szépségéből, nemességéből, minőségéből.

Világéletemben elszörnyedtem, ha oly lakásba kellett lépnem, ahol a háziak izléséről és műveltségéről rossz kézimunkák tömege tett lesújtó tanubizonyosságot. Ahogy nem tudom elviselni a hamis, vagy hazug zenét, ahogy sért a csúnya, nem magyaros beszéd, ahogy irtózom a lármától, tülekedéstől, és tolakodástól, ugyanúgy irtózom az ilyen lakásoktól is. Sohasem tudom, miről beszélgessek az olyan ház gazdájával, asszonyával, amelynek asztalán stílustalan terítő éktelenkedik, díványán kutyákkal, macskákkal, hollandi szélmalomokkal, vagy ökölnyi rózsabimbókkal „díszített“ párnák hivalkodnak pöffeszkedve, ablakán táncoló rokokópárok lengnek a függönyön, s minduntalan attól kell félnem, hogy kabátom gombja beleakad a lehetetlen „madeirák“ ákombákomába. Egyszer egy furcsa, nem egészen beszámítható asszonyságot láttam a villamoson. Tél volt, az asszonyság fehér félcipőben, sárga harisnyában, kávészínű hosszú szoknyában, zöld hosszú kabátban, fehér keztüben, fekete csipkeapernyővel tipegett a megállóhoz, miközben komor méltósággal billegette nagykarimájú, rózsaszínű szalaggal ékesített szalmakalapját.

De hal csuklóján szép régi, nehéz aranykarkötők csörögtek s amikor keztüjét levonta, villogó briliánsgyűrűk szikráztak felém ujjairól.

Ez az ad abszurdum vitt példa, vagy inkább jelkép jelenik meg előttem, valahányszor izléstelenül összehordott kézimunkák tömkelegébe kerülök. Istenem, gondolom, ez a kedves, csinos háziasszony, aki olyan jól tudja, hogy kell öltözködni, még ha olcsó, egyszerű ruhát visel is, mily szörnyen elferdült izléssel válogatja össze közvetlen környezete, otthona díszeit! Hiszen olyan a lakása, mint az a furcsa öregasszony.

Mint ormánsági emberek, mi ösztönös vonzódással viseltetünk a szép, ősi népi kézimunkák iránt. Az Ormánság a magyar művészi izlés egyik legcsodá-

latosabb melegágya. Bámulatos művészet virult ki ott, különösen a szövés munkákban. Aki pedig izlését már gyermekora óta valamely magyar táj népművészetén nevelte, egész bizonyosan megérti és szereti a szép kézimunkát, akkor is, ha nem az ő vidékéről való. Ezt egyébként nem is én mondom, özvegy Danca Áronné mondotta egyszer, amikor Malonyay Dezsőnek a magyar népművészetéről írott munkáiról beszélgettünk. Mert Danca néni ezeket a köteteket is ismeri és tisztában van a kézimunkák minden csínjával-binjával, a motivumok, színek és szövési technikák minden részletével, jobban, sokkal jobban, mint igen sok, egyetemet végzett, művelt úriasszony. Danca néni a feleségem fedezte fel évekket ezelőtt a Nemzetközi Vásáron. A népművészeti pavillonban nézelődött s beszédbe ereszkedett vele.

— Mondja, lelköm, melyik vidékre való maga? — kérdezte Danca néni.

— Baranyából, az Ormánságból.

— Onnét? Mindjárt gondoltam a beszédjéről.

Az a kis tájszólásbeli, hangsúlyozási hasonlóság, ami az ormánsági, meg a sárközi nyelv között van, felismertette mindkettőjünkkel, hogy tulajdonképpen rokonlelkek. Pedig az én feleségem nem is beszéd tájszólással — s ugyan hányan akadnának, akik meg tudnák mondani, melyik vidékről származik? Jó barátságba kerültünk, Danca néni szötte lakásom legremekebb darabjait.

Ő szötte függőnyeimet. Az ő diványtakaróján pihenek, az ő vánkósan szundítók délutánonként. Az ő kezemunkájába öltözik a kislányom, ha csinos akar lenni. Az ő bámulatos terítőin pihen a szemem, amikor felveszem a könyvemet az asztalról. Vörös, fekete és fehér, ezek azok a „nemzeti“ színek, — mint Danca néni helyesen mondja, — amelyek környezetem alapharmóniáját megadják.

Danca néni ura földműves volt, a komün alatt felakasztották a terroristák. Elrekkvirált teheneit akarta megmenteni — azt hitték, politikai tevékenységben fáradozik. Szegény Danca

Áront tehát kivégezték, egyszerűen, szépen ment a halál elé, ahogy jó magyarhoz s keresztény emberhez illik. Amikor az özvegnél megjelent egy úriember s előadta, hogy Dancsa Áron, a vértanú fényképéért jött, mert a kommünről frott könyvben róla is meg akarnak emlékezni s képét meg akarják örökíteni, Dancsa néni elhárította magától a dolgot. A dicsőség iránt semmi érveke nincsen. Bosszú sem liheg benne. Tudja, mulandók vagyunk, az ítélet Istennél van. Szorgalmasan dolgozik néhány hold földceskjén, kora hajnaltól késő éjszakáig csattogatja a szövőszéket, tanítja a fiatalabbakat, fáradozik a kézimunkázó asszonyok értékesítő szövetkezetében, — amely, igen helyesen, kereskedőnek nem ad el kézimunkát. Néha-néha feljön Budapestre, nálam száll meg s gyönyörköd-
 íet bennünket finom humorával, okos, gyönyörű magyar beszédével, a falu eseményeivel, no meg elsősorban a magával hozott kézimunkákkal. Kosarait, batyuit kibontja, asztal, divány megte-
 lik a sárközi népművészet pompájával. Megtörtént, hogy Dancsa néni nem egészen tiszta stílusú kézimunkát ajánlgatott. Volt benne a „nemzeti“ színek mellett más is, holmi téglavörös, barna, hupikék, sőt egészen elrontott

szöttesek is akadtak. Tiltakozásunkra nevetett:

— Má látom, jó szömik van, nem tudom becsapni magikat. De ezők a szí-
 nök azér vannak benne, mer az urak idefönn, merhogy nem értenek hozzá, *ilyent követölnek*. Csak ezt vöszik meg. Így rontják az „urak“ a népművésze-
 tet.

Dancsa néni azt is ki szokta fejteni, milyen motívumokat miért s hogyan alkalmazott. Mert van rizskásás, búza-
 szömös, madaras, tőfaleveles, méhecs-
 kés, meg más sokféle szöttes, a motívu-
 mok keverése, felépítése mindegyiknél más és más. Aki kézimunkát vásárol, ehhez is értenie kell. (Ezúttal csak a sárközi szöttesről beszélünk, másféle kézimunkáknál, természetesen másféle színek és motívumok jellemzők.) És azt is tudni kell, hogy a sárközi him-
 zés a világ egyik legbámulatosabb ké-
 zimunka-költeménye, milyen motívu-
 mokból alakul. Más és más korban más és más a színezés is, a szöttes is. Van-
 nak több százéves, muzeális értékű rit-
 kaságok: kontyartók, fejkötők. Egy-
 egy ilyen tenyérnyi remekmű kincse-
 ket ér. Az ősi „nemzeti“ szín a fekete-
 fehér.

Levelet kaptunk Dancsa nénitől, hogy már nem jár fel a Nemzetközi Vásárra.

Minek fáradjon? „Nagyon kell szor-
 galmatoskodnia“, — írja, — hogy ren-
 deléseinek eleget tehessen. Nagyszerű
 vevőköre van. Minisztériumok ajtajai,
 előkelőségek előszobája, írók otthona
 nyílik meg előtte, mindenütt örömmel
 köszöntik, leültetik, megbecsülik. Ugy
 bálnak vele, ahogy művésszel illik.
 De olyan is ő, mint régi bessenyő
 törzsfők leszármazottja, lassumozgású,
 méltóságos, egyben vidám, bölcs, tar-
 tózkodó, fölényesen úri.

Ó, milyen kár, hogy asszonyaink úgy
 elhanyagolják a szövőszéket, hogy nem
 szentelnek otthonuk ízléses, magyaros
 és egyéni szépségének több időt, ked-
 vet és munkát, hogy teljesen belévesz-
 nek a sablonok üres, gépies másolá-
 sába! Pedig minden magyar asszony
 hozott magával valamit arról a vidék-
 ről, abronét maga, vagy a családja
 származik. Menjen, kutassa fel, merül-
 jön el benne, művelje, virágoztassa. Ha
 tudnák, mennyire másképp érezzük
 magunkat mi, férfiak, egy olyan ott-
 honban, amely művészi és egyéni, mint
 a szokványos kispolgári klisóththonok-
 ban, több gondot szentelnének a kézi-
 munkának. És elvégre, az sem mellé-
 kes szempont az asszonyok életében,
 hogy milyen fészket tudnak várásolni a
 férfi számára.

Uriszoba-sarok

Gyermekszoba-részlet

Gyomay György

TORTA

Böske iszonyú munkában van. Eljegyzési vacsorára teríti az ebédlőasztalt. A hősziű terítőre nagy műgonddal rakosgatja a tányérokat, villákat, késeket, poharakat. Minden teríték elé virágot is tesz, hogy mindenképpen felejt-hetetlen legyen ez az este annak a négy embernek, akik nemsokára odatelepszene a csillogó porcellánok és vakítóan fényes ezüstök mellé. Mikor készen van a nagy munka, Böske az ajtó mellé áll. Összehunyorítja a szemét. S mint a festőművész szokta, úgy nézi, milyen hatást vált ki a ragyogó asztal a nézőből.

— Jó, — állapítja meg boldogan s közelebb gurítja a gumikerekű kis asztalt, melyen ott pompázik az est legértékesebb fogása, a rózsaszínű, mosolygós, nagyon finom torta.

Böske sóhajta nézi a remek téstacsodát, s arra gondol, hogy délután hét kővér tudós könyvből szedte össze, mi is kell voltaképpen egy jóvágású torta hasába. Hét könyvből írta ki a tudományt, amin nem is csodálkozhat senki. Mert aki csak egy kicsit is járatos a tortakészítés művészetében, az tudja jól, hogy a torta olyan kényes, mint a bálkirálynő. Vigyázni kell rá, mint az elsőbálos lányra. Babusgatni kell, meg cirógatni. A fülébe szerelmes szavakat kell suttogni. S úgy ki kell kenni-fenni, cifrázni, mint egy elhanyagolt arcot.

Mindez igen kitűnően sikerült még délután. Pompás a torta felirat: is, mely tudtára adja mindenkinek, hogy a szerelmes pár egyik tagja Böske, a másik pedig Gyurka névre hallgat Böske és Gyurka a mai eljegyzési ünnep két hőse, amint azt az eljegyzési lapok is tanúsítják, melyek holnap kerülnek majd a megcímzés után a magyar királyi postára. Böske ismét gyönyörködik a sziporkázó asztalban. Egy milliméterrel arrébb húzza az egyik virágot. Fel is emeli. Megszoagolja. Gyöngéd csókot lehel rá, mivel a virág pont a Gyurka terítéke előtt áll. S míg magába szívja a bódító illatot, behunyt szeme előtt elsuhan az utolsó hónapok boldog emléke.

Hogy is kezdődött voltaképpen ez a szerelem? Ugy, hogy az uraság fia, ifjú Sági Tibor hat tantárgyból rovítt hozott a gimnázium második osztályából. S mikor a kövéremert szülők felocsudtak az első ájulásból s mikor megpihent a fiatal urat cirógató nádpálca, rövid hirdetés jelent meg a fővárosi lapokban.

— «Második gimnázista fiam mellé erélyes nevelőt keresek. S akis nyelveket ismerő, szigorú fiatalemberek jelentkezzenek okmányokkal Sági Tibor földbirtokosnál, Pusztavarsán. Fizetés megegyezés szerint.»

Amikor a hirdetés megjelent, Pesten a körúton mélabúsan sétált egy dr. Kis György nevezetű állásnélküli tanár. A

kirakatokat nézegette s irigyen fordította fejét az elsuhanó autók után. Aztán, hogy az újságok a szemébe ordították Sági Tibor tragédiáját, egy pillanattig sem gondolkozott. Összekuporgatott pengőin jegyet váltott. Ideutazott. Kikocsizott az uradalomba. S már akkor délután ott állt az irodában Sági Tibor előtt és illendően meghajolt.

— Nagyságos uram, a nevelői állás miatt jöttem, — mondta komoly határozottsággal és bemutatkozott. — Dr. Kis György vagyok.

Sági Tibor látta, hogy nem alázatosan szűkülő alakkal van dolga, hanem összeszorított fogú, kemény legénnyel. Kezet nyújtott neki. Leültette egy fotóbjé. Cigaretta dugott a szájába. Egy éles pillantással határozottan végigmérte. S elébe tartotta tenyerét.

— Szabad az okmányait?

Gyurka erre egyenkint átadogatta a nála levő iratokat. A keresztlevelet, az érettségi bizonyítványt, a tanári oklevelet. Bemutatott egy amerikai újságot, mely az arcképét akkor közölte, mikor kint doktorrá avatták. Elmondta, hogy mindössze három hónapja jött haza Amerikából. Tökéletesen beszél angolul, franciául, németül. A nevelői állást csak azért vállalta, hogy addig se legyen foglalkozás nélkül, amíg megjön a minisztériumból a kinevezése, melyet maga az államtitkár ígért meg neki.

Sági Tibor figyelmesen nézegette a fiatalembert okmányait s az amerikai újság cikkét az arcképpel. S a végén annyit mondott.

— Rendben van, doktor. Adok önnek mindent, ami egy úriembert megillet. Külön szobát, úri ellátást, a hintóm is bármikor rendelkezésére áll. Adok ezenkívül havi nyolcvan pengő zsebpénzt. Csak fogja szigorúan azt a kölyköt, hogy a vizsgákon valahogy átcsússzék.

— Tessék rábízni a fiatal urat, — felelte erre Gyurka s ettől kezdve olyan sora lett a kastélyban, mint egy valószínű, született hercegnek.

Nem telt bele egy hét, hozzájuk is átjött bemutatkozni. Megnézte az iskolát. Végighallgatott néhány tanítást. Aztán hosszú magyarázatba kezdett az amerikai oktatásügyről és egyéb nagytudományi dolgokról.

Az első látogatást gyorsan követte a második, a harmadik. A szülők kedvesen néztek a jomodorú fiatalembere. Meghívták minden este teára, rádióhallgatásra. Ugy, hogy egyszer csak arra döbbsent rá, hogy szereti Gyurkát, igaz, mely szerelemmel. Ugy hallgatja, mint az égből szállt angyalt. S amikor nincs ott, úgy érzi, halott van a házában. A szülők mosolyogva vették tudomásul szerelmük kinyílását. S egyre biztatták, szóval bátorították a fiatalembert.

— Menjen gyakrabban a minisztériumba. Sürgesse az állást. Ne várjon szóltanul, mert akkor megfélekednek róla.

És dr. Kis György megfogadta a jótanácsot. Minden két hétben felutazott Pestre. Kilincselte a minisztériumban egyik szobából a másikba. Kért, könyörgött. Elmondta, hogy menaszszonnyal van, aki évek óta vár rá s akivel azonnal megesküsznek, mihelyst kezében lesz a kinevezés. S egyre nagyobb reményekkel tért vissza a pesti utazásokról.

— Szeptemberre meglesz a kinevezésem, drága Böske, — mondogatta ilyenkor neki boldogan s ő álmodozva várta, mikor mond majd mást is neki egyetlen szerelme.

És lassan ez a felejthetetlen nap is elkövetkezett. Egyszer Gyurka egy levéllel rohant át hozzá.

— Irt az államtitkár! Meglesz a kinevezés! — lobogtatott egy gépirásos levelet nagy boldogan s mielőtt tiltakozhatott volna, átölelte, megcsókolta s azt kiáltotta ragyogó arccal: — Böske, maga lesz a feleségem! Ha megjön a kinevezésem, nem engedem magát tovább tanítani! Eljön velem és nem tanítónő lesz, hanem az én egyetlen, édes kis feleségem!

Ő erre nem szólt semmit. Mit is szólhatott volna. Odaborult a fiú vállára és úgy sírt, mint mikor hull a meleg, nyári zápor. Akkor melegében ki is tűzték az eljegyzés napját. Gyurka beszaladt még egyszer Pestre. Gyönyörű karperecet, gyűrűket hozott neki ajándékol. S elhatározták, hogy az eljegyzési lakomát a legszűkebb családi körben tartják meg, ma este.

Nagy készülődésekkel, sütéssel, főzéssel telt el a mai nap. Végtelen lassan elsétált a meszszegébe a délután is. Így ért el oda az idő, hogy neki kellett fogni a terítésnek az ebédlőben.

Böske felrezen elgondolkozásából. Gyufát vesz elő. Vigyázva meggyújtja a lámpát. Leereszti az ablakon a függőnyt. Megigazítja a székeket. Belepislant a tükörbe. Végigsimítja a haját. S mosolyogva néz a torta cifra írásaira: Böske, Gyurka.

Az óra mély hangon búgni kezd a falon. Hét órát kongatnak a zsongó ütések.

— Nemsokára jön Gyurka, — gondolja a lány. — Hajnalban még beszaladt Pestre, hogy bevásárolja a legszükségesebbeket. Félóra múlva itt lesz.

A konyhából finom szagok úsznak be észrevétlenül a szobába. Nyálcsiklandó pecsenyéillat tölti csordultig a házat. Böske nagyot nyel. Most eszmél rá, hogy izgalmasan ma még nem is evett.

— Majd a tortából kipótolom, — mosolyog élete legszebb remekére s alig várja, hogy odaülhessen az asztal mellé.

Kintről lépések hallatszanak. Valaki kopog. Böske megremeg. Gyurka jött? Ilyen hamar? — Szabad, — mondja lázasan.

Az ajtó kinyílik. S ifjabb Sági Tibor lép be mosolyogva.

— Kezét csókolom, tanítónéni, — hajol meg udvariasan, kisdíákos szögletességgel.

Böske odaszalad a kisdíákhoz. Atöleli. Megcsókolja.

— Szervusz, Tibikém! — mondja boldogan. Aztán csókolja, ahol éri. Hálásan, bőkezűen, mint aki jól tudja, hogy neki és a hat rovóinak köszönheti a boldogságát. Mert ha az a hat rovó nem lett volna, akkor Gyuri sohse került volna ide. Igen, ez a Gyuri az oka és előidézője minden szépségnek és boldogságnak, ami most reá várakozik. Az ő rosszasága hozta reá a jóság ajándékát és az ő rossz bizonyítványából lesz az a legszebb és legjobb írás, amit az anyakönyvvezető fog majd kiállítani az ő sírgtartó boldogságukról. A diák csodálkozva figyeli a csókesőt. Egyet ő is visszaad. Aztán benyul a zsebébe.

— Apuka átküldte az újságot, hogy tessék elolvasni, — húz elő egy összehajtogatott délutáni lapot mosolyogva.

Böske elveszi az újságot. Szétnyitja. Rámered az első oldalra. S egyszerre olyan fehér lesz mint az asztalon a terítő.

— Hurokra került a betörőkirály, akit a fél világ rendőrsége hajszol! Dr. Kis György néven az egyik pestkörnyéki uradalomban nevelősködött az alvilág vezére! — ordítják szemébe az ökölnyi betűk s mellettük ott mosolyog az annyiszor csókolgatott és símogatót arc.

Böske nem tudja tovább olvasni a fekete sorokat. Ugy érzi, minden betű, mint a parázs égeti a szemét. Kezéből kihull az újság. Zizegő zokogással hull le a szőnyegre.

— Ez nem lehet igaz, — robban ki belőle némán a fájdalom és úgy érzi, most meg kell halni. — Ezt nem élem túl, — ugrik fel szédelegve s ki akar rohanni a szobából.

Alig lép azonban egyet, a diák megfogja a kezét.

— Mi a baj, tanítónéni kérem? — áll elébe csodálkozva.

— Semmi, kicsikém, — lehele Böske minden erejét összeszedve s a csuklójához kap. Letépi róla a vastag aranykarperecet. Ujjairól lecibálja a gyűrűket. S mind a sarokba vágja.

— Gazember, — csikorogja tehetetlenül s az asztalhoz rohan. Felkap egy kést. Odarohan a tortához. Rámered a két villogó névre: Böske, Gyurka. S mintha a fiatalember állna előtte, szürni, vágni kezdi a gyűlöletes nevet. A különös zajra berohannak a kiadók. Ertetlenül nézik a lányt. S halálsápadtan merednek az újság öklönagságú betűire. Aztán szóltanul kiosonnak a konyhába. Mit is mondhatnának ezekben a retentő pillanatokban annak, akinek szenvedésében ők is részesek?

Böske átboladozik az ebédlőből a hálóba. Lerogy a heverőre. S kitör belőle a sírás.

Sági Tibor, a másodikos gimnazista moccanás nélkül, rémülten figyeli. Ugy érzi, ő az oka minden könnynek és szomorúságnak. Belevilágít a lelkebe a sejtés, hogy az ő rovói zúdították Böske nőre a fájdalmak jeges esőjét. Mint a tolvaj, ki akar oszoni a szobából, hogy minél előbb otthon lehessen. Aztán lábujjhegyen odasomfordál az összeturkált tortához. Egy pillanatig nézi a felismerhetetlen név maradványait. S elfeledve mindent, csendesen eszegetni kezdi a torta édes húsát.

TENGERPART

ÍRTA VÁNDOR KÁLMÁN

Az asszony hangja egyszerre érdes lett. Szeméből a düh lángja csapott fel. Düh és gyűlölet lángolt feléje az asszony szeméből, akiről úgy tudta tegnap még, hogy szereti és a felesége lesz. Valami olyan elemi indulat, hogy megdöbent.

— Edit! Mi ez?
— Elég volt! — felugrott. — Végeztünk!

A férfi megfogta a kezét. kényszerítette, hogy visszaüljön. Most egészen nyugodt volt a hangja.

— Ha menni akarsz, természetesen elmész, Edit. De nem így! — kutatóan a szemébe nézett. — Mi van veled?

Az asszony ült és hallgatott. — Mi történt itt? Mi történt tegnap óta?
— Elmegyek!

A férfi csak nézte. Csodálkozva, mint egy ismerlent. Ki ez az asszony? En ezt az asszonyt nem ismerem!

Csend volt. A folyosón valaki végigment, a kertben két gyerek beszélgetett.

Nem tudta szemét levenni róla. Nézte az arcát, konokul összeszorított fogait. Most már ő sem beszélt. Mi történt? Hiszen nincs három napja, boldogan szöktek ide, az olasz tengerpartra, úgy indultak, hogy három gyönyörű hetet töltenek együtt. Az első találkozás emlékei lobbantak fel a férfi előtt. Amikor ez az asszony könnyes szemmel mondta neki: „Téged nagyon kell szeretni, te olyan jó vagy.” És most ugyanez az asszony konokul, kegyetlenül, gyűlölködve: „elmegyek, elmegyek!” Lehet ez? Ez ugyanaz az asszony? Ezzel a konok gyűlölettel a szemében? Mi történt? A keze kinyult feléje:

— Edit! El akarsz menni?

— Igen!

— Miért?

— Mást szeretek!

A férfi felállt. Most nyugodt volt, halálosan nyugodt.

— Eridj, Edit!

Az asszony a kalapja után nyúlt. Nem nézett rá.

— Isten veled! — mondta halkán és furcsa mosollyal.

Lassan megindult az ajtó felé.

— Edit! — sikoltott fel a férfiben a megdöbbenés. — Te csakugyan el tudsz menni? Edit kinyitotta az ajtót.

— Edit! — hallotta a férfi újra a saját hangját. — Edit! De Edit nem állt meg és nem fordult vissza. Egyetlen szó nélkül betette az ajtót.

*

A kerten át egy pincér valakinek uzsonnát vitt. Döbbenetes volt a csönd. És döbbenetes az üresség. Állt az üres szobában és nem mozdult. Az ablakon át látta Editet, magas, karcsu, hajlékony alakját, amint nyugodtan, lassan, sétálva, konok eltökéltséggel ment el tőle.

A férfi csak állt. Percekig szólanul. Nem érzett fájdalmat. Csak valami rettenetes süket csendet és ürességet. Aztán gépiesen megmozdult a karja, odahozta a fürdőköpenyét. Fél őt van. Neki most a strandon a helye, mert ez fürdőhely, az élet nem áll

meg, az élet megy tovább. Gondolatlanul, automatikus mozgást végző gép, megindult a tengerpart felé.

*

Mikor is volt? Nincs még három napja, hogy megérkezett és először állott itt a tengerparton. Elnyujtott kiáltások mállottak el a forró, állott, füllesztő levegőben.

— Gelááti! Gandiáááti! Carte-liáni!

Fagylaltjukat, gyümölcsüket, képeslapjaikat kiáltották izdadt olasz legények. Nyögve tolták kocsijukat, vonszolták feketére égett testüket.

A grófi család tizenkét gyermekével éppen egy bárkát tolt ki a tengerre, egy morva színész nő izgatottan forgatta nyakát, kereste az olasz fiút, akibe váratlanul „beleszeretett”.

A strand bárkjában fürdőtrikós feleségek irták hetven centiméteres eszpressók mellett a képeslapokat és kint a tengeren megingathatatlan biztonsággal álltak a hadihajók.

Hát itt vagyunk, — állapította meg elégedetten, — még nincs három napja. Itt vagyunk és minden rendben van, az egész gyönyörű lesz. Kedvteléssel legeltette szemét a tengerparti képen. A zsvajgó, vidám, gondtalan életen. Most ez lesz néhány hétig. Nyugalom, öröm és ezer új nagyszerű impresszió. Micsoda karnevál! És az esték! Az esték!

Nő, nő és nő! Fürdőtrikóban, strandruhában, pizsamában, hosszú nadrágban, pulloverben és estélyi ruhában. Közűk alig néhány férfi. Színes forgotag, pirosra lakkozott körmök a szandálokban. Illatok, színek, sima, selymes bőrok, karok, vállak, hátak a csillogó villanyfényben. És zene három oldalról is.

Bárokát, kerteket látott, asztalok körül embereket, mint a heringek. Hangulatvilágítás kertek mélyéről dzezzel és táncolók megvillanó színfoltjaival. Táncoló tömeg, hawai gitár. Istenem, itt együtt Edittel!

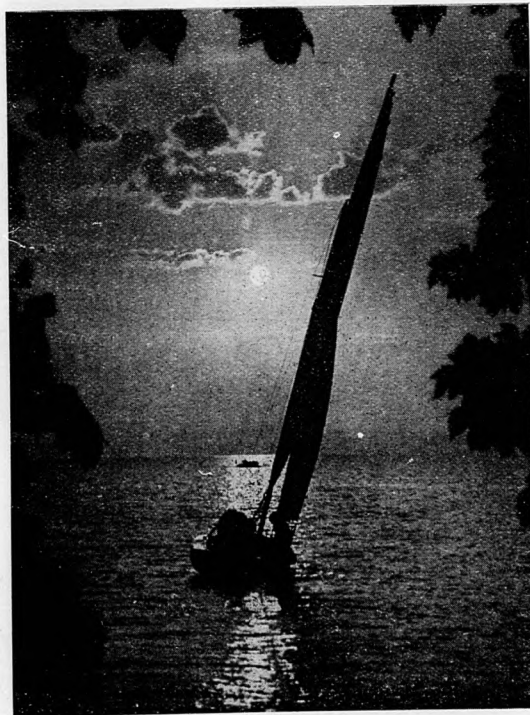
Ez három nappal ezelőtt volt. És ime, ez lett belőle. «Mást szeretek.»

*

Igen, ez így történt. Elment tőle az asszony. A szerelem. Egyik percről a másikra. És neki nem bicsaklott meg a lába, nem rogyant be a térde. Minden ugyanolyan volt, mint tegnap, a hotel, az út, a teniszpálya, a kabinok. Sütött a nap, a tengerparton emberek hancúroztak, kacagásokat hallott.

Minden ment tovább, senki sem vett észre semmit. Senki sem látta, hogy a tekintete üres, hogy kiégett és most már voltaképpen semminek sincs értelme.

Ment a parton, a lába a tengerben, ment kiégetten, lehajtott fejjel, egy-kettő. Lába alatt csobogott a sekély víz. Körülötte zsvajgott a tömeg, nevetéseket hallott valahonnan távolról, hangokat. Nem is tudta, hogy mit csinál. Egyszer felnézett és távolról Edit kabinját pillantotta meg.

Vitorlás a Magyar Tengeren

Ott ült a kabin előtt, a hűgával és két fiúval, egészen fiatalokkal, nyilván a hűgá udvarlói. Ott ült, nyugodtan beszélgetett. Mosolygott! Nyugodtan, derűsen mosolygott! Lehet ez?

Ment tovább. Vitte a lába. Locsogott a víz. Elérkezett a mólóig. Ott megállt, mert nincs tovább. Hát vissza.

Aztán egyszerre meg kellett állnia.

Tíz lépésre előtte megint Edit egy házaspárral és a fivérével. Mentek a parton, megálltak, az egyik férfi fényképezett. Edit belemosolygott a gépbe. Hát csak ennyi volt? Hát így túl van rajta?

Aztán egyik vitorlással kezdtek alkudozni. Ő ment mögöttük, nézte az asszonyt, a járását, a haját, a vállát, az arcát, ami annyiszor pihent a vállán.

Igen, itt van. Kiáltani sem kellene, csak egészen halkan mondani a nevét és meghalának. Itt van, tíz lépés az egész és igen, — hát nincs többé. Itt megy és neki többé semmi köze hozzá. Majd Pesten találkozni fognak az utcán, ő udvariasan megemeli a kalapját, az asszony bólint és mennek tovább. Éppen belépett a vitorlásba. A tenger alig hullámzott. Elnyújtott kiáltások mállottak el a levegőben, geláááti, a nap már rézsütösen pásztázott a kabinok felett. Délután hat óra volt.

Ott állott a parton. A vitorlás már kint bukdácsolt a tengeren, egyre távolabb a parttól. Még el tudta olvasni a nevét. Lucia. Most viszi el tőlem, mormolta, közel egy esztendő minden óráját, minden percét, minden másodpercét, egy boldog élet reményét. A Lucia. Ez a rozszant kis bárka.

Halvánvan még sejtette az arcát, de már messze volt, nagyon messze.

A lába megbicsaklott. Kiegett szemét nem tudta levenni az egyre távolodó vitorlásról. Aztán a körvonalak is elmosódtak.

Nem érzett fájdalmat. Csak ez az üresség! Mintha valamit kitéptek volna a bordája alól és most ott minden üres és fekete. Csendesen leereszkedett egy partra tolt moszkónéra. Mozdulatlanul üldögélt.

Kezdődő flörtök kórzóztak előtte, egy gyerek a kabinosné urával labdázott. A szöke bécsi asszony, aki felöltözve olyan szép, mint egy álom, mellette ment el. Semmit sem látott.

Ült a moszkónén, mozdulatlanul, szeme a távoli vizeken egy vitorlásra tapadva. Az aya nem is tudta, hogy a keze mozog a homokban és négy betűt ír le folyton, mindig ugyanazt a négyet: vége. Volt, nincs. Többé semmi köze hozzá. Pontosan tudta, hogy ez a vitorlás egy óra múlva újra itt lesz a parton, Edit ki fog szállni belőle, itt megy majd el a homokban előtte. És mégis! Az ő számára már nem jön vissza.

Halk szellő suhant a tenger felől, már a nap is a feje felett lövelte el sugarait. Egyre kevesebben jártak körülötte, este van, gondolta. Este. Nézte a távoli vitorlásokat a flotta körül. Vajjon melyik az övé? Megrándult a vállá. Nem mindegy már?

Felállt. Itt-ott még volt néhány ember a kabinok körül. A trikót akasztották ki, hogy reggelre megszáradjon.

Nem fájt semmi. És nem is

változott semmi. Elindult a hotel felé.

*

Igen. Ez a lényeg! Nem változott semmi. Minden ugyanaz maradt. A szoba a hotelben, a szoba is ugyanaz volt. Ugyanaz volt a szekrény, az ágy, a mosdó. Minden. Csak éppen üres volt minden és nem volt értelme semminek.

Nem fájt semmi. Nem is érzett semmit. Mint a gép, mozgott a teste. Odaállt a tükör elé, szappanozott, fogta a borotvát, mint a gép, végezte a dolgát. Aztán kinyitotta a szekrényt és kiemelte az új fehér ruháját.

Talán ez volt az első pillanat, amikor éles fájdalmat érzett. Ezt a ruhát erre az útra csináltatta. Most nézte, értelmetlenül, bután.

— Hát veled mit csináljak? — mondta a fehér ruhának. — Miért vegyelek magamra? Miért fontos az most, hogy jól legyen felöltözve? Miért? A nadrágot még felhúzza, de a kabátot már nem tudta magára venni. Fárdatan másikat húzott, azután az órájára nézett. Az óra állt. Fél ötöt mutatott. Mi az, az óra megállt, amikor elment tőle?

Semmi sem változott. Épp úgy ment fel a vacsorához, ugyanúgy köszönt a hoteligazgató, ugyanúgy hozták a pincérek a fogásokai, ugyanolyan rossz volt a zenekar és a szomszéd asztalnál a három délamerikai nő is pontosan úgy ült ott, mint tegnap és tegnapelőtt. És ő is evett. Evett! Sőt! Ugyanúgy ült ki vacsora után a terraszra is. Semmi sem változott. Csak éppen gép volt, eleven reflexmozgás. Egy orvos szavai jutottak az eszébe: — Élni a legkönnyebb. Csak lélegzetet kell venni.

Te hát él. Lehet ez? Hogyne! A negyedik asztaltól ismerős nők mosolyogtak feléje. Felállt, odament, meghajolt.

— Szabad?

És táncolt velük. Vacsora után tánc van, akkor táncolni kell. Mosoly volt az arcán, néha még szólt is valamit, hihetőleg kedveset.

— Érdekes — gondolta, — senki sem látja rajtam, senki sem látja, hogy itt egy gép táncol. Ez a valami, ami ezt a nőt átkarolja és ez a másik valami, ami a tánc lépéseket teszi, nem kar és nem láb, csak emeltyű. Egy gép táncol itt, kitűnően megkonstruált gép, társadalmi használatra. Eszik, iszik, táncol, szépeket mond és mosolyog. Igen. Kitűnő gép társadalmi használatra.

Játszott a jazz, állt a tánc, hibátlanul, könnyedén vette a lépéseket, fordulatokat és mosolygott a táncosnőjére.

De a táncosnő megdöbbenet meredt az arcára.

— Isten szerelmére, mi van magával?

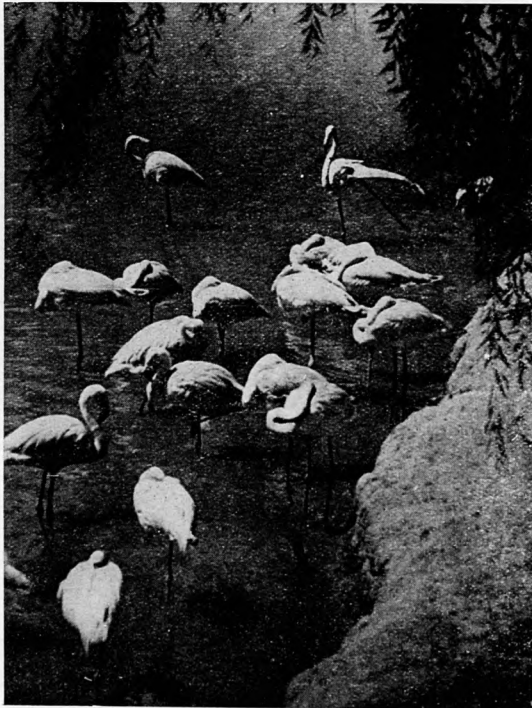
— Miért? — kérdezte és mosolygva a szemébe nézett. — Mi volna velem?

A lány félénken elhúzódt.

— Ilyent még nem is láttam! Táncol, mosolyog s a szeméből folyik a könny!

A férfi bocsánatkérő mozdulattal megállt. A karja tehetetlen gesztusra lendült. És most is mosolygott.

— Ne haragudjék. A gép, úgy látszik, mégsem tökéletes... Könnyedén meghajolt s a terraszról lelépett a félhomályos éjszakába. Azután egyszerre, mint egy száguldó zivatar, egyik pillanatról a másikra, megérkezett egy torz hanggal a — zokogás.

Gázló-madarak a budapesti Állatkertben

Kedves Tanító úr!

Itt vagyok a temetőben, itt állok süppedt sírjándól és derüsen mosolyogva állapítom meg, hogy nagyszerű ember volt Maga, míg itt fent járt a földön, kedves jó Tanító úr.

Mert — míg Darú, a községi írnok megtanult kitűnően jérbizni, az adóügyi jegyzőnek a horgászás volt a szenvedélye, Csákvári a fiatal káplán irdogált a pesti ujságokba, Csigolya gyógyszerész segéd úr stíglíceket, csizeket fogdosott össze, Aranyosi a járásbírósgáttól találmányokon törte a fejét (fogadkozott, hogy nem hal meg addig, míg a perpetuum mobilét fel nem találja s akkor Edison, Marconi s a többi nagyfejű meg se látszanak mellette a tudományos világban), Baranyai, a kis banknak a könyvelője operákat komponált. (Itt hagylak benneteket, csak a híreket fogjátok hallani!....), egysszóval mindenki csinált valamit, volt valami mellékfoglalkozása, így magának is volt, édes Tanító úr, mert Maga meg megtanult suttgomban csizmát és cipőt talpalni.

Hát ez gyönyörű dolog volt. Megtanulta a mesterséget magánszorgalomból, éjnek idején. És azért tanulta meg — és ez mindennél gyönyörűbb — mert nyolc drága kékszemű virágja volt magának, Tanító úr, nyolc kacagó, életerős, futkározó gyereke, három fiú, öt lány, olyan szépek voltak, mint a ragyogó orgonásip a templomban, amit annyiszor elcsodálhattam gyermekkoromban, mint a maga „orgonásipját”, drága Tanító úr. És ennek az orgonásipnak egy esztendőben legalább nyolc pár cipő kellett, ugyanannyi talpálás, sarkálás, de szegény volt az eklézsia, gyengén tudott magának fizetni, Tanító úr, így aztán sokszor összenéztek a tanítóné asszonnyal, azzal a fehércsú angyalai jószággal — lehetne-e más egy nyolcgyermekes anya, mint angyalai jószág? — mikor mondjuk Janikának kint volt a cipőből a lába, vagy Eszti ke már a cipőkérgét taposta, mondom, ilyenkor szomorúan néztek össze a tanítóné asszonnyal, csóválták a fejüket.

— Hej, hej! . . . Pedig nincsen cipőre való . . .

Egyzer aztán ilyen hangtalan tanácskozás után kapta magát Tanító úr, felment a Nagyutcára Buczik Báltint okleveles cipészmasterhez, aki a mestersége mellett történettudós volt, különösen negyvennyolc és a francia forradalom érdekelte nagyon s roppant szerette tudományát fitogatni, különösen tanult emberek előtt.

— Tudja-e, Buczik úr, hol született meg a «Talpra magyar?» — ezzel lépett be hozzá.

— Hogyne tudnám, tanító úr! . . . Először a Pilvax-kávéházban szavalta a mi Petőfink . . . Hej, csudadolog volt az kérem, mert akkor a márciusi ifjúság, élén a lánglelkű költővel, Jókaival és . . .

Buczik ült a kerekasztalban és már nagyon belemelegedett negyvennyolcba, beszélt, dolgozott, maga pedig hallgatta Tanító úr, figyelte minden mozdulatát . . .

És most itt álljunk meg egy kicsit, hogy ráolvassam magára, kedves Tanító úr a fondorlatot: egy álló hétig járt Maga Buczikhoz és a nagydők feletti vita leple alatt ellopta elméletben Bucziktól a lábbeli készítés tudományát. Megtanulta, hogy mire kell a szufni, lapos ráspoly, dikics, milyen hígra kell főzni a csirizt, mi a rámozós vas, gömbölyű úr, szegletes úr, kalapácsok, talpvágó kés, nyitóló, sámfavas, szurok. Hogy kell szurkozni a fonalat, meg a jó Eg tudja, mi mindent kell tudni még a cipészmasterséghez . . .

De ez volt magának egyedüli büne, Tanító úr, ebben a földi világban. Más semmi, semmi nem volt, én tudom és mindenki tudja.

Egy hét mulva aztán elment a kereskedőhöz, ott megvette a legszükségesebb szerszámokat, bőrt, talpat, faszegyet és ment haza csillogó szemekkel. Mintha most is látnám ma-

gas, kissé hajlott alakját, amint szorongatja hóna alatt a szuzteri rekvizitumokat.

Már aznap egész éjjel dolgozott. A megtalpalt, megfoltozott cipőket odaraktak az alvó kis angyalok mellé, akik tán jó cipőről álmodtak, hogy váljék álruk valóságá, reggel ha felkelnek . . .

*

Ugyebár, drága jó Tanító úr, jártak a mi iskolánkba tanyai Zsellér Andrások és Jobbágy Jánosok lenvirágszínű kisgyerekei is?

Egy novembervégi reggelen, mikor már hideg havas eső verte az iskola palatetejét, száralmasan sápadt, sovány felhők siettek Tarcsa felé, Tanító úr kint állt a tornácra, már meg akarta kezdeni a tanítást, mikor nyílt az iskola kapuja, azon pedig belépett a két kis Zsellér-gyerek, a harmadikos, Mária és kisöccse, Lajika. Az Isten hidege majd megvette őket. Éktelen rossz, nagy cipőjük tele volt habarékkal, vízzel.

— Nincs jobb cipőtök? — kérdezett rájuk.

— Nincs! — felelt vissza a kis Mária.

— Hol is dolgozik a ti apátok?

— Édesapánk meghalt . . . Édesanyám jár úriházakhoz mosni . . . De most beteg . . .

Akkor reggel úgy ült maga, Tanító úr, a katedrán, mint a szíven süjtött ember, akinek minden örömét, ami kicsi még benne maradt, kilopták a szívéből. Halkszavú volt (én tudom, ne is tiltakozzon, oda se figyelt a feleletünkre) mereven nézett végig a padsor-közön, küzködött magával. Egy szer csak hirtelen feljött, idegesen, de azért jóindulatúan a hangjában, azt mondta:

— Zsellér Mária, Lajika, vessétek le hamar a cipőtöket . . . Hozzatok ide és üljetek majd a kályha mellé! . . .

A két gyerek levetette a cipőt és maga, Tanító úr, ott az iskola előtt szakértelemmel megvizsgálta a két rossz topánkát. Majd Túri Balázst beültette a katedrába vigyázónak, maga pedig a két cipővel elhagyta a termet, bement a lakásába.

Pontosan a delet harangozták, mikor visszajött maga, édes Tanító úr, a két pár kijavított cipővel. Elmondtuk a Miatyánkot és én figyeltem Magát, hogy akkor szübből, igazán az Istennel beszélgetett . . .

Két hét mulva a kis cigányfiúnak, Rima Jancsinak talpalta meg a cipőjét. De ebből aztán furcsa dolog jött ki. A gyerekek haza grasszált az újforma cipővel a cigánytelepre. Az apja, aki a helybéli cigánybandának volt a brácsása — állítólag minden bandában a legmesszebb ember — annyira megörült a fia cipőjének, hogy elküldte Jancsival a sajátját azzal az alázatos üzenettel, hogy legyen szíves, javítsassa ki „ott” a tanító úr, ahol a fiadét volt szíves, mert ki sem tud mozdulni a putriból, jó lábbeli híjján . . . Majd jönnek már a lakodalmak, névnapok, disznótorok, multságok, megfizet ő annak emberségesen, aki megcsinálja . . .

*

Áldja meg az Isten, Tanító úr még a halóporát is — a cigányfiú apjának is megjavította a cipőjét — és bocsássa meg nekem, hogy mindezeket most kifecsegem, pedig Maga, míg élt, szemérmesen titkolta, ámbár azért csak suttogtak az emberek.

Most itt gyomlálom sírjáról a vadfüveket és szedem emlékeim rózsakertjéből a legszebb virágokat, hogy csokorba kössöm az én kedves tanítóm drága emlékezetére.

Különben nincsen itt semmi ujság, Tanító úr, ha csak az nem, hogy Aranyosi még most sem találta fel a perpetuum mobilét s Baranyai még mindig könyvelő a bankban, pedig már mind a ketten hajlott koru, öreg emberek . . .

Tessék elhinni: nem is olyan „mások” A MAI LÁNYOK

Vizsgáljuk meg a tényeket egy kis jóakarattal

Anyák és leányok: nagyon régi probléma, amely azonban nem csak a mai, modern és sok tekintetben lesújtó kritikával illetett kor problémája. Ha a régebbi időkben arról beszélgettek a szülők, hogy lány-, vagy fiúgyermeket kívánjanak-e a jó Istentől, a vélemények nagyon eltérők voltak. A lánygyermek mellett szóló legfőbb érv azonban mindenesetre így hangzott:

— A lányból legalább valami kis haszon származik. A fiú azonban kiröpül a családi fészekből, amint megnőnek a szárnyai...

Volt-e valami igazság a régebbi idők megállapításában, hogy „a lányból legalább valami kis haszon származik”? Vagy az egész dolog csak egyszerű képzelődés volt, amely a valóságnak egyáltalán nem felelt meg? Ha az édesanya az ő bájos kis „bakkfiú”-lányával, csinosan feltöltözve és mosolygó harmóniában együtt sétált a korzón minden délelőtt, minden délután és estefelé, ugyebár ez elragadó és kedves látvány volt? Az a kérdés azonban, hogy otthon is ilyen tökéletes boldogságban folytak-e a dolgok?

Hát, tisztelettel legyen mondva, ez nem mindig volt így. Csak a teljesen flegmatikus természetűek végeztek el látszólagos jókedvvel azt az otthoni, úgynevezett „házimunkát”, amelynek elvégzése a legtöbb esetben egyáltalán nem is volt szükséges. Csak nagyon kevesen és csak a csöndes teremtések bírták elviselni azt, hogy állandóan egymás mellett, úgyszólván esztendőkön keresztül egymáshoz láncolva — ha ugyan rokoni, vagy szerelmi kötelékekkel is — éljék napjaikat, anélkül azonban, hogy unatkoznának. Az eféle unalomnak az eredménye azonban a legtöbb esetben zsörtölődés és összetűzés volt.

Végzetes tévedés azt hinni, hogy az emberek annál jobban ragaszkodnak egymáshoz, minél többet vannak együtt. A szerelem tartósságát és állandóságát semmi sem fokozza fel jobban, mint az időnkinti különválás. A legpontosabban megfigyelhetjük ezt a házasságoknál, a legbensőségesebb életközösségnél, amely egyúttal a legtermészetesebb kapcsolat is, hogy annál tartósabb és mélyebb barátság és szerelem fejlődik ki, minél több időt van távol a dolgozó férj és csak a boldog pihenés óráit tölti együtt a feleségével. Azt mondják, hogy manapság sok a boldogtalan házasság. Nem hinnők, hogy akár csak egyvel is kevesebb lenne annak következtében, ha a férjek kényszerítve lennének, hogy állandóan a „feleségük szoknyáján üljenek”. Sőt, ennek éppen az ellenkezőjét tapasztaljuk! Milyen lehangoltas előzi meg a legtöbb esetben a férj néhány heti szabadságidejét! Milyen félelemmel tekint úgy a férj, mint a feleség az elé az időpont elé, amikor a férj nyugdíjba fog menni! És milyen lesújtó hatással van a családi boldogságra nézve a sok esetben talán csak kis ideig tartó munkanélküliség!

Az anya és leánya természetes viszonya szinte önmagában rejti egy csomó vézetes konfliktus csiráját. Kívülről minél elváhatatlanabbnak látszának, annál erősebb talán a belső elidegenedés. Éppen azért egyetlen anya se sajnálja sem a maga, sem pedig a leánya érdekében, ha a mai súlyos gazdasági viszonyok felállítják annak szükségserűségét, hogy a nap jelentékeny részében nem lehetnek együtt.

— Ha ez csak a napi munka idejére vonatkoznék, — sóhajt fel némelyik anya. — Csakhogy ezek a mai lányok szórakozni is egyedül akarnak! Ha beteszik maguk mögött az otthon ajtaját, elfeledkeznek a szülőkről és a szülői házról! Ez a „mai fiatalosság” csak sajátmagával törődik!

Szülők, nem is hiszitek, milyen fontos szerepet játszottok gyermekeitek életében, — elsősorban éppen akkor, amikor nem vagytok velük együtt! Ó, ha egyszer kihallgathatnátok, hogy lányaitok miről beszélgetnek a munkaszünetben! Hígyjétek el, hogy nem fecsegnek állandóan — ahogy ti gondoljátok — udvarlóikról és ehhez hasonló dolgokról. Feltétlen kevesebbet beszélnek róluk, mint a régi bakkfiosok a — hadnagyokról. Ellenkezőleg: a mai lányok beszédtemája az anya és az apa, a nagyszülők és a rokonság.

— Az én édesanyám olyan pompás kalácsot tud készíteni, amelyet még sehol másutt nem ettem... A papám állandóan pipázik... Anyám azt mondja, hogy mindig csak kis hagymát kell venni... Az én nagypapám, amikor még kislány volt, beleesett egy patakba... A fekete hajam egészen az édesanyámé, de a füleimet nagypapától örököltem... A legidősebb fivérem teljesen egyedül készítette el a rádiókat... A kisöcsém mindig elcsavarog, néha órákhozott kell keresni őt, — és így tovább.

ÉRTED?

A két lezárt szemem tavában, tündérvilágot ringatok, mert szívedtől szívemhez érve sugárzó gyémánt híd ragyog.

A két karomban minden gyöngéd ölelés érted ébredsz, s a lelmem csupa néma hála, hogy még gondolsz rám, még szeretsz.

Minden mosoly érted derít fel és minden csók téged kíván, minden búcsu térted könnyes és minden álom visszavár!

Minden lépés feléd vezet csak, és minden válás néked ad, mindennap újra elveszítlek, mert egyszer megtalálalak.

Hajdu Julia

Gondúzó sarok

Tilos a csók — az autóban

U. S. A.-ban még a szerelem is motorizálva lett. Az országutak és parkok szélén kilométeres kigyóvonalban állanak az autók egymás mögött. A fény-szórók természetesen nem égnek. A különböző négyletek hiába tiltakoznak ellene, az autók sora csak napról-napra növekedett. Egyik napon a washingtoni erkölcsrendészet emberei razzitát tartottak és minden párt igazolásra szólítottak fel:

— A hölgy az ön felesége? — volt a rendőrök kérdése.

— Igen! — volt a fiatalemberek válasza.

Ebben a pillanatban magnéziumfény lobbant fel és csak most vették észre a szerelmes párok, hogy lefényképezték őket. Két napra rá megjelent az újságokban egy rendőri közlemény:

«Azon férjes asszonyok, akiknek az uruk e hét kedddén este azzal távozt el hazulról, hogy fontos üzleti megbeszélése van, vagy a klubba megy, az Excelsior-Palastban meggyőződhetnek róla, tényleg igazat mondtak-e férjük. Az előadások kezdete minden órában, reggeltől estig.»

Az Excelsior-Palastot az napon Washington összes féltékeny feleségei direkt megrohaniák. A felvett fényképek diaposítivjeit levelettették. A hatás szenzációs volt, mert a nézőtér merő sikoly és ájulás, dühroham és szitkozódás volt. Így sült ki, hogy az erkölcsrendőrség razzitáján kontrollált férfiak 75 százaléka házassamber volt.

Két nap múlva a féltékeny férfiek lettek az Excelsior-Palastba meghíva. A hatás ugyanaz volt, de megfordított eredménnyel.

Ettől a naptól kezdve a parkoló csók-autók száma nagyon megcsappant, viszont a washingtoni törvényszéken a válások száma megnövekedett.

Gyerünk Lisszabonba!

Lisszabonban az emberek egyszerre minden különösebb indok nélkül szolidak lettek. Éjfél után néptelenek lettek az utcák és a kávéházak és mulatók is látogának az ürességtől. A különben vigkedélyű lisszabonitak mintha összebeszéltek volna, szolidabbak lettek. Nem használt az éjjeli mulatók leg-hangzatosabb reklámja sem, az éjjeli élet válságba jutott. Ekkor az éjjeli üzemek egy utolsó eszközhöz nyultak:

«Éjfél után Lisszabonban minden a felébe kerül!» lehetett mindenütt olvasni. Felébe kerül az autótaxi, a villamos, a konflis stb. és felébe kerül minden az éjjeli mulatókban is. Természetesen ez az ötlelet még a legfukarabb lisszabonit is kicsalata az ágyból. Azóta Lisszabon éjjeli élete még forgalmasabb lett, mint a nappali. A kereskedők is aziránt folyamodtak a kormányhoz, hogy éjjel nyitva tarthassanak. Azáltal, hogy minden a felébe kerül, mindenkori háromszor annyit költöit. Ez az ügyes trükk nappali forgalmat teremtetit a lisszaboni éjszakában.

Segíts magadon — megsegít az Isten!

Az egyik hatalmas new-yorki bankház kis alkalmazottja, Richard Smoll, már vagy tíz éve a borítékcímző gépet kezelte és semmi reménye nem volt, hogy valaha is előre juthasson. Fizetésemeléslről szó sem lehetett. Egy napon azonban az egyik pénztáros megbetegedett és őt osztották be helyettesítésre. Még aznap éjjel egy rendőri razzia alkalmából Richard Smollt is igazolásra szólították fel — egyik hirhedt éjjeli mulatóban! Smollnál véletlenül nem volt semmi igazoló írás, így őt is őrizetbe vették. Házkutatást is tartottak nála és egy Biblia lapjai között 51 darab ezerdolláros bankjegyet fedeztek fel! Smoll tagadta, hogy ő a pénzt a bankban sikkasztotta volna, de egyben a pénz eredetéről minden felvilágosítást megtagadott. A bírói tárgyaláson kijelentette a bank ügyvédje, hogy a pénztár ellenőrzése után nem találtak hiányt. Smollt felmentették és amikor a bíró nyugta ellenében a lefoglalt 50.000 dollárt ki akarta neki utalni, a kis bankalkalmazott sírásra fakadt és bevallotta, hogy a pénzt mégis a bankból sikkasztotta. A bíró azonban, utalva a bank kijelentésére, türelmetlenül felszólította Smollt, hogy vegye át a pénzt, mert nincs ideje sokáig teketóriázni.

A pénz tényleg a bank pénztárából származott, de a vezetőség inkább elviselte a kárt, mintsem a bank renoméja csorbát szenvedjen, vagyis hogy olyan rossz az ellenőrzésük, hogy ott ilyen magas összeget lehet elemelni. A kis bankhivatalnok most egy jólmenő üzlet tulajdonosa.

Az Amor-pósta

Jó dolguk van a szerelmeseknek Venezuelában. Hogy a házasságokat elősegítsék, a postaminiszter legutóbbi intézkedése alapján a szerelmesleveleket ezentúl feltartarítával szállítja a pósta. A leveleket halványrózsaszín borítékba kell tenni, hogy felismerhetők legyenek. Mindenesetre fenntartotta a pósta magának a jogot, hogy visszaélések elkerülése végett, a szerelmes leveleket egy «diszkrét» cenzorral átvizsgálathatja.

Egyik napon furcsa «szerelmeslevél» akadt az egyik cenzor kezébe:

«Drága, egyetlen Apucim!

Aranyos soraidat megkaptam és örökönynek ültek a szememben, midőn értesítéssel, hogy a 2 zsák sóra 2% kasszaskontót adtál. Pucikám édes, a porcukra is adajl legalább 3%-ot, mert, Te kis homis, nagyon homokos volt. Ha ezt megteszed, úgy szerelmi kapcsolatunkat továbbra is áldás kíséri majd.

Hogy Te milyen gőzengző vagy! A 3 bála rizs megint dohos volt. Ne csinálj ilyen mőkát, Apucim.

Kis kacsoíddal írt levélkédet szivrepesve várom és addig is ölel és csókol:

szeretettel Gonzales & Comp.»

Apucinck természetesen büntetőportót kellett fizetni.

M. I.

Szó sincs róla, nem világrengető dolgok, amikről ezek a fiatal lányok beszélgetnek, sőt — ha jobban megvizsgáljuk — nagyon szárazak és prózaiak. Csakhogy ebből a prózából kicsendül az otthon és a boldogság költészete és egy csöndes, de annál bensőségesebb szeretet, amellyel az otthonvalókat ölelik körül.

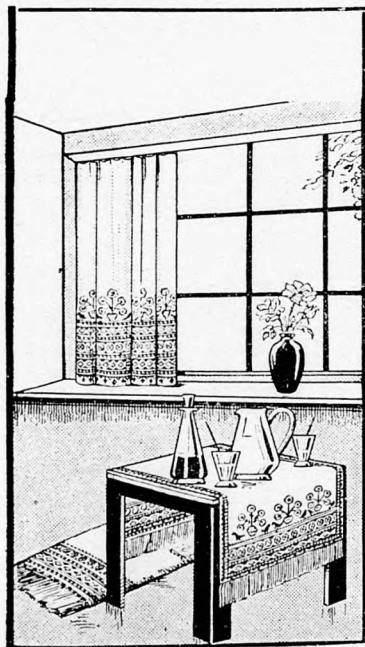
A mai lány akkor örül és akkor csillog a szeme, amikor ezt mondhatja: — Édesanyám ma eljön értem és együtt megyünk haza a hivatalból!

A régi bakfis boldogságát az jelentette, ha éppen ellenkezőleg arról értesült: — Anyám ma nem jöhet értem! Egyedül megyek haza a táncórától! Hurrá!

Senki nem irigyli ma a diákasszisztenszont, vagy a hivatalnoklányt, aki egyedül lakik kis szobácskájában. Ellenkezőleg, ez a szegény, legényéletet élő leány szokott felsőhajtani: — Milyen boldogok vagytok ti, akik együtt lakhattok szüleitekkel!

És ugyanígy vannak a szülők is. Az az anya, aki akkor, amikor lánya a „házikasszony“ szerepében lustálkodott, tulajdon gyermekét tehernek, semmivel nem törődőnek, hiúknak és szeszélyesnek érezte, rájön arra, hogy lánya — amikor ránéz az órára, hogy egy percet se késsen hivatalból — elragadó, jó, szerető és drága gyermek.

Az anyák és leányok problémája tehát megszűnik teljesen abban a pillanatban, ha az anyákban meglesz a szükségesség jóakarata, hogy a tényeket olyan-nak lássák, amilyenek azok a valóságban és ne gyászolják, sirassák az elmúltot, úgynevezett „szép időket“, amelyeknél — valljuk be! — sokkal szebbek, mert értékesebbek, tartalmasabbak és hasznosabbak, a mai lányok munkás és dolgos napjai!

Hűsítőasztalka himzett terítővel

L I D É R C F É N Y

SZINÉSZJELÖLTEK TANULSÁGÁRA

... A kis városka széles főutcáján a «Városi Szállóda» udvarára tündérpalotákat, kék olasz tengert, papíros felhőkarcolókat, kasírozott királyi trónt szállít a társzekéf. Mellette borostásarcú, rojtosnadrágú, színészképű úr halad. Mögötte és a másik oldalon bozontoshajú síhederek vigyáznak, nehogy lecsúszson a „budai Gellérthegy“, a „Tátra“ mellé, mert akkor kilyukasztja a „csillagos eget“.

Ha ezekkel a „kincsekkel“, Isten őrizz, valami baj talál lenni, akkor elmarad a ma este hirdetett „ünnepi megnyitó előadás“.

Megjöttek a színészek . . .

... A kis városka álmodt — főleg fiatal lányok és fiúk, akik hírnévre várnak, — sóvárogva néznek a különös menet után; de a Városi Szállóban sűrűző polgáremberek is ott sűrűnnek-forgognak a jövővény színészek között a kertes udvaron.

Régi ismerősök összeszókolóznak, az újak paroláznak Thalia papjaival, akiknek lármája, kacagása, friss színekkel tarkítja erre a pár hétre a kis városka egyébként csendes életét.

... Este, mikor a villanylámpák kigyulladnak, elfoglalja zsöllyeszékét a közönség. A hivatalnok, a kereskedő elfelejti napi gondját-baját és pár órára átadja magát a „szórakozva pihenés“ gyönyöreinek. Még azt sem bánja, ha hébe-hóba az irodalom, vagy a nemzeti kultúra szent nevében olyan előadást is kell végignéznie, amely gondolkodásra is készíti.

A fő dolog: az egész város legyen az ő kultúrsumjának kielégülésénél tanú — és még fontosabb, hogy mindenki lássa az ő áldozatkészségét, amellyel a színészetet támogatja.

... Bezzeg az ifjúságot más szempontok tüzelik, terelik a színház felé.

A fiatalság az álmait kergeti, a télen olvasott regények alakjai megelevenednek és képzeletben látja az aranyhidat, amelyen át eljut egy másik, egy szebb világba.

Ne szégyeljük bevallani, hogy életünk egy bizonyos szakában valamennyien vágyakoztunk „a világot jelentő deszkára“.

A merészbjére rá is lépett. Emlékezzünk három év előtt, a segédjegyző annyira megkötyagosodott, hogy ithagyta biztos állását és felcsapott színésznek.

Az állatorvos özvegyének a lánya, Bokor Kató is egyre-másra műkedvelősködött, addig-addig dicsértette magát, hogy „milyen szép a hangja“, „milyen kecsesen táncol“ és „milyen nádszál a termete“, hogy a végén ő is feliratkozott a pesti színtanodába. Szegegy Bokorné mit tehetett mást, beleegyezett, de azóta is minden éjjel viaskodik néhai ura szellemével, aki haló poraiban is tiltakozik, hogy az ő lánya ilyen sikamlós pályára adja a fejét.

A kis városka közönségének véleménye megoszlik, Bokor mamának, vagy azoknak van-e igazuk, akik a papa álláspontját vallják.

Mindenesetre megfontolásra ajánlanám a kérdést. Nem is olyan egyszerű. Mert száz eset közül egynek sikerül. És ki tudja, nem-e éppen Bokor Kató a kivétel, az a bizonyos egy a száz közül.

A többi, a 99, akit a színpad varázsa elkábít, az nagy árat fizet — az élet egyik legszebb ajándékát veszíti el — az illúziót.

Lássuk, hogy néz ki közelebről ez az álomvilág.

★

Meginvitállak téged, olvasóm, a tündérvárba, ahol ma éppen színészavatás lesz. Meginvitállak a káprázatos aranykapus várba, oda a delibábót kergető álom-emberek közé, akik ambróziával és nektárral élnek . . . Akik közül a nők mind tündéri szépek, a férfiak meg mind mesebeli királyok . . . Ahol csak szeretet, béke és meglegedés honol . . . Ahonnan jóság és boldogság mosolyog rád. . . Ahol az ihlet sugáros melegsége árad a lelkekből és előnti fényével az álmok álmodóját . . . Ahol az öröknap aranyugára beragyogja mind, aki ott él a bűvös, az édes, a csábos — a festett világban.

A te számodra hintem mákonyát annak a gyönyörűséges álomvilágnak . . . És építem a hídját a képzeletnek, amelyiken felcsallak a nézőtérről abba a néked idegen világba, amelyikbe — no valld be — úgyis szeretnél betekinteni.

A felvonások közén, amikor a költő zsenije már szárnyat adott a fantáziának, te biztosan betévedtél — úgy gondolatban — abba a nagy műhelybe, ahol ész és szív kézfogva munkálkodik a megejtéseden. Raffinált alakítók készítik számodra azt a két-három órás életet, amelyik ha szomorúsággal töltene el, hidd, hogy hazugság. „Hissen ott csak a kacaj, a jókedv jöhet szívből“. A szomorúság, a könny és minden, ami a földi röghöz köt, móka . . . komédia. Mert, úgy-e, ilyennek gondolod azt, ami ott a függönyön túl van?

És hidd is, hogy ilyen. Hidd, hogy azok az édes, szép, szent hazugságok nem is hazugságok. Hogy az élet az ő komorságában csak egy rossz álom . . . És hogy az álom élet . . . az a — Valóság.

*

És felébresztelek. A valóságot tárom eléd. Mert nézd, az álomjáró arca a festék alatt sápadt, szemének a ragyogása nem örök tüzi és nézd meg jól . . . reménysugarakból szőtt szárnyát besározta an Élet.

Te még nem látod — azért figyelmeztettek, — ott a festett világok között, papírosból van a rózsza . . . Csak a csalán és a tövis valódi . . . És ott a kulisszák mögött . . .

temető is van . . . Az álmok temetője.

Hallgass rám — vagy ha még nem győztelek meg, talán kiábrándít, ha megmutatom, hogyan avatják a tündérvárban a teátristát . . .

... Egy kísértetiesen foszforeszkáló aranykapuhoz érünk, amelyek előtt sokezer lidércfény lángolása megállít . . .

És látjuk a csábos lidércfény tűzvörös forróságán keresztül, hogyan tör át és surran be a kapun egy-egy árnyék. A résen keresztül sápadt, beesett arcokat látunk, akik vágyakozva lesnek ki reánk és a fénytelen szemek fájdalmas panaszát te is megéred.

... Ugy jönnének vissza . . .

Hozzád, a könnyes, a szomorú, a bűnös földi világba, de megperzselt szárnyaikkal nem tudnak visszazánni.

Azok, akik most surrantak be, azóta már lejtik a táncot, az álomtáncot, ott fenn tündéri termek sikamlós parkettjén. Isteni szikrák elvakító csillogásában látjuk, hogy tündéradta italok kéjes mámorától hogyan járják az árnyak a táncot . . . Az álomtáncot, a haláltáncot . . . Ők, akik besurrantak a csábos lidércfény forróságán keresztül.

*

Jószívvel küldöm neked, kedves olvasóm, ezt a kis ízelítőt a színház életéből és megismerésre ajánlom. Talán akad ismerőseid között egy jobsorsra érdemes valaki, lány, vagy fiú, aki nem tudja magáról, hogy a hangja rikácsoló, selypítő a beszéde, vastag a bokája, vagy egyik szeme jobbra, a másik balra kacsint. Mondd el neki, — szép virágnyelven, hogy meg ne sértődjék — ezt a kis igaz mesét.

Talán hasznát veszi. Az is lehet, hogy örökre megharagszik rád.

Akkor nyugtasson meg bennünket, téged is, engem is a közmondás: „szólj igazat, betörök a fejed“. **V. Timár József**

4 vidám förténéf

1. A megismételt ajánlás

G. B. Shaw az egyik londoni antikváriumban böngészgetett, amikor véletlenül a kezébe akadt egy régebbi műve. Nagy érdeklődéssel nyúlt utána és fellapozta. Meglepte, hogy a belső címlapon sajátkezüleg írt ajánlását fedezte fel, amit annak idején egykori bankárjához intézett: — «H. úrnak, tisztelettel:

G. B. Shaw.»

Mélyen sértette hiúságát, hogy ez a dedikált példány eladásra került. Gyorsan határozott és megvásárolta a könyvet az antikváriustól. Aztán újra elküldte egykori tulajdonosának és pedig ezzel a másodikkal ajánlással:

— «H. úrnak, megújított tisztelettel:

G. B. Shaw.»

2. A «legjobb» Hamiet

Wilson Barrett, a mult század egyik legkitünőbb angol színművésze, amikor egy este Hamletet játszotta Londonban, abban a kivételes szerencsében részesült, hogy megismerhette a kortárs Hamletek művészetére vonatkozó «őszinte» kritikát, persze: a színpad munkásainak perspektívájából. Sikertült ugyanis kihallgatnia két kulissza-tologató őszinte beszélgetését, akik kicserélték egymással a legnagyobb Shakespeare-szerep ábrázolóra vonatkozó véleményüket. Kis ideig vitakozott ugyan egymással a két kulissza-tologató, végső és teljesen egybehangzó megállapításuk azonban mégis ez volt: — Igen, Irving és Booth is nagyon jók voltak, Barrett is jó Hamlet, a legjobb Hamlet azonban mégis Fechter... Mert amikor ő játszta Hamletet, mindig húsz percet korábban ér véget a darab!...

3. Az ellenkező hatás

A mult század végén, a dúsgazdag L. gróf párizsi palotájában gyakran megfordult egy szegény, akkor még alig ismert nevelő költő, aki halálosan belészerelt a gróf egyetlen, csodaszép lányába. Nem volt bátorága, hogy szerelmét előszóval vallja meg, mert nem remélhette, a kettőjük között lévő társadalmi különbség miatt, hogy a grófi szülők beleegyezését sikerül elnyernie. Az a megoldás jutott tehát eszébe, hogy egyik könyvében, amit a fiatal grófkisasszonynak dedikált, bizonyos szavakat aláhúzott, amelyek egymás után és összefüggően olvasva, forró szerelmi vallomást tartalmaztak, a befejezés pedig ez volt:

— „... Válaszát kérem hasonlóan.“

A fiatal költő könyve azonban a grófi apa kezébe került, aki elolvasa az aláhúzott szavakat, aztán ceruzát vett elő és «válaszképpen» a következő szavakat húzta alá:

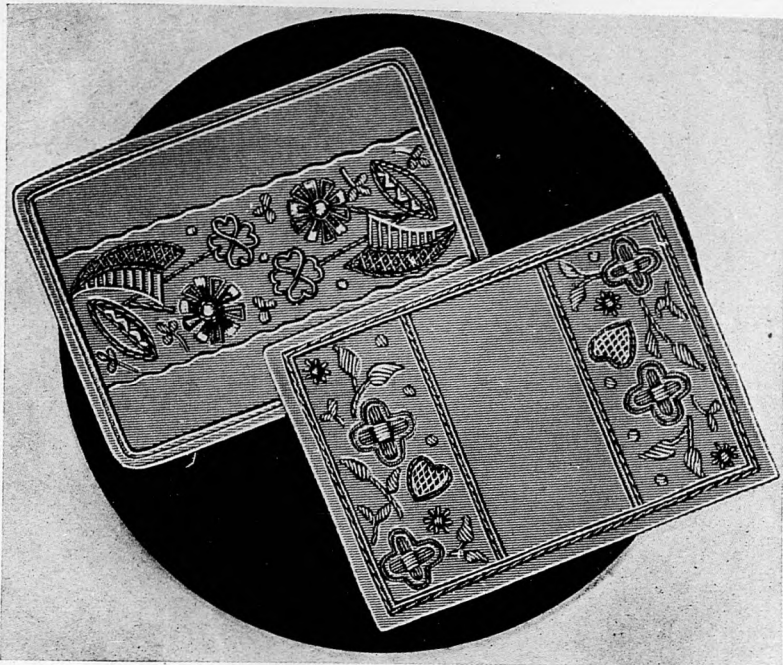
— «Többet ne mutatkozzék ebben a palotában, mert a szolgák ki fogják dobni.»

4. A logikus magyarázat

A Villon melletti ütközetben a hátvéd hirdelen puskaropogást hallott. De Nailles tábornok, akit nyugtalanított ez a váratlan puskaropogás, ingerülten felugrott és így kiáltott: — Miért lönek itt?!

Vidal őrmester erre a következő «klaszikus» indokolással felelt:

— Mert háború van, tábornok úr!

Díványpárnák nyári lakás verandájára. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában (Budapest, VI., Teréz-körút 6. sz.)

Amire a hétköznapiok tanítanak...

Ugyebár, önök is úgy vannak vele, hogy az a levél, amit félretettünk, hogy majd holnap válaszolunk rá és aztán holnap, holnapután, sőt néha még sokkal is később válaszolatlanul hever: egyre nagyobb iherként nehezedik a lelkünkre. Csak ne kellene válaszolni arra a levélre! De mégis kikerülhetetlen. Végre elővesszük, újra elolvassuk, hirtelen megtárljuk a helyes és szükséges választ, néhány perc alatt elkészülünk vele és csodálkozunk, hogy miért tartottuk olyan súlyosnak ezt a kis feladatot. Nem a levél, hanem a halogató és lustaságunk, vagy — udvariasabban, mert miért ne legyünk önmagunkkal szemben udvariasok?! — határozatlanságunk volt oka mindennek. Többet nem fogunk így cselekedni. De legközelebb megint megisméltődik a dolog.

Nincsen szabály, amit nehezebb volna tartani, mint az a szabály, amit magunk állítottunk fel önmagunknak. Könnyű sajátmagunkat megkötözni, hajlandóak is vagyunk erre, — csak aztán látjuk be, hogy milyen súlyos dologra vállalkoztunk. Néha elfog bennünket az igazságtevő becsvág, hogy hétköznapi életünket szabályok szerint folytassuk, hogy mindent elrendezzünk, hogy minden elhatározást végrehajtsunk és minden utólagos szemrehányástól mentesítsük magunkat. Ha... akkor... mondogatjuk. Valóságos mintagyűjtemény leszünk az önmagunkhoz intézett jótanácsoknak. De amikor sor kerülne a cselekvésre, a végrehajtásra: halatlan fáradtság és határozatlanság vesz erőt rajtunk.

Ilyenkor mutatkozik meg igazán a jó nevelés áldása. Akit édesapja és édesanyja arra nevelt, hogy minden dolgát azonnal elintézzék — a svédeknek van erre egy tré-

jás mondásuk: „ne halaszd holnapra, amit édesapád ma cselekedett volna meg“ — magától értetődőnek is fogja ezt tartani. Elintézi a dolgokat rögtön és anélkül, hogy önmagával tanácsot tartana és sejtelve sincs arról, hogy mások számára ez az egyszerű kérdés milyen súlyos problémát jelent.

Az ilyen határozatlanság azonban nem mindig a rossz nevelés következménye. Sokszor úgy jelentkezik, mint valami lelki betegség formája. Az idegek fáradtságának és megerőltetésének következménye, sőt sokszor valami súlyos lelki depressziónak a megnyilvánulása, ami napjainkban szinte általános. Ilyenkor aztán minden jelentéktelennek, kildátstalannak és szükségtelennek látszik. Semminek nincs határozott célja és értelme.

Rendszerint ez a határozatlanág akkor következik be, amikor a kimerültség már nagy, mert egyre több és több terhet vállalunk. Aki friss, annak van ereje ahhoz is, hogy le tudja mérni, mennyi munkát vehet magára. Aki azonban fáradt, képtelen erre. Könnyen beleegyezik mindenbe, új és új kötelezettségeket vállal, a végén pedig már annyit, hogy lehetetlen elvégeznie. Nincs más menekvés a számára, mint valami betegségi forma, amit aztán agyondolgozottságnak nevez.

Kijelenthetjük azonban, hogy az úgynevezett „agyondolgozottság“: vétek önmagunk ellen. Az egészséges erkölcsi érzés mindig tisztában van azal: mennyit vállalhat magára és annak korlátait mindig be is tartja. Ha ennek tudata kivész belőlünk: kezdődik a lelki zűrzavar, amelynek mindig megvan a határozott oka. Többet végezni, mint ami erőnkől telik, nemesak helytelen, hanem bűnös dolog is.

Mint a kanadai ötös ikrek

DAFOE DR. 20 TANÁCSA

Dr. Allan Roy Dajoe, a Dionne-ötösikreknek 1934 májusában történt születése óta világhíres orvos, érdekes és megszívlelendő cikket írt arról a metódusról, amelynek alapján az öt Dionne-lánykát felnevelte.

— A gyermek életében a legdöntőbb jelentőségű az első három hónap. — írja Dajoe dr. — Ekkor formálódnak ki a szokások, amelyek az egész életben megmaradnak. Az evésben és alvásban a szabályszerűséget pedig már akkor el kell kezdeni, ha a gyermek háromnapos.

Az ötös-ikreknek például nincs alvási problémájuk. Ha 7 órakor lefektetik őket, negyedóra múlva már alszanak. Ha a szülők soha nem kezdik el a gyermeknek ringatással való elaltatását, soha nem fogja akarni sírással elérni, hogy úgy tegyen vele. Inkább jöjjön néhány kellemetlen óra, amit a csöppség átkiabál, mint ennek a helytelen szokásnak bevezetése. A normális gyermek bizonyos ideig nyugodtan sírhat: semmi káros hatással nem jár és nem jelenti azt sem, hogy beteg. Egyébként Dajoe dr. 20 életszabályt állított fel, amely így hangzik:

1. Tápláld gyermeket, ha csak nem lehetetlen, sajátmagad.
2. A szabályszerű alvás és étkezés már a születés utáni harmadik napon kezdődjék.
3. A napi fürdetés, ébresztés, etetés és az ágyból való kiemelés mindig pontosan ugyanabban a percben történjék.
4. Az első három hónapban a napnak 90 százalékát alvással kell tölteni a gyermeknek.
5. A gyermek aludjék kinn a szabadban, ha csak nem nagyon nedves és szeles az idő.
6. Künt és éjszaka a gyermek jó melegen, de nem forrón legyen öltözve. Ha azonban úgy bebugyoláljuk, hogy izzadnia kell, megárhath neki a szabad levegő.
7. Amikor már kicsit nagyobb, minden reggel és minden délután 1½—1¾ órát játsszék a szabadban.
8. Akármilyen az idő, az ablak éjszaka nyitva legyen, de léghuzat ne legyen a szobában.
9. Ne engedd, hogy a gyermek a karjára fekvé aludjék el. Ne altasd el járkálva és soha ne feküdjél melléje. De ne is ébreszd fel álmából, mert valami örömet akarsz neki okozni.
10. A kisbaba lehetőleg egyedül aludjék, nem idősebb testvérével, semmi szín alatt nem az anyjával és pedig zárt, sötét szobában.
11. Ha a gyermek egyszer nem akar enni, a következő étkezésnél semmit ne adj neki. Még az egész csöpp gyermek is el lehet 24 óráig csak vizen, anélkül, hogy baj származnék belőle.
12. Ha a kisdéd kétéhes, narancslevet adj neki. Kezdd egy teáskanállal, de aztán fokozd az evőkanálig. Ugyanekkor el lehet kezdeni a májpürével való etetést is.
13. Minden étkezés előtt egy órával ügyelj arra, hogy a gyermek úgy játsszék, ami alatt nyugton marad.
14. A kisbabát, de a kis gyermeket is mindennap legalább kétszer fürdesd meg.
15. Az első kádfürdő csak a születés után hét héttel kezdődik. Addig a legjobb ledörzsölni a parányi testet meleg olíva-olajjal.
16. A fürdő hőfoka először 36,5 Celsius. Később 29 fok is elég.
17. A fürdetés ne történjék valamely étkezés után egy óránál korábban, de előtte is csak egy órával korábban. Mielőtt vízbe tennéd a gyermeket, igyék egy kis felforralt vizet.
18. A gyermek ugráljon, kiabáljon, hancurozzon, játsszék, ahogyan akar. Ha állandóan meggátolod ebben, a gyermek felénk és bizonytalan viselkedésű lesz.
19. Soha ne alkalmazd testi fenytést. A gyermeket ne fenyegetd, ne ijeszd meg. Vidd be egy nem sötét helyiségbe és bizonyos ideig hagyj ott egyedül: ez a legeredményesebb büntetés.
20. Soha ne csapd be a gyermeket és teljesítsd mindazt, amit megígértél.

A BÖLCS KÁDI

Ali Ben Kedir, akit egész Kairó ismert hallatlan könnyelműsége, csúnya adósságai és naplopó életmódja miatt, bement Omár vegyeskereskedésébe és vásárolt egy csomag finom illatú dohányt. Amikor azonban fizetnie kellett volna, hirtelen kiderült, hogy nincs nála pénz és kijelentette, hogy számláját legközelebb ki fogja egyenlíteni.

— Jó, jó, — felelte Omár. — De nézd, vitéz Ali, — a kereskedő szemében üzleti ötlet csillant meg, amely arra ösztökélte, hogy ezt a nagyon is kérdéses adósságot még illő ráadással tetézzé meg, amely a vevőnek kedélyes, hogy ügymondjuk: akasztófahumorszerű gáncsot vessen, — nekünk, embereknek, Allah akarta így, mindnyájunknak van valamilyen gyöngéje. Nálad például ilyen az emlékezőtehetség. Vidd magaddal tehát ezt a csomag pilulát, ami megerősíti emlékezőtehetségedet!

Ali kedvetlenül rázta a fejét.

— Nagyon hatásos szer, — biztatta Omár. — Ha azonban nem használna, egyiket sem kell megfizetned.

— Rendben van, — vágta rá Ali és átvette a pilulákat.

*

Amikor nyolc nap múlva újra megjelent a boltban, hogy ismét dohányt vásároljon, úgy viselkedett, mintha nem tartoznék semmivel, amin Omárnak udvariasan csodálkoznia kellett.

— Mi? — kérdezte Ali. — Dohányt és emlékeztető pilulákat vettem? Semmire nem emlékszem. Te csak be akarsz engem csapni!

Omár részletesen elmondta, ami történt. Ali azonban visszavágott: — Miért meséled ezt nekem?! Arról fecsegsz, hogy semmit nem kell fizetnem, ha a pilula nem volt hatásos és mégis pénzt követelsz tőlem. Magad is láthatod, hogy nem használt a pilula, mert az egész dolgot elfelejtettem. Így tehát nem is lehetek adósod.

— Allah szakállára mondom, az én piluláim jók és hatásosak! — kiáltotta ingerülten Omár, kidobta Alit a boltjából és a kádihoz szaladt.

*

— Van még azokból a pilulákból? — kérdezte a kádi, miután mindkettőjüket meghallgatta.

— Parancsodra, uram, — hajolt meg Ali — van még belőlük.

— Akkor horedz letérbe Omár kezei közé a fizszeresét annak, amibe a pilulák és a dohány kerülnek. Aztán nyugodtan egyél tovább a pilulákból! Ha valóban hatásosak és te még két hét múlva is emlékezni fogsz, hogy ma Omárnak a fizszeres árat fizetted ki, keresd fel őt és köteles lesz a pénz felét visszaadni neked. A másik felét azonban büntetés fejében elveszítetted, mert bebizonyult, hogy csalált és hazudtál!

— De hisz én így tönkremegyek! — mondta Ali és nagyon szomorúan csegett a hangja.

— Dehogy!... Ha a pilulák hatástalanok és te mindent elfelejtesz és nem keresed fel őt, akkor Omár köteles két hét múlva egész pénzedet visszaadni. Tetejébe még ötven piaszttert, mint ellenértékét a te elpocsékoltd, drága idődnék. Mert akkor világos, hogy a pilulák nem érnek semmit!

*

Három hét múlva Ali jajveszékelve felkereste a kádit.

— Mit akarsz?!

— Hallgass meg, bölcs kádi! — óbégatott Ali. — Omár még mindig nem hozta vissza a pénzemet és az ötven piaszttert. Pedig a te bölcs ítéleted szerint már egy héttel korábban így kellett volna cselekednie! A kádi hangosan felcacagott és hogy mégjobban megjavítsa Ali emlékező tehetőségét, azon nyomban kiutaltatott neki — ötven botütést.

AZ ARRASI KIS ÜGYVÉD

VILÁGHÍRESSÉG LESZ

A franciaországi Arras városában székelő Legfelső Törvényszék előtt, az Urnak 1781-ik esztendőjében olyan pert tárgyaltak, ameynek következtében egy kis, ismeretlen ügyvéd egyik napról a másokra helyi nagysággá lett. Az alperes szintén ügyvéd volt, még pedig közbecsülésnek örvendő és elismert szaktekinély: De Blissery de Bois-Valé, aki egy szomszédos városkában, Saint-Omerben lakott. Ma már nem tudjuk megállapítani, hogy mi bírta rá Bois-Valé mestert, hogy Franciaország területén az első villámhárítót a saját házára szereltesse. Mindenesetre így cselekedett. Minthogy azonban a nagy találmányokat rendszerint félreértik a kortársak, sőt egyenesen félnek azoktól, ez a haladó szellemű ügyvéd pert kapott a nyakába, kortársának: Franklin Benjaminsnak találmánya, a villámhárító miatt.

Természetes, hogy a „felvilágosult” 18. században senki sem merete azt állítani, hogy egy aranyozott végű drót darabkában az ördög lakik. De hogy egy ilyen „villámhárító” legalábbis az ördög szerzama és csak a boszorkányok céljait szolgálhatja: Saint-Omer egész lakosságának ez volt a meggyőződése. A 18. század azonban, amint már említettük, a „felvilágosultság” gőgjében tetszelgett, beérték tehát azzal, hogy a szomszédos St. Hiver bíróságához keresetet adtak be, amely szerint:

— „... Bois-Valé házára felszerelt villámhárító életveszélyes és egyáltalán ki nem próbált szerzám, a szomszédok tehát joggal félnek, hogy a villám leveztelése, annak tüze és a hozzátartozó dörögés, úgy a helység embereit, mint állatit és egyéb ingóságait a legnagyobb mértékben veszélyezteti.” Ebből is látható, hogy St. Hiver fiskálisa megtalálta a szükséges reacionárius kifejezést és az első büntetőbíróson ki is verekedte az ítéletet, amely szerint: — „Bois-Valé mester felszólítatik, hogy azt a bizonyos villámhárítót 48 órán belül távolítsa el, mert... stb. stb.”

Bois-Valé mester azonban nem lett volna rendes ügyvéd, ha ebben megnyugszik. Föllebbezett. De második fokon sem volt szerencséje: helybenhagyták az első bíróság ítéletét. Bois-Valé — talán az emberi haladás lelkes híve volt, de az is lehet, hogy megrögzött kereskedő — újabb instanciát nyújtott be és pedig az Arras városában székelő Legfelső Törvényszékhez. Minthogy azonban az eljárás folytatásához nem rendelkezett a szükséges ideggekkel, képviselőivel megbízta azt az ismeretlen arrasi ügyvéddel, akiről már szóltunk. Ez a kis, vékony, székehajú, kék szemű fiatalember a legnagyobb lelkesedéssel kezdett dolgozni. Már a tárgyalás első napján nyilvánvaló lett, hogy törékeny testében rendkívüli akarat erő és intelligencia székelt. Amikor pedig, a tárgyalás harmadik napján, megtartotta védőbeszédét: bírát épp úgy magával ragadta, mint hallgatóiságát. Lángoló temperamentuma, logikájának élessége és gyilkos gúnnya: szenzációssá tették az egyszerű tárgyalást.

— Az elektromos áram tulajdonságai, amiken alapul a Franklin-féle villámhárító rendszer, Saint-Omer városán kívül sehol nem rejtély és titok, — kiáltotta metsző gúnnyal, amely az ellenfél ügyvédjére és nem a bírakra vonatkozott. — Még a legostobább emberek előtt sem titok. Nem más, mint természeti alaptörvény, ami ma már minden képzett ember előtt ismeretes. Aki pedig ebben kételkedni merészel, azt tökéletes tudatlanságban kell elmarasztalni és annak nincs joga, hogy a nyilvános élet dolgaiban szavát hallassa. Ha valakit igazán nevétségessé akarunk tenni, nem kell egyéb, mint az alapkeresetet az ő neve alatt kinyomtatni és az egész világ gúnykacaját fogja kiérdemelni...

Ilyen hangnemben szónokolt tovább, majd egy órán keresztül. Az ellenzék ügyvédje egész eltörpült mellette, a végén azonban mégis sikerült javaslatot tennie, hogy „a Párizsi Akadémia tagjainak szavetelményét kérje ki a Legfelső Törvényszék.”

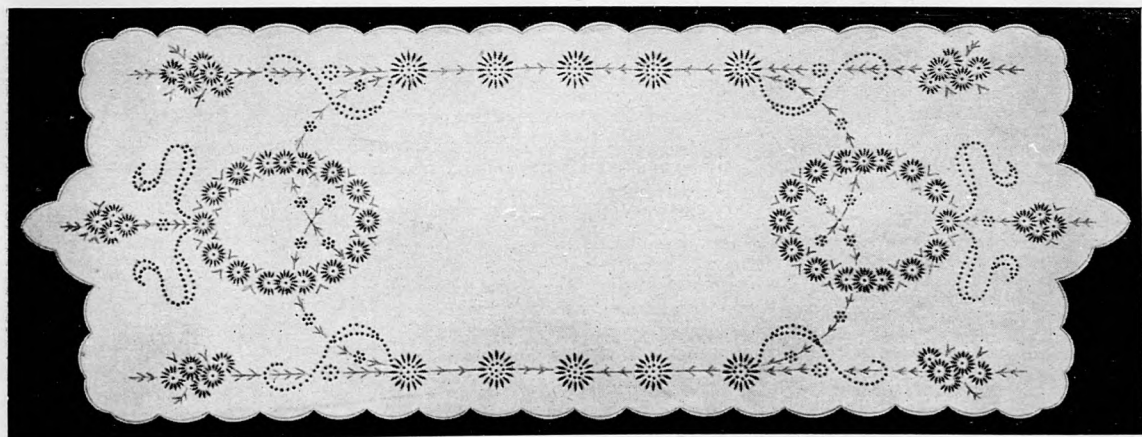
Még gúnyosabban visszavágásban részesült az arrasi kis ügyvéd részéről.

— Micsoda elégtétel lesz ez Saint-Omer számára, — gúnyolódott tovább. — Milyen vigasztalás a saint-hiveri kofáknak! Milyen öröm az ellenfél ügyvédjének és ösdi megbízóinak, ha az Akadémia kiválóságai és mi itt mindnyájan csodálkozni fogunk, hogy még mindig akadnak özönvíz előtti lények, akik a modern tudomány legprimitívebb törvényeit nem ismerik! És egyre vadabban hömpölygött ajkairól a gúny és följénység, amikor így fejezte be beszédét:

— Bíró uraim, az önök belátására, igazságosságára és tekintélyére hivatkozom! Önök meg fogják bosszulni a megsértett értelem! Ilymódon egész Európa előtt tanuságot tesznek a tudomány világában tett előhaladásukról! De számba fogják venni azt is, hogy ellenfelem viselkedése a külföld előtt milyen lesújtó következményekkel járhat a francia szellemre vonatkozóan! Biztos vagyok benne, hogy ellenfelemnek rosszakarata nem fogja lerántani önöket arról a piederstárlól, amit hajthatatlan igazságszereték és a tudomány iránt érzett rajongásuk alapján már eddig is teljes joggal kiérdemeltek!

Szokatlan dolog történt erre: a törvényterem egész hallgatósága hatalmas tapsviharban tört ki. A bíró csak nehezen tudott csendet teremteni. Aztán kihirdette az ítéletet, amelyet az arrasi Legfelső Törvényszék egyhangúan hozott: Bois-Valé villámhárítója a helyén maradhat. Saint-Omer városa és az arrasi törvényszék megmenekült egy nagy szeggyentől, egy kis névtelen ügyvéd pedig megalapította hírelt, amely — haláláig tartott. Ez a kis ügyvéd 1789 május 2-án Párizsba utazott, mint a „harmadik rend” képviselője. Ugyanott fejezte be életét, a forradalom zűrzavarában, 1794 július 28-án, a guillotine alatt.

A vitatörténelemben is beírta a nevét az arrasi kis ügyvéd: Maximilian Robespierre!

Színes hímzésű futó. Leírása kézimunkaróvatunkban. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában (Budapest, VI., Teréz-körút 6.)

Horvay László levele

A Kormányzó Ur Ófelméltósága kirándulásra és vadászatra szokta felhasználni ritkán adódó szabad napjait. Legutóbb Keszthelyre tett egynapos autókirándulást az Allamfő, a Főméltóságú Asszony társaságában. Megtekintették a fenei ménest és a Helikon-strandot. Később átmentek Hévízre, ahol néhány kellemes órát töltöttek. Estére már vizsgálta is kocsiakat a fővárosba.

Aga Khan, India leggazdagabb főura, aki az év nagy részét Londonban és a Rivierán tölti, ahol világhíres versenytárlójának telivériai versenyt-nyernek, életében először magyarországi lövészversenyen is elindítja lovait. Ez alkalommal minden valószínűség szerint maga Aga Khan is ellátogat Budapestre, felesége kíséretében. Az előkelő körök beavatottjai előtt ismert, hogy az indiai nábob néhány esztendeje nősült, úgy, hogy rangon aluli házasságot kötött, feleségül véve egy párizsi cukrászkisasszonyt, akivel azóta is a legnagyobb boldogságban él. Aga Khan az Urlovassok Szövetkezetének július második meetingjén indítja el Budapesten öt telivérijét. Ez alkalommal még egy nemzetközi lövésznyírhíresség szerepel a fővárosban. A lengyel istállótulajdonosok legismertebb alakja, Roskiewicz is elindítja a magyar versenyen lovait. A pompás magyar telivéreknak veszélyes konkurrenciával kell megküzdeniök, hogy megmutassák, mit tudnak.

Dr. Ruben Lennmalm, svéd földbirtokos volt az osztrák—magyar monarchia legutolsó svéd főkonzula. A volt főkonzul hosszú idő óta nem járt Magyarországon. A közelmultban újra Budapestre érkezett Ruben Lennmalm. Magával hozta családját is. A magyar vidék nevezetességait és eredetiségét kereste fel. Az ország rohamos fejlődése valószínűleg lenyűgözte, — mondotta magyarországi barátainak. Megigértte a volt svéd főkonzul, hogy ezentúl minden esztendőben elől hozzánk, hogy pótolja sok-sok év mulasztását.

Dessewffy Tivadar gróf és felesége több hónapos autótúrát tesznek a nyár folyamán egész Európa területén. A fiatal arisztokrata, aki azelőtt aktív újságíró volt, most pedig néhány esztendeje gazdálkodással foglalkozik, a napokban indult el feleségével a fővárosból. Útjukat először Olaszország felé vették.

Németh Máriat, a világhírű magyar énekesnőt csak művészi teljesítményei után szerettük és becsültük eddig. Azaz pardon, azt is tudtuk, hogy kitűnő földbirtokos, akinek a tehenei, birkáji díjat szoktak nyerni a tavaszi tenyészállatvásáron. De hogy Németh Mária diplomatának is elsőrendű, aki nem fél veszeltyől, ellenségétől, ha honfitársai veszeltyébe kerülnek, azt — bocsánat — remélni sem merjük. Most tudtuk meg teljesen idegen és elfogulatlan emberek-től, hogy amikor a magyar felkelők há-

romszáz főnyi csoportja fogságba került az elmúlt ősszel és az illavai fegyházban várta büntetését, Németh Mária, a budapesti és bécsi Opera büszkesége Prágába repült és magától Sirovy tábornoktól kért kedvező bánásmódot a magyar rabok számára. A tábornok, aki Németh Mária-t jól ismerte a színpadról, teljesítette az operaénekesnő kérését és levelet adott a fegyház igazgatójához, aminek azután meg is lett a foganata. Németh Mária személyesen utazott le Illavára a levéllel és kiméltre kérte a fegyházigazgatót a magyar foglyokkal szemben. Ettől kezdve jobb lett a koszt, cigarettát is kaptak a rabok és nem kellett öiven-hatvan embernek egy szűk kis szobában szorongania. Nem lepődünk meg, ha a művész nő teljesítményéért valamilyen formában kitüntetésben részesülne.

Papp Simon dr. főbányatanácsos, akinek nevéhez a dunántúli olajmező feltárása fűződik, amint annak idején jelentettem, hosszabb tanulmányutat tett Mexikóban és Venezuelában. Papp Simon a napokban hazaérkezett Magyarországra, sok értékes megfigyeléssel gazdagodva.

Festetich Miklós gróf, akinek néhány év óta szenvedélye az autóversenyzés, ismét új Alfa Romeo versenykocsit vásárolt. Itthon indul el először versenyen a remek és vagyont érő kocsival. Talán több szerencséje lesz, mint külföldi versenyein.

Farkas Róbert, izsáki malomtulajdonos és földbirtokos, a „Földindulás” című nagysikerű magyar dráma kecmémeti előadására fíz munkását is elvitte, hogy megismertesse velük a legfőbb magyar problémák egyikét. A nagysikerű darab vidéken járó művészei mesélik, hogy nem ez volt az egyetlen eset, amikor a földesurak cselédeknek is jegyet váltottak a dráma előadására. Milyen jóleső haladás ez ahhoz az időhöz viszonyítva, amikor legfeljebb egy kis palánk és szalonnál kapott a mezőgazdasági munkás a gazdájától. Szellemi táplálékról akkoriban még szó sem esett...

Erdélyi József, magyar festőművész nagy newyorki sikeréről kaptunk híreket a napokban. A kitűnő festő a Hungarian Reference Library (Newyorki Magyar Intézet) helyiségeiben rendezte meg kiállítását, amelynek sikerétől visszhangos az amerikai sajtó. A művész felesége, Erdélyi Erzsébet, a Vigszínház idén feltűnt művésznője éppen a kiállítás megnyitására érkezett meg az Egyesült Államokba.

P. M. Rövide, Magyarország oszlopi főkonzula, szép könyvet írt hazánkról. A könyv a H. Aschehoug & Co kiadásában jelent meg díszes köntésben. A kötet páratlan szolgáltatokat tehet Magyarországnak a skandináv államokban, mert előkelő tárgyilagossággal és

mégis őszinte elragadtatással beszél rólunk. Végigvezeti az ismeretlen olvasót a magyar történelem érdekes fejezetei, majd beszél idegenforgalmi látnivalóinkról és egyéb értékeinkről. Köszönet érte...

Lyubomulsz és Sapieha, lengyel hercegek bejelentették, hogy az ősszel a Hortobágyon akarnak vadlőzni. A történelmi nevű lengyel nemesek még sohasem jártak Magyarországon.

Távházasság-kötésről most hallottunk életünkben először. Néhány ezer év óta az a szokás, hogy a menyasszony és vőlegény ünnepelőbe öltözve együtt elmennek az anyakönyvvezetőhöz, illetőleg a paphoz és ott a szokásos szertartások között egybekelnek. Egy délamerikai magyar újságíró-kollégánk megreformálta a régi szokást és úgy kötött házasságot szíve választottjával, egy budapesti bányavállalati igazgató leányával, hogy megbízottját küldte el a budapesti esküvőre, ő maga pedig Buenos-Airesben jelentette ki ünnepélyes formák között, hogy a lányt feleségül akarja venni. Az ifjú férj a napokban hajóra ült, hogy hazavigye feleségét Dél-Amerikába.

Kálmán István írni-olvasni nem tudó juhász, hat esztendeje csodálatos istenáldotta tehetséggel faragott egy remekbekerült dobozt és azt felajánlotta a Ducenak. Az olasz nép vezérének jól esett a magyar juhász figyelme és az azt kifejező művészi munka, azért cserébe egy faragás kifizetésre alkalmas ébenfa darabbal ajándékozta meg a szegény magyar művészt. A juhász évekig gondolkodott, hogy mire használja fel az értékes fát, míg végre Kárpátja visszacsatolása után úgy határozott, hogy érdemből készíti Mussolini ajándékából. Két remek faragott éremdoboz készült a Duce fájából, melyekről azt mondják, hogy nem mindennapi szüzek. Az öreg juhász főművének tekinthető a két doboz, annyira beleadta szívét-lelkét. A két faragott ládikát Horvay Miklós kormányzónak és Masciczky Tamás lengyel államfőnek ajánlja fel a mester.

Pekáry Margit, a kitűnő operaénekesnő tanítványai közreműködésével hangversenyt adott a napokban a Zeneművészeti Főiskola kamaratermében. A hangverseny jóval a kitűzött idő után ért véget, mert Pekáry Margitot az elragadtató közönség nem engedte le a dobogóról és állandóan ráadásokat követelt, amelyeket a művésznő boldogan teljesített a nemmindennapi siker láttára.

Levelem egy más helyén különös házasságkötésről számolok be. Soraim éppen befejezéshez közelednek, amikor egy még érdekesebb házasságkötésről kapok hírt. A napokban tartottak egy házasságot, ahol a vőlegény, menyasszonyt és a két tanút is Méreynek hívják. Nem furcsa véletlen?

J.19039

J.19040

J.19041

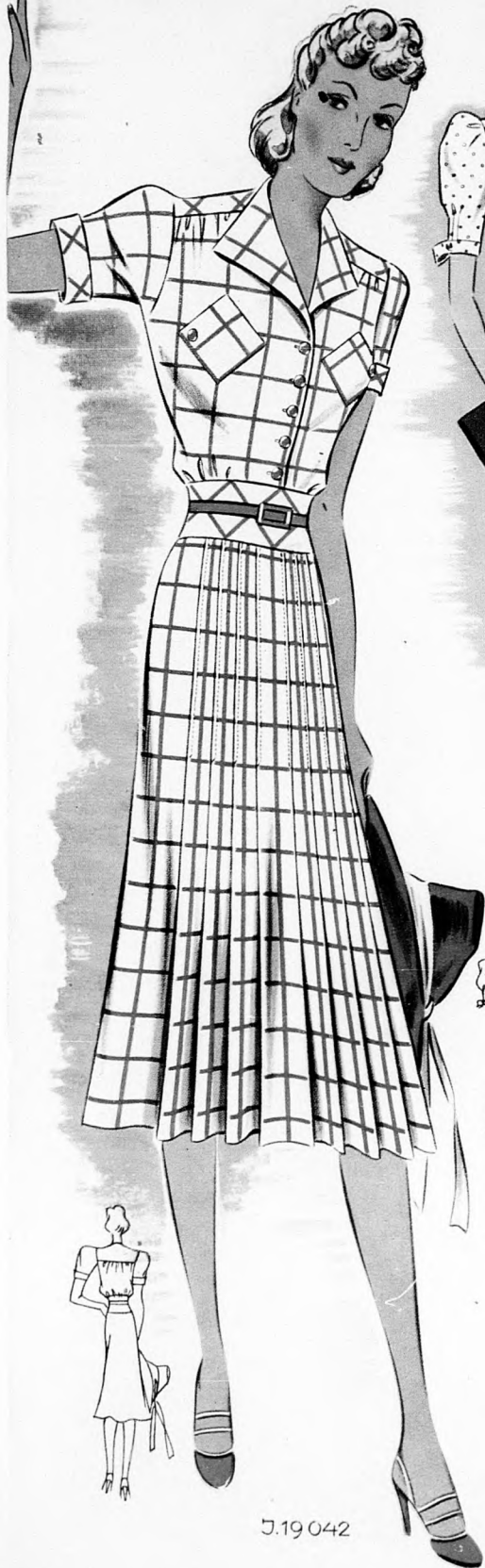
J.19038

J. 19038. Nyári délutáni ruha, mintázott selyemből, a minta kék színével azonos színű anyaggal van díszítve. Hatásosak a himzett ujjak, melyek vállban nagyon emelik az alakot. Igen előnyös a bő, harangszabású alj. Az öv fűzőszerű szabású. Anyagszükséglet: 5.80 m, 95 cm szélesből.

J. 19039. Nyári ruha, színes, pettyes anyagból. A holerót kék selyem díszíti. Elöl egy sor kék gombsor díszíti. Anyagszükséglet: 3.35 m és 50 cm szegélyezéshez, 95 cm szélesből.

J. 19040. Zöld anyaggal díszített elegáns nyári ruha, mely elől részekből van összeállítva. Igen előnyös a nyakat körülfogó és elől kötött zsabó és a csinosan húzott ujjak. Anyagszükséglet: 3.30 m, 95 cm szélesből.

J. 19041. Mintázott selyemből készült nyári ruha. Igen hatásos a himzett derék, úgyszintén az ujjak. A gombok az öv belésével azonos színűek s ez igen emeli a ruhát. Anyagszükséglet: 3.35 m, 95 cm szélesből.

J.19 042

J.19 043

J.19 044

J.19 132

J. 19042. Fialatos nyári ruha, piros-fehér kockás mosóselyemből. A kockák csinosan vannak elrendezve a berakott előrészen. A derékot is eredeti módon díszítik a zsebek és piros gombok. Anyagszükséglet 3,75 méter, 80 cm szélesből.

J. 19043. Csinos két részből álló ruha, pettyes selyemből. A gallér és kezéző egyszínű kék selyemmel van bélelve. Kék gombok és öv díszíti. Anyagszükséglet 4,75 méter, 95 cm szélesből.

J. 19044. D'vatos, egyszerű, sárga shantung-selyemből készült kis ruha. A derékot és ujjakat sűrűn szegélyezett esikok díszítik. Anyagszükséglet 3,75 méter, 80 cm szélesből.

J. 19132. Halvány rózsaszínű selyem bouclé anyagból készült e csinos nyári ruha. Nagyszerű hatást érünk el a kékselyem-tűzéssel, ami a ruha vonalait kiemeli és az alját és ujjakat díszíti. Anyagszükséglet 3 méter, 90 cm szélesből.

J.19083 ★

J.19084

J. 19083. Fiatal leányok részére, virágos voile-ből készült ruha. A négyszögletű kivágású derék előrése húzott, mely a magasított aljjal igen előnyös. Anyagszükséglet: 3,85 m, 90 cm szélešből.

J. 19084. Két részből álló, kék vászonruha fiatal hölgyeknek. Kívül varrott szegélyek díszítik. Az álló gallér fehér pükéből, piros-fehér pettyes esokorral, piros övvel, fehér csattal. Anyagszükséglet: 3,65 m, 80 cm szélešséből.

J. 19085. Élénk mintájú muszliaból könnyű ruha fiatal leányok számára. Zöld, fényesen lakkozott se'lyemből készül, a nyaknál kis esokor és öv. Anyagszükséglet: 3 m, 90 cm szélešből.

J. 19086. Könnyű nyári ruha fiatal leány részére. Kék virágú fehér organdiból a köralakú felsőrészhez a húzott derék azzsúrral lesz varrva. Anyagszükséglet: 3,15 m, 95 cm szélešből.

★
J.19085

J.19086

J.19087
6-8-10

J.19088
4-6-8

J.19090
4-6-8

J.19089
2-4,4-6

J.19091
6-8-10

J. 19088. Piros ruháska 4-8 évesek számára. Az alját széles szegély díszíti, úgy, hogy kéőbb szükség esetén leereszthető, ami igen célszerű. Pikeből készült a gallér, kézelő és a hasonló fehér gombok is. Anyagszükséglet: 2 m, 80 cm szélesből.

J. 19089. Matróruha, 4-6 éves részére. Kék rakott alj, fehér blúz. A ruha anyaga vászon. Az alj a blúzra lesz gombolva. A gallér és kézelő az alj anyagából készül. Anyagszükséglet: 1,50 m kék, 80 cm fehér, mindkettő 80 cm szélesből.

J. 19090. Matróruha, fiúknak 4-től 8 évesig. A kék vászonnadrág a fehér blúzra lesz gombolva. A gallér és kézelő a nadrág anyagából készül. Anyagszükséglet: 1,20 m kék vászon, 1 m fehér, 80 cm szélesből.

J. 19091. Fiúöltöny, kék-vörös kockás és kék cheviotszövet nadrágból. Az ing elöl végig gombolva, hosszú ujjak, keskeny kézelőkkel. Anyagszükséglet: 1,50 mosóanyag, 80 cm szélesből, 55 cm, 150 cm széles cheviotból.

J. 19092. Kislányruha 6-10 éves részére pettyes mosóselyemből, mely övvel és anélkül hordható. A két vállnál dúsán húzott fehér selym gallér és gomb díszíti. Anyagszükséglet: 2,20 m, 80 cm szélesből.

J. 19093. Ruháska zöld muszlinból, 3-6 éves részére. A sűrűn húzott alj a rövid kis derekhoz, elöl többszöri húzással van hozzávarrva. Hátra a derek végig gombolódik. Anyagszükséglet: 1,65 m, 80 cm szélesből.

J.19092
6-8-10

J.19093
2-4-6

AZ ÁLLOMÁS

KÖLTEMÉNY, PRÓZÁBAN

Valamikor, a régi jó időkben, postakocsin utaztak az emberek... Valamikor, a régi jó időkben, nagyon sok «ráérő idejük» volt az embereknek... Valamikor, a régi jó időkben, mindig érzékeny búcsút vettek egymástól... Mert valamikor, a régi jó időkben, az emberszívek elszakadása... De hagyjuk!

Ma: az állomásra kísérik ki egymást. Úgy mondhatnám: a pályaudvarra, mind-egy!

Sok kellemetlen tortúra van mai életünkben, a mártírsorsnak százelede kínzó stációját kell megjárnunk, — de mindennél kellemetlenebb és szörnyűbb: kimenni az állomásra.

Tetszik tudni: mi az «állomás?»

Ó, nem arról a masszív épületről beszélnek, amelyben van jegypénztár, váróterem, újságos bódé, cukorkaárus stb., hanem arról, hogy — valaki elutazik...

Valaki, aki két héttig lakott nálad. A két hét alatt elmondhatok egymásnak minden elmondhatót és most már a kuffer, a kalapdoboz, az ernyő, a takaró stb. minden útrakészen a vonatra vár, de...

De még mindig van tíz, vagy tizenöt perc a vonat indulásáig.

— Inkább valamivel korábban érjünk ki, mint későn, — mondta ő.

És most már ott állasz te is... barátságos búcsúmosollyal ábrázolod... A lábaik pedig türelmetlenül rángatóznak: valahová, egészen másfelé szeretnének vinni téged... Te pedig lefojtott izgalommal meredsz az állomás órájára, amelynek mutatói mintha megállottak volna, vagy legalább is úgy viselkednek, mintha hallatlan fáradtságukba kerülne a legcsekélyebb előre mozdulás... és kétségbeesve újra elmondod, amit már legalább ezerszer eljuttoltál:

— És ne felejs el engem... és add át, kérlek, üdvözlételem...

(Bár alapjában véve egyáltalán nem törődöl azal, hogy akár az első pillanatban is végérvényesen elfelejt téged és tökéletesen mindegy számodra, hogy azt a bizonyos üdvözlételet át fogja-e adni, vagy nem.) Ezt a kétségbeesztő állapotot, ezt a végét nem érő tíz-tizenöt percet nevezem én: «állomás»-nak.

Mert nehéz elviselni a fájdalmat. Még sokkal nehezebb: uralkodni a fájdalomon, hogy ne vegyék észre.

De tizenöt percig uralkodni olyan fájdalomon, ami egyáltalán nincs is a szívedben: — ez a legsúlyosabb feladat és mártírium.

— Milyen kár, hogy már el kell utaznod! (A valóságban pedig ezt jelenti:

— Teremtő Atyám, miért nem indul már ez a vonat?!...)

— Ó, nagyon szívesen maradtam volna, — hangzik a válasz, — hiszen oly kedvesek voltatok hozzám...

(Te pedig megdöbbenve kérdezed, persze csak gondolatban:

— Szent Isten, csak nem akar még tovább is itt maradni?!)

Ó mosolyog, fájdalmasan — és mosolyogsz te is, édesen és fájdalmasan, miközben epe önti el a szívedet:

— Rettenetes, még mindig öt perc van hátra!...

De még abban az esetben is kinszenvedés az «állomás», ha a búcsú valóban nehéz és az elválás fájdalma őszinte.

Sőt: ilyenkor még sokkal súlyosabb kinszenvedés!

Amikor nincs bátorságunk, hogy kimondjuk az utolsó szót... hogy utoljára fogjunk kezét egymással... hogy tekintetünk utolszor ölelkezzék össze... hogy kicseréljük az utolsó csókot...

Pedig mit adnánk holnap, vagy holnapután, egy hónap, vagy egy év múlva... mit adnánk ezért az utolsó öt percért, ha legalább egy pillanatra vissza tudnók varázsolni?...

Most azonban így szólsz, mert valamit mégis csak kell mondanod:

— Há! Istennek, hogy szép időd van az utazásra...

Belül azonban, egészen belül, valami felsóhajt, halkán és reményvesztetten:

— Vége!... Elmúlt minden... elmúlt a szerelem...

A kocsni ablakából pedig vidáman, — esetleg: csak erőltetett vidámsággal — cseng a válasz:

— Örülök, hogy nem esik... és üdvözölöm... és ne felejs el...

Mégis úgy érzed: a hang csak nem akar vidám lenni... a mosolygás nem őszinte, hanem nagy szomorúság rejlik mögötte... az ajk csilingelő hangot formál, de a mosoly grimaszba torzul... csak a szemek, igen: a szemek nem tudnak hazudni, mindig oldalra néznek: az állomásműtisz sapkájára... és hogy nem emeli-e már a jelzőkorongot, ami végét veti a gyötrelmes, «állomás»-nak... Még két perc!

Még egy!

El akarsz szaladni: menekülni!

De kinek van ereje, hogy saját maga tépje szét az utolsó pillanatok selymes hálóját?... Kinek van bátorsága, hogy hátat fordítson a kocsni ablakának és futással meneküljön el az «állomás»-nak nevezett kintzókamrából?...

Aztán — mégis csak letelik az idő.

A jelzőkorong a magasba emelkedik... a vonat indul... az ablakban lévő arc homályosabb lesz... egyre homályosabb... jehér kendőcske intget... a vonat utolsó kocsijának piros lámpása megvillan... aztán eltűnik a mozdony füstfelhőjében...

Az «állomás» befejeződőtt.

Felszabadultan sietsz a „kijárat” felé... És felszabadultan süpped a puha ülésre... valaki ott, a vonat egyik fülkéjében... Aki nagyon messzi van már...

És aki lapozgatni kezd most egy képes újságot...

Érdekes mintájú modern tálcakendő

Ki tudja, melyik jobb ...

Ki tudja, melyik jobb ...
az e, ha kezünket egy másik kéz fogja,
Hogyha ajkunk titkon
azt a szót: szeretlek, százzsor is elmondja,
Vagy ha soha senkit
nem szerettünk igaz, forró szerelemmel,
Ha a szívünk nem hitt,
a szánk igen helyett felelt hideg nemmel,
Ki tudja, melyik jobb ...

Ki tudja, mikor jobb ...
tán akkor, ha ketten járjuk a Golgotát,
Vagy, ha magad hordod
a nehéz keresztet, amelyet sorsod ad.
Ha szíved oltára
soha nem viselte a szerelem ékét,
Avagy, ha volt párja
és te megőrizted a hűtlen emlékéit,
Ki tudja, mikor jobb ...

Akkor volna az jó,
hogyha kéz a kézben mindig megmaradna,
Ha, mint örök való,
élne a szeretet, tettekbe, szavakba
Ha bűt és rossz sorsot
egyformán viselnék, mint közös terheket,
Oltárt és koporsót
aranyhiddal kötne össze a szeretet,
Akkor volna az jó!

jákjai Gömbös Sándorné (Pusztamiske)

Pipacszedők a búzaföldön

A SZERELEM

a vádlottak padján

Érdekes intézmény volt a régi Franciaországban az úgynevezett „szerelmi törvényszék”.

Ma már mosolygunk talán rajta, de be kell ismernünk, hogy kevés ítélet hatott annyira az emberekre és gyakorolt oly döntő befolyást a kor erkölcsére, mint ezek az «*arrêts d'amour*»-ok. A «szerelmi törvényszék» bíráit főrangú férfiak és hölgyek, meg költők sorából választották, szóval olyan személyiségek közül, akiket világismertűk és az ilyen kényes természetű döntésekben való jártasságuk valósággal predestinált erre a kivételes szerepre.

Az emberek pedig illetékesnek ismerték el a „szerelmi törvényszék”-et a szerelmesek civakodásaiban, de minden olyan kérdésben is, amely összefüggésben állott az úgynevezett előkelő életstílussal. A törvényszék felhívta a vádlottat, hogy jelenjék meg előtte és a vad harcos, aki egyébként minden problémáját karddal intézte el, mukkanás nélkül engedelmeskedett és alávetette magát a gáláns bírák ítéletének, holott egyáltalán nem kellett tőlük félnie. Ezek az ítéletek helyettesítették a törvénykönyvet és ellenük fellebbezni senki nem merészkedett.

Az elnöki tisztet fejedelmek és királyok vállalták: *Aragóniai Alfonz*, *Angliai Richárd* stb., de *Rótszakállú Frigyes* császár is meghonosította birodalmában ezt az intézményt, úgy szintén *IV. Károly*, akinek uralkodása alatt a tisztségeket királyi vérből származott hercegek és magasállású, nagyrabecsült egyházi férfiak töltötték be. Hadd meséljük el ennek a különös intézménynek néhány érdekes ítéletét!

*

Mit érdemel a hűtelen férfit, aki szerelmesét ok nélkül hagyja el?

Az elnök — egy flandriai grófnő — nagyon szigorú bíró volt, mert ilyen ítéletet hozott:

— „Minden szerelemtől fosztassék meg és soha többé ne nyerve el egy tiszteletreméltó asszony szerelmét! Az elhagyott nő pedig kapjon egy másik férfit, hogy a hűtelennek igazi fájdalmat okozzon.” Ebből az ítéletből kiérződik, hogy — asszony volt, aki hozta.

*

Ha szerelmes férj szerelmesétől engedélyt kér, hogy „másik nő is szerethessen” és ezt az engedélyt meg is kapja, de a férj mégsem él jogában, mert csupán próbára akarta tenni szerelmesét: — a szerelmese eltaszthatja magától?

Ez az eset is a «szerelmi törvényszék» elé került és a nő kijelentette — véleményünk szerint: teljes joggal! —, hogy megelégedte a dolgot és szét akarja tépni a szerelmi köteléket, mert a férfi ilyen „bűnös engedély után vágyakozott”.

Az elnök mégis így döntött:

— „Kegyesen meg kell bocsátani a gazfickónak, feltéve, hogy nem vétett a szerelmi hűség ellen.”

*

A nő választhat-e új szerelmet, ha a régi elutazott és két évig sem levelet nem írt, sem hírnököt nem küldött?

— „Semmi szín alatt nincs joga erre!” — mondta ki az ítéletet *Champagne grófnője*. — „Hisz éppen a férfi okosságának bizonyítéka, hogy sem levelet, se hírnököt nem küldött. A levelek ugyanis elveszhetnek, a hírnökök pedig idegenek és egyformán veszélyeztethetik a szerelem édes titkát.”

Ezzel a valóban női logikával nehéz volna vitába szállni.

*

A troubadourok eltűntek, a világi törvénykezés megszületett és ki-múltak ezek a „szerelmi törvényszék”-ek is. Hatásuk azonban még a 15. században is erősen érezhető.

Sőt — még az új korban is.

A nagy *Richelieu* kardinális, aki a *Hotel de Rambouillet*-ban, főrangú hölgyek társaságában, *Maria* pfalzi hercegnő, a későbbi lengyel királyné elnökelete alatt ült „szerelmi törvényszék”-et, a következő súlyos kérdésben hozott ítéletet:

— „Az igazi szerelmes a saját érzéseivel foglalkozik-e, vagy pedig azokkal az érzésekkel, amiket ő ébreszt szerelmese szívében?”

A probléma valóban «súlyos» és az utókor végtelenül sajnálja, hogy *Richelieu* kardinális ítéletét nem ismerheti, mert az iratok elvesztek. Ezért arról a nagyfontosságú kérdéstről igazán jó volna megtudni, miképpen vélekedett a század egyik legszellemesebb gondolkodója és legszerelmesebb féfia...

Este volt...

Ültünk szóltanúl. Az Anyám, meg én.

Homályos szemüveg volt a szemén.

Varrt.

Az én kezemben pedig régi könyv.

— Tanulsz... kisfiam? — kérdezte párszor.

Zsongott a lelkem a tavaszi vágytól...

— Igen...

— Nehéz? — kérdezte halkán s félt, hogy zavar.

Ijedten a könyvre bámultam hamar.

— Nagyon...

Ültünk, ültünk jó-sokáig szóltanúl.

...Ej, ott egy pók van, ott a széken fölül...

Főálltam.

A fénykép kiesett a lapok közül.

Anyám rám nézett. Mosolygott... S varrt tovább

Buta pók... No megállj!

Monostory Ákos

Szent Margitszigeti részlet

Ez is Amerika!

REGÉNYES ÖNVALLOMÁS

IRTA: JACK BILBO * FORDITOTTA: ANGYADY MIHALY

10.

A szabad hét végén parancs jött:

— Gyorsan a Michigan-tó melletti házacskához! . . . Gyanus jelek mutatkoznak. Megtudtam, hogy a banda titkos leadóállomásáról van szó.

A Michigan-tó körül ugyanis kisebb csete-paté és lövöldözés támadt. Moran bandájának tagjai lopakodtak a ház közelébe; de mi — néhány jól irányzott revolverlövéllyel — elkergettük őket. A Moran-banda tagjai közül néhányan alaposan ráfizettek.

A mi részünkről csak a count sebesült meg a karján.

— Elég baj, — mondta később Andy, — hogy elárulták a titkos leadónk helyét. Most majd másutt kell felállítanunk . . .

Ennél a lövöldözésnél olyan nyugodtnak éreztem magam, mintha egyáltalán semmi veszedelem sem fenyegetne, gyorsan és jól céloztam . . .

Amikor azonban hazamenet, még a Michigan-tó mellett sétáltam egyedül, egyszerre csak három embert pillantottam meg és az volt az érzésem, hogy ez a három ember, vagy legalább is egyikük ott volt a Moran legényei között, akikkel két órával azelőtt harcban állottunk. Igazán nem lehetett számítani arra, hogy ezen a környéken *hijackerekkel* fogok találkozni. Vagyis olyan idegen bandatagokkal, akik életünkre törnek.

Még nem tudtam, felismertek-e már, de valami kellemetlen érzés azt súgta nekem, hogy most bajok jöhetnek. Megfordultam és úgy mentem, hogy minél több gyalogjáró kerüljön közém és a három ember közé, egyúttal meg is gyorsítottam lépéseimet.

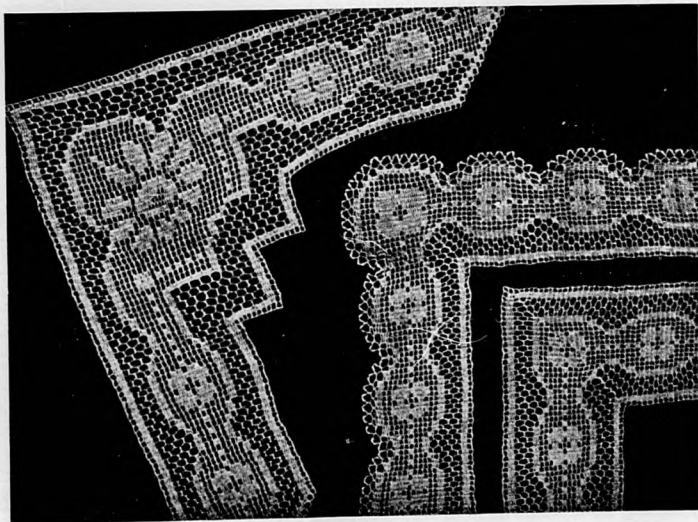
Utánam jöttek.

Még gyorsabban mentem.

El voltam készülve, hogy rám lőnek. Most egy utcasarokhoz értem, két rendőr állt ott. Figyelmeztethettem volna őket üldözőimre, de azt mondtam magamban: — Ezt az ügyet majd egymás között intézzük el.

Egyre néptelenebb városrészekben megyek keresztül, tudom, hogy minden lépéssel nő a veszély. Egy csatornalejárat vasfedeléhez érkezem. Chicagóban valószínűleg hasonlít a csatornarendszer a newyorkihoz, azt pedig ismerem. Villámgyorsan felemelem a nehéz vasfedelet és már el is tűnök a függőleges aknában. Meggöribített felsőtesttel térdig gázolok a piszkos vízben.

Most két revolveremet is kihúzhatom. Csak attól félek: amazok észrevették, hogy a csatornába bujtam. Vagy pedig feltételezik, hogy máshol nem tünhettem el és maguk is leszállnak a csatornába az előttem és mögöttem lévő aknáknál, hogy közrefogjanak: ha ez sikerül nekik, természetesen könnyen el is intézhetnének. Amilyen gyorsan csak tudok, gázolok a sikos piszkokban. Csak a csatornarácso-

Csipkeminták zsebkendők szélére.

Leírása kézimunkarovatunkban.

Tisztátalan bőr megfiatalodik!

Pörsenés és bőrtak csúfít és öregít. Ez ellen egyszerű, hatásos szer: a fehér, kellemes illatú Thiosept szappan. Orvosok ajánlják. Meg fog lepődni, hogy bőre milyen gyorsan lesz ismét szép.

Ára 90 fillér.

Thiosept csodás hatását!

Az inkák kincse

— Arany! . . . Arany! . . .

Szinte a láz verte ki Pizarro embereit, ezeket a kalandorokat és szerencselovagokat, amikor elindultak a végtelen tengeren keresztül, hogy elmenjenek az Inkák Országába. El is érték oda, hogy megtalálják szerencséjüket. Ez a mesebe illő ország, a szó valódi értelmében, csillogott az aranytól. Mindenütt és minden arany volt! A szerszámok, az evőeszközök, a zarák: minden szintiszta arany, mintha ez a nemes fém a bennszülöttek számára nem jelentene többet, mint a spanyoloknak a fa, vagy a kő. Amikor Pizarro emberei ebbe a meseországba értek, valósággal elszédültek a hihetetlen gazdagságtól, ami itt a szó szoros értelmében az utcán hevert.

De aztán felébredt bennük a kapzsiság ördöge. Az utat, amit Pizarro emberei megtettek az Inkák Országá elfoglalásakor, vér és vér jelezte. A döntő ütközet Caxamarca mellett volt, 1533-ban. Az utolsó inka fejedeleme: Atahualpa fogásába került. Szabadonbocsátásért körülbelül egymillió értékű aranyat követelt a véreskezű Pizarro. A leggyőzöttek ebbe is beleegyeztek.

Igy tuatták meg a titkot, hol van elrejtve az inkák kincse. Rábukkantak Atahualpa kincseskamrájára: az Aramayo-barlangra, amelynek bejárata 6550 méter magasságban van a Sora'a csúcsán.

ARANYALMOK TEMETŐKERTJE

Atahualpa kivégzése után a hódítók ki akarták rabolni a barlangot. Szörnyű nehézségek, a halállal való állandó harc közepette foglalták el a spanyolok egy-egy kis részét az inkák legendás kincsének. Minden följutás a Sorata csúcsára a bennszülöttek százainak életébe került. Minden lépésnyi továbbjutásért a leg-szörnyűbb hóviharral kellett megküzd-

nők. Amikor pedig már ott voltak a 6550 méter magasságban lévő nyílásnál, kezdődött a leereszkedés a szédítő mélységbe, amely sziklákon keresztül vitt az Aramayo-barlangba.

Valóságos halotti menet volt ez, a bennszülöttek halotti menete, mert százan és százan pusztultak el. De mit számít az emberélet! Ki törődik az inkákkal, amikor el lehet jutni az aranyforráshoz! Azt képezték, hogy ez az arany örökké fogják, mint a gazdagság kiapadhatatlan forrása.

Amikor azonban a legfelső földréteget eltávolították, be kellett látniok, hogy a további bányászás csak speciális előkészületek és szerszámok segítségével lehetséges. Megint ezer és ezer bennszülöttet hajszoltak fel, a súlyos terhekkel, 6500 méter magasba a Sorata-heggyen, a Titi-caca-tó partjáról, ahol Pizarro tábornok ült.

Az első, második és harmadik kísérlet nem sikerült. A szörnyű hóviharak kikacagták az emberi erőfeszítést. Ezer és ezer hőbortotta holttest jelezte az emberi kapzsiság újút. Végre mégis belátták, hogy nem boldogulnak és abbahagyták a meddő kísérletezést.

AZ ARANY-LEGENDA HALHATATLAN

Euszázadok multak el, de az Aramayo-barlangról szóló elbeszéléseket nem feledték el az emberek. Az inkák mesebeli kincse örökké ott csillogott arany után áhító tekintetük előtt. Új és új kalandorok indultak útnak, de eredménytelenül. Sokan mentek, de kevesen tértek vissza.

Csak 1927-ben sikerült újra rábukkanniok az Aramayo-barlang bejáratára. De most már gépekkel akarták megközelíteni. A technika fejlődése a repülőgépet is szolgálatába állította, de még így sem sikerült eredményt elérniök.

Újra tíz év mult el, ami alatt a repülés technikája hihetetlen mértékben fejlődött. Valóság lett, ami nemrég még képzeltségnek látszott. A repülőgép teherbíró képessége meghaladja az egy tonná és ilyen teherrel is képes tízezer méter magasságot elérni.

Egy bolíviai társaság La Paz-ban repülőteret építtetett, hogy onnan kísérletje meg a Sorata elérését. Magasabba már nem mehettek a kiindulási telleppel, az ősrődök és sziklabércsek miatt. Rövidhullámú áramot és minden egyéb technikai segédesszközt építettek a La Paz melletti repülőter közelében.

TALÁN... MÉGIS...

Nemrég indult el az első, tökéletesen felszerelt repülőgép La Paz-ból a Soratabarlang felé. Félóra múlva rövidhullámon jelentették, hogy szerencsésen le szállt a gép. Megkezdődhetik az Aramayo-aranybánya feltárása! Az utolsó inka fejedelem: Atahualpa kincstárának ajtaja megnyílt! Nemsokára megindul az arany áradása, amely évszázadokkal ez előtt kiapadt!

Az inkák kincseért folytatott harc, amely sokszáz ezer ember életét követelte és rengeteg anyagot pusztított el, a végét járja. Mert ami most következik, az a még korunk modern technikájának eredménye lesz. Ha — sikerül!...

kon keresztül kapok valami derengő fényt. A tárgyakkal csak körvonalait látom, homályosan. Már a következő csatornalejáratot is elhagytam, amikor ketten bemászunk az elsőn, azon, amelyen én másztam be és egy másodperccel később a második lejáraton is bemászik valaki. Tehát senki sincs előttem.

Majdnem egyszerre lövünk. Az az ember, aki a második lyukon mászott be, el-esik. Most a másik kettő lö. Szűrő fájdalom érzek a vállamban, karom meglev vér szívárog. A lövések döröge visszhangoznak a szűk folyosón. Minden lövésnél felvillan a revolver csöve. Én kilöttem a magazinjaimat, újra kell tölteni. Amazok felhasználják ezt a zűnetet és fenyegetően közelednek. Újra lövök és halom, hogy valaki felsököl.

Egy utolsó erőfeszítéssel feltornázom magamat a következő, harmadik lejáraton. Amikor kidugom a fejemet, revolvercső mered felém:

— Kezeket fel!

Hogy tarthatnám fel a kezem, mikor a rácsba kell kapaszkodnom. Szerencsém van, csak a rendőrség karjába szaladtam; meghallották a lövöldözést.

— Ki van még odalent?

— Senki. Már elmentek.

Ebben a percben mindenesetre én voltam a gyengébbik fél, ellenállásra nem is gondolhattam, hiszen hat rendőr fogott le. Egyikük zsebbebe nyult és kihúzta belőle az én szép, még forró Colt-revolvereimet, meg a municiót, egy másik, bikaerejű ember jobb csuklómát saját bal csuklójához bilincselte. Az ilyen bilincsel csak az őrszobában lehet kinyitani. Elöttünk és mögöttünk rendőrök mentek. Utközben nem szöltünk egy szót sem. Az őrszobában a szolgálatvezető őrmester elé vittek. Az egyik rendőr jelentette:

— Lövöldözésen értük.

— Gengszter? — kérdezte a bulldogarcú őrmester, szemmel látható örömmel. — Törjétek össze a csontjait!

De már akkor négy cop (rendőr) a hosszú rendőrbotokkal ütlegelt. Még volt annyi időm, hogy egyiküket, talán magát az őrmestert hasbarúghattam. Rögtön leült. De nagyon fáj a sebem, sok vért vesztettem.

Újra el kezdtek verni, földre dobtak. Aztán rúgtak, folyton rúgtak, a síncsontba rúgtak, egyszer felugrottam, de alig volt már erő bennem, akkor felemeltek és valami kalitkafélébe dobtak. Ez az őrszoba fogdája, ott őrzik a foglyokat, amíg elviszik.

A letartóztatott embereket csak rács választja el az előszobától, ahonnan mindenki beléphet és megnézhet. Ott feküdtem, erősen vérezve, eleinte teljesen apatikusam. Leginkább a szomjúság kínozott. Valószínűleg a nagy vérvesztésztől. Azt biztosan tudtam, hogy ezen a kis őrszobában már semmit sem próbálhatok. Ez a bulldogarcú chicagói őrmester valószínűleg azonos a közép tartozik, akikre ritkán van szükségünk, nem vesztegetjük meg és ezért haragszik ránk.

De mi ez? . . . Az utcáról egyre több ember nyomul be az előszobába és úgy néznek rám a rácsan át, mint valami ragadozó állatra. Már nem tudom, mit beszéltek ott, de végtelenül nevelésesnek tartottam őket. Jól öltözött hölgyek léptek be és udvariasan megkérdezték a rendőröket, vajjon láthatnák-e az elfogott gengsztert? Tehát már tudják odakint, hogy gengsztert fogtak. Egyre több ember jött be, asszonyok és férfiak, de nagyobbzst asszonyok, bundában és ékszerekkel. Mindenfélték kérdeztek a copoktól, de végre azok is megelégteltek a dolgot és alig feleltek nekik.

A napnak ebben az órájában a munkások még mind a gyárakban voltak, mert a látogatók láthatóan a jómódú rétegekhez tartoztak. Kínos, megalázó, emberhez méltatlan percek élttem át. Most már anyáék jöttek be kisgyerekekkel és úgy magyaráztak gyermekeiknek, mint ahogy az állatkertben a zsebrát vagy a pelikánt magyarázzák.

Hát fordítottam nekik és úgy tettem, mintha aludnám. De mormogásukból olyan felháborító beszédfoszlányok érték a fületem, hogy felrezzentem. Egy fiatal lányt láttam, valószínűleg tanoncleány volt: ez a lány szó nélkül rám nézett, aztán kiment és egy pohár vizet jött vissza. Nem kértem vizet, pedig majd eltikkadtam a szomjúságtól. A lány nyilván látta, hogy patakzik a vérem és tudta, hogy a sebesülteket szomjúság kínozza.

Az asszonyok borzasztóan méltatlankodtak, amikor a lány a pohár vizel a kalitkámhoz lépett, mintha valami szemérmertlenséget követett volna el. Én azonban sajgó fájdalomaim ellenére felálltam, átvettem a vizet és minden pénzemet, meglehetősen nagy összeget, átadtam a lánynak. Meglepetve állt ott és nem akarta a pénzt zsebredugni. Erre azt mondtam neki:

— Csak tartsd meg, szükséged lehet rá!

A rendőrök csúnyán néztek rám, de már nem bántottak. Ahhoz túlsok közönség volt a helyiségben. A lány pedig eltűnt a pénzzel.

A rendőrök aztán egy üres rendőrautóba dobtak és a City Hallba hajtottak, a városházára, ahol, mint jól tudtam, a nagy detektív-osztályok vannak elhelyezve. Örültem ennek, mert azt mondtam magamban, hogy itt maga Big Bill a háziúr, a polgármester, akit a főnök segített a nyeregbe. Itt nem történhetik nagy bajom. De a Városházán eleinte még rosszabb dolgom volt, mint az őrszobában. Először

Lohr Mária (Kronfus) **Ügytisztító - kelmefestő**

Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

egy kis helyiségbe vezettek, ahol négy detektív állt. Személyi adataimat kérdezték: nem mondtam meg, egyszerűen hallgattam. Okmányok nem voltak nálam, a detektívek nem tudtak belőlem egy szót sem kihúzni. Végül azt mondtam:

— Adjanak inni, enni, cigarettát és kötözzék be a sebem.

Azt felelték, mindezt megkaphatom, de előbb be kell mondanom az adataimat; csak üljek le. Én azonban állva maradtam, mert tudtam, hogy ha most leülnék, nem tudnék többé felállni. A vérvesztés és a verés annyira legyőgített, hogy ájuláshoz jártam közel. Azonkívül megint iszonyú szomjúságot éreztem. Az egyik detektív rám kiáltott:

— Te a Moran-bandához tartozol és legalább öt gyilkosság terheli a lelkiismeretedet!

Belül összeborzongtam, de a detektívek nem láthattak meg rajtam semmit sem. Most azzal fenyegettek, hogy itt hagynak elvérezni és minden fogamat kitörök, ha nem beszélek. De én nem mondtam egy szót sem.

Erre egy nagy terembe vezettek, ahol valami dobogó állt. Felvezettek erre a színpadszerű dobogóra és egy világosszürkére festett fal felé fordítottak, amelyet vakítóan erős reflektorfény világított meg. A lámpák türheterlenül melegítettek is. A falon vonások voltak húzva. 1.70 méter, 1.75 méter magasságban és így tovább: a detektívek ide rajzolták fel a körözött emberek magasságát. A háttérben emberek álltak, de olyan vakító volt az a fény, hogy alig láttam őket. Ezek a háttérben álló emberek rám kiabáltak:

— Te vagy Frisco-Bill! Te gyilkoltad meg Ellen Smithet. És mit csináltál azzal a kis tanítónővel?

Ezt és még sok számos mást kérdeztek, de alig értem meg. Az egyik hang folyton ezt kiabálta:

— A jóbarátaitad már megfogtuk, légy nyugodt, a villamosszékre kerülsz.

Alig bírtam állni a lábamon, de még mindig nem szóltam egy szót sem. Azt hiszem, több órát töltöttem ebben a borzalmas teremben. Gyakran úgy éreztem, hogy elájulok, de aztán összeszedtem magam. Azt mondtam magamban: ezek a detektívek tudják, hogy értelmetlen dolgokat beszélnek, csak az idegeimet akarják összeroppantani, de ez nem fog nekik sikerülni. Rögtön békén hagynának, ha beszélnék, de ezt a szívességet nem teszem meg nekik. Idővel szédülési rohamaim is megszűntek, gondolkodni kezdtem és kifőztem egy tervet. Az volt a tervem, hogy mielőtt kevesebb emberrel állok szemben, óvatosan felfedem ki-
léteimet.

De rettenetes sokáig tartott, míg mindnyájan elhagyták a helyiséget. Aztán jött két ember és elment velem.

Amikor az egyik, egy folyosó fordulatánál, kissé előrement, halkan megkérdeztem a másikat:

— Szereti a vörös rózsát?

Az az ember, a meglepetés legkisebb jele nélkül, így felelt:

— Igen . . . de jobb szeretem a fehér rózsát.

Megörültem ennek a válasznak, amely hallatán megkönnyebbülést jelentett a számomra. Hiszen ez az ember ismeri aznapi jelszavunkat és nagyon ügyesen a második aznapi jelszavunkkal felelt, amit szintén ismert.

Most már odasúghattam neki:

— Azonnal telefonáljon doktor Blumenthalnak!

— Rendben van, — válaszolta súgva.

Félóra múlva egy magasrangú rendőrtisztviselő elé vezettek.

Dr. Isaac Blumenthal lépett be a szobába.

Alig nézett rám. Azt mondta, hogy nem ismer.

Aztán el is hagyta a szobát.

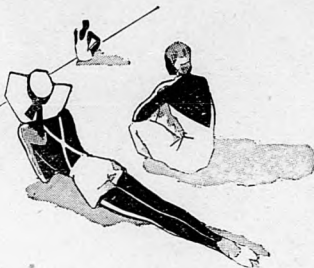
Megleپő fordulat következett be: azonnal és szinte tüntető udvariassággal elbocsátottak. Még egy rossz töltőtollal is meg akartak ajándékozni, de én nem fogadtam el.

Amikor Stanley penziójába érkeztem, a fiúk nagy lármával és örömrivalgással fogadtak. Együttal azonban ki is gúnyoltak és ostoba fráternek neveztek, mert egyedül sétáltam azon a veszélyes környéken, ahol már nagyon sokszor látták ólálkodni a Moran-banda tagjait.

Mrs. Stanley ezen az estén igazán olyan volt hozám, mint egy jó anya.

Amikor a következő hét elején szolgálattételre jelentkeztem a főnöknél — a sebem ugyanis gyorsan begyógyult — rámkiallott és leszidott: miért voltam olyan számár, hogy a Moran-banda karjaiba szaladtam!

(Folyt. köv.)

Paul Valéry:

IDEGES ceruzajegyzetek

Vannak emberek, akik csak akkor érzik igazán, hogy élnek, amikor alkothatnak. Ezek számára a descartesi mondás így alakul át: «Alkotok, tehát vagyok!»

Az igazság csak pillanatnyi életű. Mégis ezekből a pillanatokból táplálkoznak az évszázadok.

A költők azért születnek, hogy kimondják azt is, amit az emberek nem akarnak meghallani.

Higgyétek el, hogy jobban kell félni attól, amit ismerünk, mint az ismeretlentől.

Halális ellensége az igazságnak, aki «egy» igazságot úgy akar feltüntetni, mintha «az» igazság volna.

Aki a lángész minden szavát megértette, nagyon könnyen lehet, hogy csupán félreértette őt.

A feltalálás olyan rejtélyes valami, mint amikor az egyformán hulló esőcseppekben, az egyre sötétedő csillagatlan éjszakában, vagy egy főhéher papírlapon egy soha nem látott arcot ismerünk fel.

Az igazságot csupán képekben közölhetjük egymással. Mert a kép nem más, mint olyan híd, ami egyik lélektől a másikhoz vezet.

A bölcselkedők tulajdonképpen nem mások, mint komoly gyermekek, akik a világ homokfövényében játszadoznak. Természetes, hogy minden elméletük sikerül, mert a homok engedelmeskedik a kezüknek. De épp oly természetes, hogy csupán annyit ér is minden elméletük, mint a homokvár.

Vége lesz a világnak, amikor minden ember okossá válik és senki nem törekszik arra, hogy bölcs legyen. Mert a kettő között szédítő a szakadék.

Minden valódi lángész, élete alkonyán, meg akarja semmisíteni minden munkáját. Mert a lángész állandóan fejlődik és néhány év múlva már avultnak, sőt egyenesen rossznak érzi korábbi alkotását.

UTAZÓBŐRÖND-ÖK
NŐI TÁSKÁK ÉS
BŐRDÍSZMŰÁRUK

WEIGL

Budapest, IV., Mária Valéria-utca 7

Akkor is jó, ha nem igaz

1.

Lord Hamilton hosszabb szárazföldi útra indult.

Az egyik vendéglőben, ahol pihenőt tartott, kissé túlsok szeszestalt vett magához, aminek az lett a következménye, hogy örülten berágott és az egyik pincért agyonverte. Utána pedig mély álomba merült.

Másnap reggel megjelent előtte a javeszékelő vendégfogadós.

— Mi baj? — kérdezte rosszkedvűen a lord.

— Az Isten szerelmére, — óbégatott a megijedt vendégfogadós, — mylord agyonütötte az egyik pincéremet.

Lord Hamilton csodálkozva és a legsebélyebb ijedség nélkül bámult a vendégfogadósra, aki így folytatta:

— Szent igaz, amit állítok, mylord. A holttestet épp az imént vitettem át a szomszéd szobába.

— Bosszantó dolog, — mondta a lord hidegvérűen, — de nem lehet rajta segíteni. Írja hozzá ezt is a számlámhoz!

2.

Beau Brummelt meglátogatta egyik ismerőse és megkérdezte tőle, hogy Észak-Anglia tavai közül melyik nyerte meg a legjobban tetszését.

Brummel csöngetett. Amikor aztér első komornyikja, előírásos testtartásban előtte állott, megkérdezte tőle:

— Melyik tő tetszett nekem?

— Windermere, — felelte a komornyik.

— Valóban, Windermere tetszett a legjobban!

3.

Tristan Bernard, a világlírú francia vigjátékirót az utcán megalítottta egy idegen:

— Bocssásson meg, de az ön arcát láttam már valahol másutt!

— Kizárt dolog! — válaszolta Tristan Bernard.

— De hát, hogy jelentheti ki ezt ilyen határozottsággal? — kérdezte az idegen.

— Végtelenül egyszerű a dolog, — mosolygott a vigjátékiró. — En ugyan az arcomat születésem óta mindig ugyanazon a helyen viselem.

Az ötlet nem rossz...

Írta: RALPH HANSON

Fordította: MOLY TAMÁS

Amikor az öregúr beszállt az első osztályú fülkébe, már feltűnt az utasoknak, mert nehezen, kinnal-keservvel tudott csak feljutni és segítségére volt egy fel-tűnően csinos fiatal leány — vagy talán a nálánál jóval fiatalabb felesége? — és egy úr, aki azonban ottmaradt a pályaudvaron. Amikor a vonat a határállomáson vesztegelt, a lefuggönyözött szakaszból kihallatszott a beteg nyöszörgése és kísérőjének megnyugtató szava.

Éppen, amikor a vámtisztviselők szálltak fel a vonatra, szaladt ki a fülkéből a leány, sápadt volt és reszketett, a folyosón tanácstalanul nézett körül és fel akarta húzni az egyik ablakot, nyilván a lenn álló kalauzt akarta segítségül hívni. A szomszédos szakaszból egy úr lépett most hozzá:

— Valami baja van?

— Istenem... az édesapám... — dadogta a leány. — Szívgyörcse van...

— Orvos vagyok. A nevem Holly doktor.

— De jó! Jöjjön, kérem, már adtam szegénynek strophantint, de nem használ... most nem. — Kinyitotta a fülke ajtaját és bement az orrossal.

Néhány perc múlva az orvos visszament a szakaszába, ahol a vámtisztek éppen hozzáláttak a vámvizsgálathoz. Kofferéből kivett egy fekete aktatáskát és a kofferét nyitva hagyta.

— Nézzék csak át az urak, — szólt a vámtisztekhez. — A szomszédos fülkében rosszul lett egy úr, gyorsan egy koffeininjekciót kell neki adnom.

— Szívgyöngeség?

— Az.

— Veszedelmes? Hívjam az állomás orvosát?

— Főlöszleges, én is orvos vagyok. Itt az útlevellem.

— Köszönöm.

Az orvos átment a beteg fülkéjébe. Néhány perc múlva az egyik vámtiszt óvatosan kopogott az ajtón. Az orvos nyitotta ki az ajtót egy arasznyira, látni lehetett a beteget.

— A betegnek föltétlen nyugalom kell.

— Csak az útleveleket kérem.

A fiatal leány kiadta az útleveleket és egy perc múlva már vissza is kapta.

— Köszönöm! — Az ajtó nyomban bezárult. A tisztviselők benyitottak a következő fülkébe.

Az orvos injekciójának meglepően jó hatása volt. Mert alig hagyta el a vonat a határállomást, a beteg felállt, ásítózva nyújtózkodott, rámosolygott a leányra és az orvosra és rágyújtott egy cigarettára, majd töltött magának egy pohár bort.

— Nyisd ki legalább az ablakot, hadd menjen ki a füst és maradj nyugton, míg a kalauz itt nem járt a jegyekért.

— Te gyáva! Hiszen már túl vagyunk a komizán!

— Óvatosság sose árt!

— Ami igaz, az igaz! Minden elismerésem Liviáé, aki pompásan végezte a dolgot, még sápadt is volt.

A fiatal leány kedvesen mosolygott:

— Könnyen ment, hiszen az apám haldoklott.

Halkan nevettek, de ekkor megrázták a fülke ajtaját. Mielőtt ajtót nyitnának, az öreg már újra elterült fekvőhelyén és alszik, az orvos meg jelt ad a belépő kalauznak, hogy ne zavarja a beteget.

— A jegyeket kérem.

A leány átad két vasúti jegyet, az orvos is megmutatja a menetjegyet.

— Merci! — A kalauz kívülről lezárja az ajtót és távozik.

— A második számú veszedelem is elvonult.

A vonat gyorsuló sebességgel ront neki az éjszakának.

— Hánykor érkezünk?

— Tizenegy óra harminckor.

— Ott tovább kell játszanom a szegény szívbeteg komédiáját?

— Persze. Ami biztos, az biztos.

— Előtte van még egy állomás?

— Van, a vonat áll egy percre, — állapítja meg az orvos a menetrendből.

— Lemac pontos utasítást kapott?

— Hogyne. Vár minket hordággal és mentőkocsival.

— Rémes!

— De megéri.

Künn valaki erősen rázta az ajtót. A „beteg” gyorsan visszafeküdt a helyére.

— Ki az?

— Nyissanak ajtót!

Az orvos bosszusan felállt. Halkan felnyitja az ajtót egy arasznyira. A résen meglát egy karcsú, magas férfit, sötét öltözetben, angol bajusszal, bal szeme fölött kis forradás van. Ez az ember a másik fülkében vele szemben ült — mingyárt felismeri.

— Bűnügyi rendőrség! — mondja az idegen.

— Mit kíván? Itt egy nagybeteg van, én meg orvos vagyok.

Az idegen belép a fülkébe és beteszi maga után az ajtót.

— Ugy? Ön orvos? — Hangja aggasztóan gúnyos. A leányhoz fordul: — A bűnügyi rendőrség tisztviselője vagyok! — ezzel kiveszi zsebéből az igazolványát és megmutatja. — Kábítószer után kutatok.

— Mit keres itt?

— Az ön orvosságos táskáját, doktor úr!

— No de már engedje meg...

— Mi lesz? Hol az ön bevált fecskendőtűje? Hol a koffeininjekció?

Hirtelen lendülettel ugrott fel a beteg. A detektív fűrgő ökölcsapással visszaveri a helyére. Kezében ott a revolver. — Kezet jól!

Az orvos és a leány engedelmeskednek. Az idegen bal kezével leemeli a poggyászhálóból a fekete aktatászkát és ügyesen kinyitja. Nincsen benne más, csak egy sor egyforma kis üvegtok, benne fehér, porszerű anyag.

— Heroin?! — A három közül egy se válaszolt. — Ügyes! És ügyesen csempésztek át a határon.

A vonat most átdübörög a váltókon,

— Csak éppen egy hibát követtek el, — mondta tovább a detektív, miközben lezárja a fekete táskát és a hóna alá veszi. — A kisasszony strophantint említett, tehát megnyugtató szert adott a „beteg”-nek, ön meg, az „orvos”, koffeininjekciót adott neki, tehát szívizogatót. Ez hiba és ezért lettem önökre figyelmes. És most maradjanak csöndben, míg beszéltöm az embereimet. Jóéjt!

A detektív kiment a fülkéből. A vonat megállt a közbülső állomáson. Ők háromman néhány percig csendben ülnek, mozdulatlanul és szorongva figyelnek. Csak amikor a vonat lassan elindul, kändikél ki a leány óvatosan a folyósóra.

— Az ajtó előtt nincsen senki, — súgja óvatosan.

— Menj ki a folyósóra!

A leány kinyitja az ajtót — a folyósó üres.

— Furcsa!

A folyósó végén, a másik kocsiból jövet, felbukkan valaki. Körülnéz, keresőn... egy ismerős arc: — Lemac!

— Lemac! — A két férfi felugrik, meglepetten.

A megszólított behúzza a leányt a fülkébe és beteszi az ajtót.

— Aggódtam érteket és ezért utaztam elétek.

— Aggódtál? Miért?

— A konkurrencia megszimatolta a szállítmányunkat és rátök uszította Henryt.

Nem látjátok? Magas, karcsú, angol bajszot visel, kis forradás van szeme alatt.

Harsogó nevetés hangzik fel erre: — A detektív!

— Hol van?

— Elinált. Az aktatáskámmal.

— A küldeménynel?

— Ugyan! Közönséges fogporral. A heroin itt van!

A leány átad Lemacnak egy kis táskát, benne a kábítószer. A vonat lassan begördül az állomásra.

**Indulás!
Tessék
beszállni!**

Egy utolsó kézfogás, majd a vonat lassan kisklik a csarnokból. Sokan kísérik pillantásukkal a csinos nőt, akinek ragyogó szőke haja még sokáig látható. Nem tudják azonban, hogy ezt a lug és szappanmentes "SZÓKITÓ" shampooonnal való rendszeres ápolásnak köszönheti.

"Feketefej védjegyü"

NEO-SHAMPOON

"Szökéknek"

Csomag 38 f. * Folyékony 90 f.-től
Mindenütt kapható!

Aforizmák a házasságról

Sokszor van úgy, hogy két ember nem tudja, hogy egymással miről beszéljen. De a szomszédok mindig tudják.

Gyakran mondják, hogy se a férjnek, se a feleségnek nincs már semmi „mondani-valója.” Ha azonban jobban megnézzük, mindig csak az egyik fél az, akinek nincsen.

SZERETNÉK EGY NŐTÁT IRNI...

Hallgató.

BOGÁR SÁNDOR verse és zenéje.

Szeretnék egy nőtát ír-ni de va-la-mi nagyon nagyon szé-pet,
Holdsu-garas éjsza-kakon el-mo-dozva mindig vissza vár-lak,
Sok-sok e-gő rózsaszállal be-le-szőni a te halvány ké-ped.
Úgy szeretném át-ö-lel-ni megcsókolni a hó-fe-hér val-lad.
A cigány-myal el-húzatni Is-ten tud-ja hány-szor azt a nő-tát,
Csillag-ta-lan éj-szakakon csak u-tá-ni-ád kergetnek a vá-gyak,
És az-u-tan megön-bö-zni könnye-im-mel a sok pi-ros ró-zsát.
Lie tép-nék en a ked-ve-dért min-den e-gő pi-ros ró-zsa szá-lat.

Életművészet

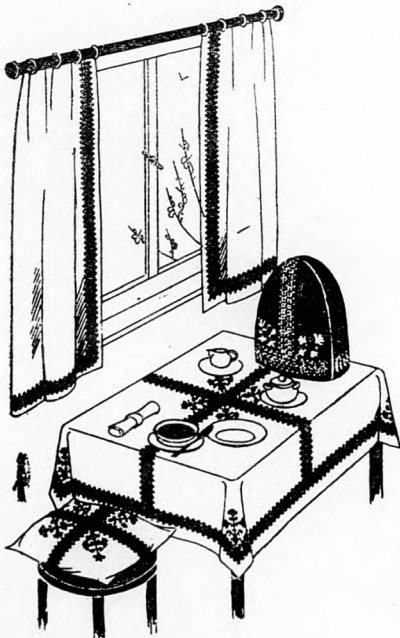
A szépasszony, amikor fölékesíti magát, olyan lesz, mint a gondolat, amikor leg-szebb formájában akar megnyilatkozni. A legszebb gondolatok ugyanis mindig azok, amiket nem gondolhatunk végig.

— Nem olyan ruhákra van szükségem, amik nélkül semmi vagyok, hanem olyanokra, amelyek nélkül semmik. — állapította meg egy nagyon okos szépasszony.

— Előbb az iránt érdeklődjél, hogy kivel ülsz az asztalhoz és csak azután légy kíváncsi arra, hogy mit eszel és iszol, — hirdette Epikuros, a nagy görög bölcs és életművész, aki az élet okos élvezetét néven merte nevezni.

Olyan kevés kell egy vidám, majdnem boldog órához. Néhány taktus muzsika — egyetlen szíves pillantás — néhány szó, aminek nem csupán értelme van, hanem a szívből jön — az egymáshoz érintett poharak csengése: — és biztos, hogy ezt az órát soha életében el nem felejtetd, ha valóban tudatossá várt számodra.

Aki a szórakozásban nem érzi meg, hogy nem más, mint a bo'dogságnak legalább pillanatokra való rabulejtése, amely azonban az egész életnek más irányt adhat: az lemondhat a szórakozásról, de megvetni annak sincs joga. A legelőcsébbek azok, akik az eleven élet minden megnyilatkozását szeretik és minden szép-ég élő meghajlítják fejüket.

Fiatalháziasszonyok

nyári útmutatója

LEGYEKET A SZOBÁBÓL ki lehet könnyen üzni, ha zöld töklevelet izzó parázsra teszünk. A legyek mind kivonulnak a nyitott fél ablakon, vagy ha minden zárva, a füst megöli a legyeket. Ha esetleg madár van a szobában, azt ki kell vinni, mert szintén elpusztul, sőt az ember se maradjon bent, mert a füst heves főfáját okoz.

HAJKEFÉT úgy lehet legjobban megtisztítani, ha tojás sárgájával egészen bedörzsöljük, azután száradni hagyjuk, amíg egészen megkeményedik, akkor kidörzsöljük és azonnal nagyon meleg vízben kimossuk, megszáritjuk. Olyan tiszta lesz, mintha új volna. Ruha- vagy hajkefét sohasem mossunk szappannal, hanem vegyünk fele szódát, fele boraxot, olvasszuk fel meleg vízben és tegyük belé a kefet a sertékkal úgy, hogy a víz csak ezeket borítsa el. Nemsokára a kefe egészen fehér és tiszta lesz. Akkor a vizet jól ki kell rázni belőle és a levegőn lefelé fordított sertével meg kell szárítani.

FÜSTÖLT KOLBÁSZ ÉS SONKA gyakran megpenészedik, ha az idő melegebb, ez ellen legjobb a következő szer: nagyon finomra tört konyhasót tányérban annyi vízzel kell összekeverni, hogy pép lesz belőle, ebbe tegyünk egy kés-hegynyi szalicilsavat, keverjük össze s ezen péppel mázoljuk be a penészes kolbászt vagy sonkát, néhány perc múlva a penész be lesz vonva finom jegecsekkel, melyek minden további penészképződést megátolnak. A még nem penészes kolbászt, sonkát és füstölt nyelvet szintén be kell kenni ezen sópéppel s így nyár közepéig is eltarthatjuk penésztől menten. Főzés előtt néhány órára hideg vízbe áztatjuk, miáltal a főlös s kivonatik.

A **PARAJ ÉS A SÓSKA SZÁRÍTÁSÁHOZ** kiválasztjuk a legszebb leveleket, megtisztítjuk a száráról, megmossuk és forrázás nélkül aszalólapra szétszórjuk s körülbelül másfélórán át aszaljuk. Ezután ugyancsak a levegőn hagyjuk, ugyancsak az aszalón, mindaddig, míg kis nyirkot vesz magába és ekkor szellős helyre elraktározzuk.

A **MEGGY ASZALÁSÁHOZ** teljesen érett és hibátlan édes meggyet vegyünk. Megtisztítjuk a száráról s lehetőleg vízben nem mossuk, csak egy vizes ruhával törölgetjük és aszalóra helyezzük. Napon is igen könnyen és szépen lehet megszalni, míg mesterséges melegben 66—70 fok szükséges s ekkor 3—3½ óráig tartjuk kemencében. Kemencéből kivéve, kis időre levegőre tesszük és azután rakjuk el zacskóba.

GYÜMÖLCS RUMBAN. A jó háziasszony egyik büszkesége a rumban eltett gyümölcs, melynek nagy előnye, hogy bármikor felbonthatjuk, kivehetünk belőle és ismét lekötte tovább eltartható. A rumban való eltevéshez leginkább az illatos gyümölcsöket használjuk, melyeknek aromája adja egyik legnagyobb értékét. Körülbelül vegyünk egy háromliteres üveget, melybe 1½ liter rumot öntünk, nem túlérőset és tesszük bele 75 deka cukrot. Megkezdjük a legelső gyümölcs berakását, az epret, vagy a szamócat. Rakunk belőle az üvegbe egy sor gyümölcsöt és tetejére ugyanannyi cukrot, mint a gyümölcs súlya. Tehetünk következő gyümölcsnek cseresznyét, ismét egy sor cukrot és így tovább az időny minden gyümölcsét. Természetesen minden gyümölcs eltevése után a kannát jól lejtjük. Az erőshéjú gyümölcsöket, mint szilva, barack, alma, körte, lehamozva, kettőbe vágva, mag nélkül tesszük el. Ügyelnünk kell arra, hogy a gyümölcsréteget a rum teljesen elborítsa. Lehetőleg ezüstkanállal vegyünk belőle, mert ezt a gyümölcssav nem támadja meg.

OLAJFESTMÉNY TISZTÍTÁSA. A festményt kivesszük a keretből és egy nedves ruhával beborítjuk s ezt mindaddig folytatjuk, míg a festményről a piszok feloldódik és a letörlésnél a ruhára ráragad. Ezután a képet szárazra töröljük és lenolajjal óvatosan bekenjük. A képrestaurátorok a piszokot levendulazszzal szokták ledörzsölni, ehhez azonban hozzáértés és türelem szükséges.

VASPLÉHEDÉNYEK TISZTÍTÁSA. Fahamuból és olajból pépet készítünk. ezzel az edényt bekenjük és azután gyapjúronggyal dörzsöljük le. Ragyogó lesz tőle.

PINCEBOGARAK IRTÁSA. Az ászokférgék a legszívesebben korhadó növényhulladékból táplálkoznak, de a télre eltett gyümölcsöt, burgonyát, zöldséget s a csirázó növényeket is megrágnák. Büvöhlük közelébe tegyünk rothadó gyümölcsöt, kivájt burgonyát, vagy répát, amelybe tömegesen összegyűlnek és azután könnyen elpusztíthatók, vagy madárléppel, hernyóenyével, vagy kátránnyal bekenet vesszöket, fadarabokat helyezünk el, hogy rámászanak.

RÓZSAECET KÉSZÍTÉSE. A hervadó rózsák leveleit üvegekbe rakjuk s ha négyujnyi magasan van, akkor öntünk rá négy ujnyi borecetet és megre tesszük. Ha forrásba jött, teletöltjük borral és ismét megre állítjuk, hogy megsavanyodjék. Azután leszűrjük üvegekbe.

HOGY TARTJUK EL A LEÖLT BAROMFIT? Télen napokig jól eltarthatjuk még kopasztás nélkül is — a fagy puhítja a vénebbet —, ha az eltávolított bél helyére egy jó csomó rumba, vagy arakkba mártott vattát, vagy itatóspapírt tettünk. Nyáron csak tisztítva és csak jégen tartható el. Ekkor egy kis szalicillal behintett vattát kell beledugni.

ÚRI TÁRSASÁG

A Kormányzó Úr

Öfőmeltósága dr. Toperczer Ákosné v. országyűlési képviselőnek a Magyar Érdemrend tisztikeresztjét adományozta. — A Közegészségügyi Alkalmazottak Nemzeti Szívkereszt Szövetsége ünnepélyes keretek között, szép sikerrel és előkelő közönség jelenlétében tartotta meg betegápoló-nőképző tanfolyamának nyilvános évről vizsgáját. — Kedves előfizetőink közül Vincze Gizella Balatonfűrdőről, Bertalan Erzsébet Gödöllőről, özv. Leitnerné Hévízfürdőről, Virág Istvánné Kúnhegyesről, Kaszap Matild lapunk rajzolóművész munkatársa pedig Rómából keresett fel üdvözlő sorokkal, amit hálásan köszönünk és szívveljelenül üdvözléssel viszonzunk. — A kétyvázhaty levétegyesület saját zenekarával Tornára utazott, víté Szélnyi Béla főoktató vezetése alatt, hogy átadja a testvéregyesületnek átíndékozott zászlót, szathmári Ersek Elek gazd. tanácsos, uradalmi főintéző feleségének művészi munkáját.

Két regény

Hunyady Sándor, az új magyar színpadi és regényirodalom egyik legkiválóbb képviselője, lapunk főmunkatársa, «Jancsi és Juliska» címen jelentette meg legújabb regényalkotását. Hogyan lesz az újságróbból, akarata ellenére, ünnepelt színházi szerző és hogyan lesz a megrogzött aglegényből a színház csillagának férje: ebből a témából Hunyady bravuroz regényt kerékkéft. A népmese ízü cím alatt az elbeszélés zamatos folyamatossgával ömlő, izig-víg modern, friss regény rejtozik, amely méltón sorakozik a népszerű Hunyady Sándor legjobb alkotásai mellé. — Vannak könyvek, amiket többször kell elolvasni. Ilyen Berend Miklósné új regénye: «Aki kihullottak Isten tenyeréből». Első elolvasáskor a cselekménye, 1867-ben kezdődik és napjainkig folytatódik, ragadja meg az olvasót. Lázás érdeklődéssel kísérjük a régi fai utolsó hajtásának és a legfiatalabb nemzedéknek összeütközését. Amikor pedig újra elolvassuk a regényt, akkor fedezzük fel a gondolatok és érzések etikai szépségét és értékét. Berend Miklósné új regénye méltó folytatása «Istenek és ösztönök» című alkotásának, amelyről most már megállapíthatjuk, hogy a magyar irodalom időálló értéke. Hisszük, hogy új könyve is az lesz.

Hímen-hírek

Andrássy Izabella, a Magyar Nők Lapja kiadóhivatali tisztviselője és dr. Móra Bertalan örök hűséget esküdött az újlaki Sárlos Boldogasszony plébániatemplomban. Tanuk voltak: a menyaszonny részéről Nagy Béla m. kir. honvéd főhadnagy, a völegény részéről ifj. dr. Móra László középisk. tanár. — Buzás Margit ipariszkolai tanítónő, hatvani kedves előfizetőnkét eljegyezte dr. Várhelyi András OTI-orvos, Budapest. — Poór Margit ozorai kedves előfizetőnkét az ozorai rk. templomban oltárhoz vezette Zóka Gábor kántorantóni. — Hlavács Lolika zalaegerszegi kedves előfizetőnk és Buttkay István okl. mérnök házasságot kötött. — Cskárkakai Saághy Pipi pestszenterzsébeti kedves előfizetőnkét eljegyezte dr. Kvai Géza ügyvédjelölt. — Steiber Camilla bpesti kedves előfizetőnk és Csutorás László házasságot kötött. — Béki Nagy Irén

szarvasi kedves előfizetőnkét eljegyezte dr. Török Gábor békési ügyvéd. — Czippauer Vera budapesti kedves előfizetőnkét a belvárosi plébániatemplomban oltárhoz vezette dr. Radetzky Zoltán. Násznapok voltak: a völegény részéről dr. szalóki Navratil Dezső egyetemi tanár, kormányfőtanácsos, a menyasszony részéről Prundits Gyula építész-mérnök. — Bozzay Mancika kerényi kedves előfizetőnkét eljegyezte Perlay István. — Halász Zsuzsa répceszemerei kedves előfizetőnk és Tóth Ernő nemeskéri ev. kántorantóni örök hűséget esküdött a soproni evangélikus templomban. — Kaszaniczky Gabriella okl. tanítónő, diósgyőri kedves előfizetőnkét eljegyezte Kőszegfalvi József, Mávag műszaki tiszt. — Farkas Irén kedves előfizetőnk és zalai Szalay Miklós dr. örök hűséget esküdött a Béciskupa-téri ág. ev. templomban. — Gyomai (Gruspan) Ilona kedves előfizetőnkét a püspökladányi rk. templomban oltárhoz vezette Seidl Béla.

Angyalkák érkezése

Dr. Kákonyi István kir. tszéki jegyző és neje Sáfár Mária óvónő, székszárdi kedves előfizetőnk boldogan tudatják, hogy drága kis Bercekük mellé a jó Isten csöpp kisleánykát küldött, aki a szent keresztiségben a Mária Agota Gabriella nevetek nyerte. Keresztzüllök: Szűcs József városi állatorvos és neje Deme Gabriella. — Nagy Ferenc és neje, egerlővi kedves előfizetőnk örömmel jelentik, hogy kisleányuk született, aki a szent keresztiségben a Katica Eva nevetek kapta. — Dr. Ehling László és neje Molnár Nóra, bukaresti kedves előfizetőnk boldogan tudatják, hogy az Eg a három és fél éves Gyurika fiacskájuk mellé újra kisiút küldött, aki a szent keresztiségben a Károly Ottó nevetek kapta. Keresztzüllök: Ehling Béla és neje Kőszó Gizella, Temesvár. — Dr. Jávorszky József és neje, mezőkomáromi kedves előfizetőnk boldogan közlik, hogy házasságukat a jó Isten kisiúval áldotta meg, aki a szent keresztiségben az Attila Károly nevetek kapta. — Bokor Gyula VIII. B. adóhivatali tiszt és neje Brugoviczky Piroška, budapesti kedves előfizetőnk örömmel tudatják, hogy a jó Isten négyéves Pöttyükük kérését meghallgatta és ismét leánytestvérkét küldött, aki a szent keresztiségben az Anikó Ilonka nevetek nyerte. — Filo Gábor csendőrtörzsmester és neje, büdzentimhályi kedves előfizetőnk boldogan jelentik, hogy házasságukat a Mindenható kisleánnyal áldotta meg, aki a szent keresztiségben az Ibolya Mária nevetek kapta. Keresztzüllök: Péter József vármegyei tisztviselő és neje Boros Erzsébet, Nyiregyháza. — Juhász Imre és neje Kokovay Ilona, hőmezövásárhelyi kedves előfizetőnk örömmel közlik, hogy Lacika kisiúkat a Teremtő öcsikével átíndékozta meg, aki a szent keresztiségben az Endre János nevetek kapta. Keresztzüllök: Varga András, maturanusz és Kokovay Mária, földirtokos leánya, Hőmezövásárhely. — Kiss László és neje Csermák Irén, péceli kedves előfizetőnk boldogan tudatják, hogy a jó Isten kisiúval áldotta meg őket, aki a szent keresztiségben a László nevetek kapta. Keresztzüllök: Csermák József és neje Magyar Ilona, Pécel. A keresztelést Deme László ref. lelkes végezte.

Nyaralási hírek

Kedves előfizetőink közül Molnár Aladárné hadb. tábornok neje Ráckeveén, Árpád Gyözóné MÁV főint. neje Balatonfenyvesen, özv. Baló Jánosné ny. MÁV főintéző neje Szatymazon, Becser Anna ref. tanítónő Nagykőrösön, Bérczes Jánosné áll. pt. tiszt neje Balatonbogláron, dr. Bogdán Aladárné Sopronban, dr. Buda Lászlóné Balatonfenyvesen, Buday Katalin Ladánybencen, dr. Czernann Andrásné kir. itélőtáblai bíró neje Nagymaroson, Csatári Jánosné áll. isk. ig. neje Piliscsabán, Csatári Mária ref. tanítónő Kúnmadarason, Csepcsányi Blanka Balatonalmádiban, Csernek Pálné Siófokon, Csineke Jánosné Gödön, Deskó Istvánné Mátraházán, Dorka Györgyné Szegezen, dr. Dörflinger Jánosné Balatonszemesen, dr. Fabó László zászlós Beicen, Farkas Dezsőné Fonyódon, Ferenczy Odónné Kis-Velencén, dr. Fernbach Józsefné Olaszországban, Fogarassy Sándorné Felsőszemerevén, Gallai Péterné rk. tanítónő Pápan, özv. Götter Jánosné tanítónő Budapesten, Grofcsik Gusztávné Gárdonyfűreden, Iványi Józsefné Nyalkán, Jancsó Sándorné közs. isk. tan. neje Balatonfenyvesen, Kádár Samuné Hódmezövásárhelyen, Kelecsényi Andorné Budapesten, Kornácska Gitta Siófokon, Kozol Sándorné, a Magyar Nemzeti Bank főfelügyelője neje Budaligetben, dr. Kravits Károlyné Szántódon, Kuzsmiczky Sándorné Kassán, Külvey Rezsőné Csörögön, Láhny Mihályné Siófokon, Márkus Kálmánné Esztergomban, dr. Márton Emilné Révfűlőpön, Mészáros Józsefné Budapesten, Muszttéiz Jánosné Siófokon, Nagy Andorné Dunaharasztn, Olasz Jánosné Nemes-Nádudvaron, PappImréné Mátysföldön, Rácz Gizella Leányfaluon, Ráczbolvi Ferencné Balatonbogláron, Radnai Lajosné Balatonlellén, Raix Károlyné Balatonfenyvesen, Sasvári Artúrné Harkányfűrdön, Legényei Soltsé Lászlóné Ürmölygyben, özv. Spezcián Dezsőné Balatonfűreden, dr. Suda Dezsőné Balatonlellén, Szabados Ilona tanítónő Nemeskottán, özv. Szalay Frigyesné Agárdon, ifj. Szauer Ferencné Rákosszentmihályon, Szépfalvy Jánosné rk. tanító neje Ózdon, Szőke Árpádné Balatonkenesén, Szőke Zoltánné Révfűlőpön, Zaleiser Antalné Tárnokon, Teszling Miklósné főjegyző neje Kükékházán, Tóth Józsefné Fanyód-Alsó-Bélatelepen, nagyszöllősi Törzsek Károlyné alezredes neje Eszterházaon, víté Vámos-Gáspárné Torbágyon, dr. Varga Jánosné Balatonföldváron, Vargha Miklós ny. min. tanácsos Vecsésen, Vészi Aladárné Rómaifűrdön, Vitál Gyuláné Balatonkenesén, Weyer Jánosné ny. alezredes neje Budapesten és Wessely Márta Balatonobadiban élvezte a nyaralás örömeit.

IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentiük, hogy

Sziikey Béla

okl. mérnök, min. tanácsos, vízépítési kerületi felügyelő, 62 éves korában Budapesten visszaadta lelkét Teremtőjének.

Molczer Katalin

kedves előfizetőnk Csepelen elhunyt.

Kertkultúra

IRJA:

SZILÁGYI JÓZSEF BUDAPEST • SZÉKESFŐVÁROS
KERTÉSZETI • ALIGAZGATÓJA

A MAGYAR NŐK LAPJA
ÁLLANDÓ KERTÉSZETI
ROVATA

A virágágyak kiültetésénél szem előtt tartandó:

1. Egycson virágágyba nem szabad több éven át ugyanazon növényeket ültetni. (Pl. minden évben muskátli.)
2. Visszatérni legfeljebb 3 év múlva szabad.
3. A virágágyvak földjét évente korhadt marhatrágyával kell táplálni. Ha a talaj nagyon mészszegény, 2 méterenkint 50 gr trágyagipszet, vagy oltott mészpórt ajánlatos adni, de csak mészigényes növényeknek.
4. Ha a virágágyba tulipán, jácint, vagy más virághagyma kerül, (ezt ősszel kell ültetni), akkor nem szabad trágyázni, csak tavasszal, mikor a hagyma már kikerült.

Hatásos cserjecsoportok ültetése:

Ha a cserjefajtaikat úgy ültetjük, hogy egycson fajta a csoport minden részében szerepel, akkor az egész cserjecsoport színben egyszerre hat. Ilyen hatáskeltést csak feltűnő színű cserjékkel lehet elérni. Pl.: Az első, külső sorban egymástól 1—1 m távolságban: Spirea Van Houttei és Philadelphus bouquet blanche felváltva. A második sorban befelé egymástól 120—120 cm távolságra: Deutzia crenata és Forsythia suspensa felváltva. A harmadik sorban egymástól 150—150 cm távolságra Philadelphus grandiflorus és Syringa persica felváltva.

A cserjék metszése és rózsák ültetése:

A díszcserjék metszését végző egyének tudnia kell, hogy a cserje melyik részén virágzik. Az egyéves vesszőn virágzó cserjéknél csak az öreg és avogva vesszőket szabad eltávolítani. Például Spirea, Philadelphus, Forsythia, Deutzia, Syringa (orgona) stb. Az idősebb részen virágzó cserjéknél arra kell törekedni, hogy a felső részekben kapjunk virágzó galyakat. A gyönyörű virágok nem jól érvényesülnek, ha a cserje tövében, melyen a lomb között a földhöz közel nyílnak. Pl.: Cydonia (japán birs), Cercis canadensis (judásfa), Malus (alma), Pyrus (körte).

Az új hajtáson virágzó cserjéket úgy kell metszeni, hogy minél több és erőteljesebb hajtást kapjunk. Pl.: Spirea ruberrima, Spirea Athizoni, Sambucus can. v. maxima, Tamarix tetrandra, Tamarix Kaskharica. — A Hibiscus új haj-

táson virágzik, de nem kell metszeni, csak tisztogatni, vagy alakítani.

Rózsák ültetése. Az újonnan ültetett rózsák nagyon könnyen elszáradnak, különösen akkor, ha nem cserpes és begyökerezett töveket ültetünk. Öreg rózsák is hamar tönkremennek. A rózsa vastagbélű és ritkaszővetű növény és így nedvességét gyorsan párologtatja. Amíg tehát a rózsa hajszálygyökerek növeztetésével a nedvesség felvételéről és pótlásáról gondoskodni nem tud, fennáll az elszáradás veszélye. A nem cserpes rózsákat ültetésekor visszavágjuk, a bokorrózsákat földdel betakarjuk, a magastörzsűeket pedig lefektetve, a koronát ugyancsak földdel betakarjuk. Ezt a földtakarót a növény hajtásának megindulásakor fokozatosan lekaparjuk és mikor a fogamzás már biztosnak látszik, a földtakarót teljesen eltávolítjuk. Lehetőleg borult, esős időben, de legálább is a délutáni órákban és szélcsendben. Utána a koronát és törzset néhány napig vízzel többször megpermetezzük, hogy a párologást csökkentjük.

Fenyő átültetése:

A lombhullató növényeket általában a lombhullástól a nedvkerítés megindulásáig (sőt bizonyos mértékben azon túl is), tehát őszitől tavaszig, fagymentes időben és fagymentes talajban bármikor lehet ültetni. Másként áll ez a fenyőknél és egyéb örökzöld növényeknél. A lombjuktól megtartó örökzöldek az átültetés alatt rengeteg nedvességet párologtatnak, amelyet azonnal kell pótolniuk. Ha ősszel ültetünk, a növények nem tudnának kellőképpen begyökerezni, — különösen szigorú tél idején — az elpárologtatott nedvesség pótlása elmaradna és örökzöldeink elszáradnának. Azért a fenyőféléket és örökzöldeket tavasszal kell átültetni, közvetlen a nedvkerítés megindulása előtt, amikor már huzamosabb és nagyobb fagyoktól nem kell tartani. Addig míg a fogamzás biztosnak nem tekinthető, naponta többször kell permetezni, különösen meleg, szeles időben. Nagy növényeket télen úgynevezett fagylabdával szókták átültetni, ha az átültetés okvetlenül szükséges. Így fenyőcsoportok ritkításánál, útban lévő növények átültetésénél stb. Az eljárás a következő: Az átültetésű fenyő körül — fagyos időben — a korona csurgójánál, a fa átmérőjénél valamivel kisebb kört húzunk és megfelelő mélységű árkot ásunk. A simára faragott gyökérlabdát erősen megöntözzük, majd a fenyőt a labda megfagyása után új helyére szállítjuk. Az ültetésnél fagymentes földet használunk és az átültetett fenyő tövét lombbal, vagy szalmával erősen betakarjuk. Gyakori a panasz, hogy a Ma-

honia aquifolium csak igen kis %-ban fogamzik meg. Ennek az az oka, hogy az örökzöld levelek nagyon sokat párologtatnak, a Mahonia fája nagyon kemény és könnyen szárad. Az örökzöld Berberiseknél a helyzet ugyanaz. Mivel az említett növényeknek a levele akkor is elszárad, ha maga a növény megere, a leveleket már az átültetés előtt levágjuk. (Nem szabad tépni!) Az így átültetett Mahonia, Berberis 100%-ig megere.

Szabályok az egyes fa-nemek ültetésénél

A hársfélék (Tilia) összes fajit az átültetést nagyon megszenvedik, nehezen fogamzanak és az első években lassan fejlődnek, különösen száraz időjárás mellé. A siker első feltétele: többször átültetett (iskolázott), tehát már hajszálygyökérral bíró fákat kell beszerezni. Az átültetett hársfák törzsét ajánlatos mával, szénagöngyöleggel, vagy szalmával bekötöni és azt a kötést lehetőleg nedvesen tartani. A meleg nyári napok elmúltával a kötést fokozatosan, — az őszi esők beálltáig el kell távolítani. A hársfákat átültetés alkalmával visszavágni nem szabad. Metszést csak akkor alkalmazunk, ha valamely gally vagy ág eltávolítása okvetlenül szükséges. Általában a vastagbélű fákat nem szabad visszavágni. Egyéb fák koronáit addig szóktak visszavágni, míg a törzse annyira megerősödik, hogy a koronát viharbiztosan elbíri. Különösen áll ez az utcai sorfákra és az egyedül álló (szőlő) fákra. A fák ültetésénél 1 m²-nyi földet emelünk ki, trágyázással kellő tápanyagokról gondoskodunk. A védőkarónak a meglazított talajon túl az alsó, kemény földre is be kell hatolnia, mert csak ebben az esetben áll biztosan. A fa koronájánál a karó annyira nyuljon, hogy a koronát is meg lehessen kötözni, mert ha csak a korona alatt kötjük meg, a szél a koronát könnyen letéri. Ostorfát (Celtis), nyírfát (Betula) csak tavasszal ajánlatos ültetni, sőt a Celtist lehetőleg akkor, mikor a hajtásai már megindultak. Az ősszel ültetett egyéb fák töveit ajánlatos erősen feltölteni, ami egyrészt a fagy ellen véd, másrészt a túlsok téli nedvességet elvezeti a fától. A sok nedvességtől a gyökerek megrohadhatnak.

CADEAU

CSOKOLADE-
GYÁR R.-T.
KÉSZÍTMENYEI
A LEGJOBBAKI
BUDAPEST, VI, IZABELLA-UTCA 88

Pattanások, szepők s az arc egyéb tisztál-
tásai ellen használjon

**LILI CRÉMET
SZAPPANT
PUDERT**

Kapható mindenütt
Készíti KORANYI gyógyszerár,
Budapest, VIII., Népszínház-utca 22.

Háztartás

Rovatvezető: ifj. székasi Sacellary Györgyné

Almaleves. Három savanykás almát meghámozzunk, vékonyan felszeleteljük, vagy reszelőn reszeljük (ha az almát nem reszeljük üvegreszelőn, akkor megbarnul). A legyalult almát kevés vajon puhára pároljuk, kevés tört borst is tehetünk bele, vagy aki édeskésen szereti, az egy kockacukrot ad bele. Ha az alma puha, megszórjuk egy lapított evőkanál liszttel, csontlével feleresztjük, azután szitán áttörjük. Az áttört levest visszatesztük a lábasba, ha nagyon sűrű, vízzel vagy tejszínnel hígítjuk, egyet forraljuk és a leveses tálban elkevert 1—2 tojás sárgájára öntjük. Így elkészítve gyermekeknek és lábadozó betegeknek nagyon jó és tápláló leves.

Sűrű zöldségleves. Fél kiló borjúcsontot annyi vízzel teszünk oda, hogy a víz jól ellepje a csontot. Egyórai főzés után 2 nagy tisztított sárgarépát, 1 fehérrépát, vagyis petrezselyemgyökerét, 2 nagy burgonyát teszünk a csontlébe. Ha mindezek puhára főttek, kiszedjük a zöldséget és szitán áttörjük. Két deka vajból, egy kávéskanál liszttel vékony rántást készítünk, belekeverjük a zöldségpépet, feleresztjük a csontlével, jól elkeverjük és ha nagyon sűrűnek találjuk, a csontokra rátöltünk még vizet, jól felforraljuk és azzal hígítjuk. Harmatkását vagy rizst főzhetünk bele. Tojás sárgájával kevés levest jól elkeverünk és a többi leveshez töltjük.

Báránycine halóban. Szép nagy báránycinect leforrúnak kevés ecetes vízzel, azután jól besózzuk és bele helyezük a sütőpépet. Külön forraunk fel zsírt, ezzel leöntjük a cinectet és kis gázlámg mellett félig megsütjük. Ha félig megsült, kivesszük a sütőből, deszkára helyezük a cinectet és kihűtjük. Míg a hús hűl, elkészítjük a következő töltelék: kevés vajban zöldségszalmát, kis reszelt hagymát, gombát, apróra vágva megpácolunk, ezzel megtöltjük a cinectet. Előre jól megmosott disznóhálóba belecsavarjuk és ½ óráig sütjük. Ugy szeleteljük fel, mint a nyulat. Franciásan elkészített zöldséget, babot, spargát, karotát adunk mellé. Tejfellel feljavított mártást, amiben a hús sült, tálalunk külön hozzá.

Kapros birkacomb. A megtisztított és jól kivert birkacombot füstölt szalonnával megtüdeldjük. Egy lábasban 2 nagy fej karikára vágott vörshagymát, kevés zsírral teszünk, beleadjuk a birkacombot és fedő alatt puhára pároljuk, mindig kevés víz hozzáadásával és öntözésével. Ha már jó puha a hús, leszűrjük a levet róla, 2 pirított kockacukrot teszünk egy lábasba, 2 evőkanál tejfelt, 1 evőkanál lisztet, apróra vágott marék kaporot és ½ citrom reszelt héját elkeverjük és a leszűrt lével mártást készítünk. A húst felszeletelve beletesztük a mártásba, jól felforraljuk és tálaljuk.

Napi pár fillérért

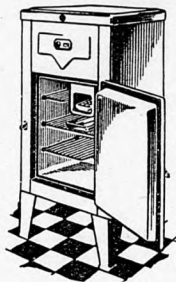
ővja családja egészségét
A VILÁGHÍRÚ

BBC-SIGMA

elektromos hűtőszekrény

Eladás:

SZALAY ISTVAN RT. Budapest, V. Falk Miksa-u. 2. T.: *117-710

Automatikus üzem!

Onműködő

hőfokszabályozó!

Kis áramfogyasztás!

Jégkocka készítés!

Háromévi jótállás!

Rakott bélszín. Egy kg vesepecsenyét vesszünk, megtisztítjuk és forró zsírral megforgatjuk és szeletekre felvágjuk. Egy lábást zsírral kikenünk, teszünk bele egy sor húst, egy sor szeletekre vágott burgonyát, finom vereshagymát és kevés sóval meghintjük. Ezt addig folytatjuk, míg a húsból tart. Tejfellel öntözgetjük és fedő alatt pároljuk, míg a burgonya is megpuhul. Tálalás előtt tejfelt öntünk rá és megegyszer felforraljuk.

Ponty egészben sütte. Pontyot vesszünk, megtisztítjuk, megmosunk, belső részét kivesszük, mindkét oldalán ujnyi szélességben megvagdaltuk, besózzuk, vajban tejfellel kisütjük.

Borjúcomb olaszosan. Borjúcombot vesszünk, külső hártványától letisztítjuk és hosszában ujnyi vastag szalonnával megtüdeldve, jól besózzuk. Forró zsírba tesszük és egy kalarábét és két sárgarépát kockára vágunk fel és ezeket a pecsenye mellé tesszük, úgyhogy egyik oldalra a kalarábé, másikkra a sárgarépa kerüljön. A húst sütőbe tesszük és sütés alatt folytonos locsolgatással lassú tűznél megsütjük. Megforgatni nem szabad. Ha jól átsült, vékony szeletekre felvagdaltuk és zöldséggel körítve, zsírral megforgatott zöldségszalmával díszítve tálaljuk.

Hölgyeim! Le a kötötűvel!

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapid” kézi kötökészítők. Munkája kézimunka. Minden kezű mintá köthető. Néhány óra alatt köböt magának pullover, blúz, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ara P 35.— Kérje 13. ismertetőt. Aruforgalmi Kft., IV., Sütő utca 2. felelelet 3.

Gombás omlete. Kevés vajjal rántást készítünk. Egy jó marék tisztított gombát apróra vágva teszünk bele. Mikor ez a massa kihűlt, annyi tojás sárgáját teszünk bele, ahány személyre számítottunk, jól elkeverjük és hozzáadjuk a tojás felvert habját. Kevés vajban megsütjük és gombatöltelékkel megtöltjük. **Töltött rák.** A rákokat kefével való megtisztítás után petrezselymes, kőményes sóvízben megfőzzük. Ha megfőtt, a húst kiszedjük, apróra összevágjuk, előre megfőtt rizszel, tojás sárgájával, tejfellel, kevés borssal és sóval össze-

keverjük és megtöltjük vele a rákhéjjal. Tűzálló tálba rakjuk, kis darabka vajot teszünk rá, tejfellel kevert kevés fehérborral leöntjük és tálalásig lassan sütjük.

Rákpörkölt. A rákokat a szokott módon megfőzzük. Fehéromános lábasban reszelt vörshagymát kevés vajon megpirítunk, 1 kőshagynyi pirospaprikát és ha van, 1 zöldpaprikát karikára vágva beletesztük, kevés liszttel megszórujuk és a rák levéllel feleresztjük. Ha egyet forrt, beletesztük a rákdarabokat, ízlés szerint sózzuk és 5—6 percig pároljuk, rizst adunk mellé.

Tésztareceptek

Mogyorókrém. 3 deci tejet, 4 tojás sárgáját, 12 dkg cukorral, 12 dkg tisztított, pirított, darált mogyoróval habústben, lánagon a tűzhelyen jó tűrére főzünk. Főzés közben 3 lap olvasztott zselatint adunk hozzá. Levéve a tűzhelyről, kihűtjük, 4 deci tejszínhabot keverünk könnyedén bele és formába öntve tálalásig jégre állítjuk.

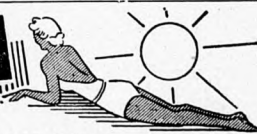
Alvé (török édesség). 7 tojás fehérjéből kemény habot verünk, 37 dkg cukorral együtt felőráig keverjük, 12 és fél dkg mézet, 3 evőkanál vízzel főzünk fel és ezt is hozzáadjuk. Azután az egészet forró vízzel telt lábas fölé habústben 2 órán át folytonos keverés közben felfőzzük. 80 dkg darabos diót keverünk bele és két nagy otyalap közé kenjük. Száraz helyen pár napig állni hagyjuk. Ezt kevesebből is lehet készíteni, de ez az eredeti recept mennyisége.

Nagyon jó linzerselet. 25 dkg vajot, 25 dkg cukrot, 30 dkg lisztet, 25 dkg darált diót, kevés reszelt citromhéjat, 1 nyers tojás sárgáját deszkán jól összegyúrunk és kisodorjuk. A tészta egy részét félre tehetjük, rácsoknak, vagy még egy lapot sodrunk belőle. Az egyik lapot beletesztük a tepsibe. Kissé megsütjük, tetszés szerint megtöltjük eperral, ribizlivel, ráhelyezzük a másik lapot, vagy a rácsokat és tovább sütjük. Ha megsült, felszeleteljük és vaniliás cukorral megszórujuk.

Málnaszelet. 14 dkg vajot 14 dkg cukorral jól kikeverünk, 2 egész tojást és 2 tojás sárgáját egyenként belekeverünk, végül 17 dkg finom lisztet adunk hozzá. Kikent, lisztezett tepsiben megsütjük. Ha

nyugodtan napozhat
gyorsan leburn!

NIVEA-CREME 30 fillértől 2 pengőig, NIVEA-OLAJ 90 fillértől 2.80 pengőig, NIVEA-DIÓOLAJ 1.— pengő

ÉTREND

1939 július hó 1-től 1939 július hó 10-ig.

<p>SZOMBAT</p> <p>1</p> <p>Rk. Jéz. sz. vére Pr. Tibold</p>	<p>EBÉD: húseves májgombóccal, főtt marhahús, petrezselymes burgonya, kapormártás, ribizli-szelet.</p> <p>VACSORA: rakottkel, eper.</p>
<p>VASÁRNAP</p> <p>2</p> <p>Rk. Sárlos B. A. Pr. Ottókar</p>	<p>EBÉD: burgonyapüré leves, kacsaprókéi rizzsel és zöldborsóval, kacsapessenyé, sült-burgonya, finom főzelék, eper-tejsznes kosárka.</p> <p>VACSORA: sült kacsamáj, hidegsült, uborkasaláta, sajt, retek, oslyatorna.</p>
<p>HÉTFŐ</p> <p>3</p> <p>Rk. Mind. sz. p. Pr. Kornél</p>	<p>EBÉD: cesersznye leves, párolt-felső, zöldbabfőzelék, tús-gombóc.</p> <p>VACSORA: paprikásgomba, rizs, uborka, cesersznye.</p>
<p>KEDD</p> <p>4</p> <p>Rk. Ulrik pk. Pr. Ulrik</p>	<p>EBÉD: májpüré-leves, töltött-paprika, vajburgonya, alma-szelet rántva.</p> <p>VACSORA: lecsó, sajt, retek, szamóca.</p>
<p>SZERDA</p> <p>5</p> <p>Rk. Zakkari A. Pr. Encse</p>	<p>EBÉD: vegyes zöldségleves, paraj tükörtalajossal, juhtúrós galuska.</p> <p>VACSORA: rántottgomba, uborkasaláta, gyümölcs.</p>
<p>CSÜTÖRTÖK</p> <p>6</p> <p>Rk. Izaiás pr. Pr. Ezaías</p>	<p>EBÉD: kalarábéleves, lecsós sertéskaraj, saláta, cesersznye-lepény.</p> <p>VACSORA: bundászemle-szeletek, gombamártás, dérlől tészta.</p>
<p>PÉNTEK</p> <p>7</p> <p>Rk. Cirill, Met. Pr. Cirill</p>	<p>EBÉD: zöldborsóleves, rántott-harcsa, mustáros burgonyasaláta, rizsfőttjűt málnával leöntve.</p> <p>VACSORA: tök spárgamódra, vajburgonya, gyümölcs.</p>
<p>SZOMBAT</p> <p>8</p> <p>Rk. Erzs. kir.-né Pr. Teréz</p>	<p>EBÉD: gombaleves, borjúszék, tejeles, kapos tükfőzelék, meggyeslepény.</p> <p>VACSORA: meleg füstöltoldala tormával, sajt, retek, délről tészta, vagy madártej.</p>
<p>VASÁRNAP</p> <p>9</p> <p>Rk. Veronika Pr. Lukrécia</p>	<p>EBÉD: tejeles burgonyaleves, töltött tök, rántott sertésborda, zöldborsó, vajburgonya, uborkasaláta, dobostorta, tejsznes szamóca.</p> <p>VACSORA: töltött paprika, sajt, fagyalt piskótával.</p>
<p>HÉTFŐ</p> <p>10</p> <p>Rk. Amália Pr. Amália</p>	<p>EBÉD: paradicsomleves, darált-hús-pogácsa, zöldborsópüré, csusztatott palaesüta.</p> <p>VACSORA: sajtos sonkás eső-tészta, zöldsálatá, vanília-kifli, cesersznye.</p>

megsült, deszkára borítjuk és megfőtt, cukrozott málnát kenünk rá. Ha teljesen kihűlt, vanília cukrozott tejszínhabbal bevonjuk és meghintjük reszelt csokoládéval. Tetszészerinti darabokra vágjuk fel.

Jegeskávé. 25 dkg cukrot elkeverünk 4 tojás sárgájával, hozzákeverünk 7 deci jó erős, tiszta feketekávéét és fél deci tejszint. Az egészet felforraljuk, folytonos keverés közben. Ha felforrt, leveszünk a tűzről, teljesen kihűtjük és úgy öntjük a fagyaltgépbe. Ha megfagyott,

poharakba rakjuk és tejszínhabbal díszítve tálaljuk.

Likőrfagyalt. ¼ liter vízből, 30 dkg cukorból szirupot főzünk. Csak addig forraljuk, míg sűrűsödni kezd, akkor teljesen lehűtjük. Ha teljesen kihűlt, adjuk hozzá 5½ citrom kicsavart, ruhán átszűrt levét és 1 narancs reszelt héját. Fagyaltgépbe tesszük és csak félig fagyasztjuk meg. Egy talpas boros-pohárban összekeverünk tetszészerinti többfajta likőrt, ezt a keveréket a félig megfagyott fagyalathoz töltjük és utána teljesen megfagyasztjuk.

Vanília csokoládékifli. 20 dkg vaját habosra keverünk, hozzáadunk 20 dkg darált, tisztított mandulát és 20 dkg vanília porcukrot. Kis kifiklet vagy percek-et formálunk belőle, sütőplére rakjuk és 10–15 percig inkább szárítjuk, mint sütjük. Ha megsült, csokoládéöntelbe forgatjuk. Hideg helyen készítsük nyáron, mert a kéz melegétől is nagyon olvad.

Csokoládés sütemény. 14 dkg diót, 14 dkg cukrot, ½ citrom levét, kevés törött vaniliát, 1 tábla reszelt csokoládét, 2 tojás sárgáját jól elkeverünk. Deszkára öntve, annyit lisztet adunk hozzá, amennyit felvesz. Kinyújtjuk, tetszés szerinti formára szaggatjuk, tojás fehérjével megkenjük, darabos cukorral meghintjük és langyos sütőben sütjük.

Befőzés

Ribizliekvár. Egy kg tisztított ribizlihez 1 kg cukorból sűrű szirupot készítünk. Ha jó sűrű a szirup, beletesszük a ribizli és 20 percig főzzük. Forrón leöntjük üvegekbe és csak másnap kötjük le.

Málnadzsem. Egy kg málnára 75 dkg cukrot számítunk. A cukorból kevés víz hozzáadásával szirupot készítünk és 20 percig főzzük. Ha felforrt, beletesszük a megtisztított málnát és a forrástól számítva 20 percig főzzük. Levéve a tűzről, addig keverjük, míg majdnem teljesen kihűlt, üvegekbe töltjük, leköttjük és jól kigőzöljük.

Meggybefőtt. Két kg kimagozott meggyhez 1 kg cukorból nem túl sűrű szirupot készítünk. A gyümölcsöt cseréplábasba tesszük, forró sziruppal leforrázzuk és mindjárt fődélvel letakarjuk. Ezt egy nap alatt háromszor megismételjük, de mindig teljesen lehűtjük és csak azután szárítjuk le a levét róla és főzzük fel. Harmadszori leforrázás után üvegekbe rakjuk, leköttjük és kigőzöljük.

Zöld dió eltévese. A diót tálba tesszük, leöntjük tiszta hideg vízzel és 8 napig így tartjuk, a vizet mindennap kétszer cseréljük. A 8. napon forró vízben ¼ óráig főzzük, majd leszűrve róla a vizet, 24 óráig ismét hideg vízben áztatjuk. Azután kivesszük, megszártjuk és szirupot főzünk neki. Egy kg dióra 50 dk cukrot számítsunk. Fahéjat, 1–2 szegfűszeget is tehet bele, aki ezt kedveli. A szirupot melegen töltjük rá a dióra és így hagyjuk 24 óráig. Másnap kiszedjük a diót, a szirupot jó sűrűre befőzzük és visszarakjuk a diót. Ezt így még három napon keresztül megismételjük, vagyis összesen négy napig sűrűtjük a szirupot és rakjuk vissza a gyümölcsöt. Utolsó napon, vagyis a negyedik napon, a sűrű szirupot, ha felfőztük, beletesszük a diót, 10 percig főzzük benne, azután üvegekbe rakjuk és jól leköttözve eltéveszük.

Zöldmandula cukorban. A mandulát akkor tegyük el, mikor még varrótüvel könnyen átszűrhető a magját. Tiszta fahamut áztatunk bő vízben, ha jól leülepedett, leszűrjük és ebben a hamulós vízben a mandulát jól lemossuk, hogy a bolyhosága levalójék róla, utána több bő vízben lemossuk, majd gyengén ecetes vízben 24 óráig hűvös helyen állni hagyjuk. Másnap citromos vagy ecetes vízben addig főzzük, míg megpuhulnak a mandulák, azután megint bő vízben kimossuk és 1 kg mandulához 80 dkg cukorból szirupot főzünk. Ha a szirup forr, beletesszük a mandulát, lassan két-szer-háromszor felforraljuk és üvegekbe tesszük. Ha az üvegekben már kihűlt, leköttjük és a forrástól számítva 15–20 percig gőzöljük. Másnap kivesszük a gőzölőből, amikor már teljesen kihűlt.

Borosmeggy eltévese. Ölliteres üvegbe 5 kiló megmosott és leszárított meggyet teszünk, 2 kiló kristálycukrot öntünk rá és 1 kávéskanál szalicilt. Félliter óborral leöntjük, leköttözük és a napon állni hagyjuk addig, amíg a cukor teljesen elolvadt. Ha rummal akarjuk készíteni, úgy csak 4 deci erős rumot vegyünk.

Gyümölcs- és jam-eltévesnél nélkülözhetetlen a kitűnően bevált

„Chinoín-szalicil“

mely a befőtteket és jameket a megromlásától megóvjaa. Nagyon gazdaságos az 5 és 10 grammos publikumcsomagolású Chinoín-szalicil. — Mindenütt kapható.

Szamócaocsonya. Szép, érett szamócaból annyit veszünk, hogy szítan áttörve fél-liter legyen, 25 dkg cukrot félliter vízzel félórásig szirupra főzünk, beletesszünk 5 lap olvasztott zselatint és 2 citrom levét. Formába öntve megfagyasztjuk.

Ribizlibor. A jó érett ribizlit száraról leszedjük és jól kiperéseljük. 1 liter ribizlihez fél liter meggyelvet, 2 liter vizet és 1 kiló cukrot veszünk. Beleöntjük nagy üvegbe és novemberig hűvös helyen tartjuk. Aztán üvegbe szűrjük s ledugaszolva évekig állal.

Egresüzsem. A megtisztított egrest kevés vízzel megfőzzük és szítan áttörjük. Fél-kiló áttört egreshez 38 dkg cukrot és háromnegyed liter ribizlilevet veszünk. A ribizlit nyersen áttörjük szórásitan és beletesszük a cukrot, ha forr, beletesszük az egrest és folytonos keverés közt tetszészerinti sűrűségűre főzzük, üvegekbe töltjük, leköttözük és kigőzöljük.

Egres tölire mártásnak. Egy liter vízből és 25 dg cukorból szirupot készítünk, de csak egyszer forraljuk fel és kihűtjük. Az egrest üvegekbe öntjük és ráöntjük a hideg, híg szirupot, hogy teljesen ellepje. Minden üvegbe kevés szalicilt teszünk, jól leköttözük és 20–22 percig kigőzöljük.

Meggyálinka. Másfél kiló kimagozott meggyet, 30 dkg fekete cesersznyeét, 1 rúd vaniliát, 1 kiló cukrot bőszejű üvegbe teszünk. A mag egyharmad részét mozsárban finomra törve beleszórjuk, 5 szem keserűmandulát meghámozva beletesszük és 1 liter 90%-os alkoholt öntünk rá. Jól leköttjük és 3 hónap után szűrőpapíron üvegbe szűrjük.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

SZÉRKÉSZTŐI

Tisztelettel kérjük kedves Előfizetőinket, ne felejtsek el az esetleges előfizetési díjakat beküldeni. Rendkívül fontos, hogy pontosan megkapjuk az előfizetési összegeket, mert a lap előállításával felmerülő költségeket előre kell fizessük. Külön kérjük azokat, akik többhónapi előfizetéssel el vannak maradva, szíveskedjenek rendezni, hogy a felszólítás kellemetlenségétől megkíméljük és elkerüljük az emiatti érzékenykedésekkel járó nézeteltéréseket. Rengeteg felesleges költséget okoz nekünk, aki elmulasztja az előfizetési díj beküldését, mert súlyos megterhelést jelent a velejáró adminisztráció és a postaköltség, ami az előfizetési terhelést annál nagyobb mértékben terhel meg a vállalkozásunkra. Minden előfizetőnknek érdeke, hogy minél magasabb és szebb lapot állíthassunk elő. Nagyon örülnénk, ha kérésünk meghallgatásra és teljesítésre talál. Teljes tisztelettel

a Kiadóhivatal.

SZEPTEMBER—MÁJUS. Az ősz és tavasz találkozását fejezi ki jellegje is. Kezdődő és halkuló szerelem metamorfózisát. Közöttük a szenvedélytől izzó nyár. A férfi túl van rajta, Őnt még meg sem érintette, hacsak a mostani érzése nem a legkisebb hírnöke. A természetben nincs ugrás. Kikerülhetetlen törvényszerűséggel következik tavasz után nyár, nyár után ősz, őszre tél. At akarja ugrani? Ki akarja kapcsolni életéből a nyár gyümölcstermő gazdagságát? Ki tudhatja, hogy szerelme ebben a paradicsomi pompában egy-két év múlva fog-e virágozni, vagy elfújja az idő szele, ahogy azt a férfi látja. Titokzatosak és veszedelmesek az egyéni vágyak. Lehet pusztulás és tragédia mindkettőjük számára. A férfiben is fölébredt a szerelem nosztalgiaja, de kételkedésbe fojtja az évek közötti nagy differencia. És inkább a menekvésben talál megoldást. A sóhaj és a szomorkás lemondás ösztöne, mert számára a szerelem hiába hullt eljé, mégis elérhetetlen. Ha tudna a pillanatban élni és leszakítani minden perc virágát, gondolkodás nélkül tehetné és még csak nem is hibáztathatná magát, mert ő érvelt ellene az ősz és okosság fegyverével, de az Őn szerelme követelt. De ő hajlíthatatlan, józan és mindennél több: becsület és látja a kettőjük életét, éveinek terhével s a jövő veszélyével. Nincs meg annyira túl az élet delén, hogy az Őn fiatalosságában és a szerelem kiszámíthatatlanságában rejlt veszéllyel ne volna tisztában. A valóság kényszeríti a kettőjük szerelmi kapcsolata megszaktására. Az érzelmek feltételei és cselekvései, életre hívó erőt olyan ellendállásra találtak, hogy Őn, aki sértődötten nézi a dolgokat, furcsán és megdöbbenve kérde: hát az is lehet, hogy valaki, akit szeret, s aki szereti, ne fogadja el szerelmét? Szerelme pedig csak szimbólum, szimbóluma annak a hatalmas, jelmérhetetlen érzésnek, amely akkor teljes, ha az életét, mindenét neki áldozhatja. Mentől nagyobbannak tűnik az áldozata, annál boldogabb, annál telibb van a szíve. Csodálatos érzésvirágok nyílnak ki a telkében, hogy aztán elhervadás legyen a sorsuk és elszomorít-

MÉLYVIZ

csak uszónak, de a Nagykövácshy fűrdőruha
mindenkinek örömet szerez.

NŐI FÜRDŐTRIKÓ jómínőségű tartós macco anyagból, divatos fazon és kötésben, 3-as nagyságig	5. — p
FÉRFI FÜRDŐTRIKÓ macco anyagból, sport kivágással, buzakék, sötétkék és fekete színben	3.80 p
FÉRFI FÜRDŐTRIKÓ bordás kötésű tisztagyapju anyagból, minden szinben	7.90 p
GYERMEK FÜRDŐTRIKÓ virágos macco anyagból, 1-es szám	3. — p
STRANDTASKA zippzáras, raffiából, szines mintákkal	4.70 p

Lema
színes

Nagykövácshy

ÜZLETHÁZ
KOSSUTH LAJOS U. 9.

sák. Azt hiszi, nem lehet szétörni az érzésbilincseket, mert hozzá vannak forrva az életéhez s ha letörné, az életén ejtene sebet? Az élet közelről primitív és sokféle bajoktól terhes, amit nem lehet lerázni, de éppen ezért el lehet fogadni a reus aggodalom tiltakozását. Van olyan ember, aki jól ismeri önmagát s tudja, képes-e és mily mértékben a boldogság adására és elfogadására. Tervezetlenül vizsgálta meg magamagát, vajjon alkalmazkodik-e érzése az Őn érzéséhez, s az eredmény: tiltakozása, amivel szemben bármily fájdalmas legyen Őre, bele kell törődjön. A lemondás nehéz, mert a saját szívével kell harcoljon s kérlelhetetlenül szembeszálljon követelésével. Nincs más lehetőség. Akarata, meggyőződése ellenére ren kényszerítheti még boldogságra sem. Neki így jó, vagy jobb. Fogadja el, vegye tudomásul. Mást rendelt Őnnek a sors. Majd eljön.

A MUL kézimunkaboltja (VI., Teréz-körút 6.) páratlanul kedvezményes áron hozza forgalomba akció kézimunkadarabjait, amelyeket kedves előfizetőink szíves figyelmébe ajánlunk. Az akciótérítők, ágyhuzatgarnitúrák, konyhagarnitúrák, finom anyagból, izléses hímzéssel készűlnek. A klópl-csipke asztal- vagy zongaraterítő és a hatszemes, yes fehér brosz anyaga is legyrimább minőségű. Ezek az akciódarabok egyetlen otthonban sem nélkülözhetők. A beszerzésük senkinek sem okozhat gondot, mert rendkívül olcsók és havi részletfizetés mellett is megvásárolhatók. Részletfizetés mellett való vásárlásnál az akciódarabok a teljes ár kifejtése után utólagosan vehetők át, vagy postán küldi el a MUL kézimunkaboltja. Ezek az akciódarabok praktikusságuknál fogva minden háztartásban nélkülözhetetlenek és ajándéknak is legmelegebben ajánlha-

Étcsokoládénak, főzcsokoládénak egyaránt kitűnő a

Muller **Marika** csokoládé

1/2, 1/4, 1/5, 1/12 kg-os táblákban

Fürdőtrikók, fürdőkabátok,
strandköpenyek, frottir-anyagok
mérésékelt árak

HEILIG

HARISNYAHÁZBAN

A jó minőségek szaküzlete
Budapest, VII., Rákóczi-út 26

tők. Pénzt takarít meg és saját magának is örömet szerez, aki az akciódarabokat megvásárolja.

Lapunk folyó évi első felévi bekötési táblája már megrendelhető kiadói hivatalunkban. Ára 2 pengő. Az összeg előre beküldendő. Postafordultával portómentesen küldjük.

HÖLGYEIM! Amikor a multkor azt a minden idealizmusomat eláruló cikkemet írtam, nem is álmotam, hogy ennyire meg fogják érezni benne, hogy beletettem az egész szívemet. Nagyon néztem aztán, mikor levelet hozott a postás, egyet, kettőt, hármat, fehéret, kéket, sárgát, zavarban voltam nagyon, mert nem tudtam, mit kezdjek most. Szörnyen szerettem volna válaszolni mindnyájuknak, de nem tudtam, lehet-e, való-e, nem értenek-e félre, nem vennék-e nagyképűsödésnek, magamat dicsértetésnek...? És akkor jött az ön levele, kedves „ideális fiataliságról” lelkesedő néni”, ennek már nem tudtam ellentálni. De ne tessék haragudni, ez a válasz nemcsak önnek szól, hanem mindazoknak, akiktől levelet kaptam. Levetem az inkognitót és — már másodszer — feltárom a szívemet önök előtt csodálatos messzeségben csodálatos közel levő hölgyek.

Amit a multkor írtam, az mind egy álom, egy évek ábrándjaiból kikristályosodott ábránd volt. És egy sóhajlás. Mert nekem igazán nehéz volna megtalálnom azt a lányt. Mert a multkor felsorolt tulajdonságokon kívül vannak súlyosbító körülmények is. Kedves „ideális fiataliságról” lelkesedő néni”, mindenben egyetérték önnel és a dolog mégsem olyan egyszerű! 28 éves vagyok, a foglalkozásom: ügyvédjelölt. Vagyis még másfél évig törhetem a fejemet szép elképzeléseken, akkor aztán azonban félre kell tennem az idealizmust, mert az irrodanyitáshoz pénz kell. De ez még nem minden! Van még egy hendikep is: egy szép, patinás családja, egy öreg, renoválásra váró családi kúria, egy hatalmas jegenyékkel határolt nagy kert és ennek minden otómja azt lés, várja, hogy ki lesz a családújába ojtott új ág, új törzs, új vér... Ne nevesenek ki kérem, én felvidéki vagyok, modern szellemen nevelkedtem, ennek egyik sarkalatos pontja az, hogy a születési kváziások idejüket multák, tudatában vagyok annak, hogy merő anakronizmus az, ha ezt is beálltom „annak a lánynak” tulajdonságai közé. De mit szólna majd az én leendő sudármagas hat jiam, ha félrerúgnám öregapámék gondolkodását és náluk már elesnek ez a nehéz, de végeredményben mégis szép megszorítás... .

Maga, kedves sárga levél, azt írja, hogy milyen tölvet az a férfi, aki ennnyit kíván

a jövendőbelijétől, jobban mondvá, mit képzelhet magáról... Tévéd kérem, nem vagyok bekepcelt, csak valahogy az az érzésem, hogy nekem nem szabad felelőtennek lennem, nekem nem szabad engednem a negyvenévből, nem tehetek róla, de nem tudok más tenni. És látja, nekem azért is kell a pénz, mert én minden egyes ügyfelemt úgy fogom szeretni, nálam nem üzlet lesz az ügyvédi iroda, hanem egy szép élethivatás teljesítése, vidéki ügyvéd leszek, lesz egy csodahelyes kis lom, egy hozzá passzoló színű hajtókocsim, amin be fogok járni az irodába és a feleségemnek éreznie kell majd, hogy csupa szép hivatás, csupa mosolygás az élet, mi is azért vagyunk a világon, hogy azt éljünk varázsoljuk. Szeretnie kell majd neki is az ügyfeleimet, tudnia kell majd, hogy az ő parasztságú tízpengőseikből élünk és szeretnie kell majd azt a táltoscsikót is, amelyik minden reggel elbisszajtott tőle, de mindig vissza is hoz hozzá... De ne haragudjanak hölgyeim, megint az jut az eszembe, hogy hát van ilyen lány a világon...? **Gútori Földes Gyula**

EGY VIRÁG MÉG NEM HOZ NYARAT.

A képelet is hozzá tartozik a valóságához. A tömegetől való iszonyodása nemcsak idegességre vall, hanem arra is, hogy képzelődése szörnyű képeket látta, ami olyan elemiértési erővel kelt félelmet, hogy irtózik az embersokaságtól. A gyógyítás ideges alapon kisérelhető meg. Önszuggesztóra ön képtelen, nem tud fantáziáján uralkodni és a lehetséges borzalmaktól szabadulni.

Árva Aranka. A valóságban a szépség és a jószág mindig álomszerűen hat, mert úgy látjuk, hogy az életben több a rüt és a gonosz. A szeretet ajándékozhat meg ilyen tisztá, mely örömmel, mint az Ön levele. Szívbe hullottak szavai s új szépség, új szeretet virágzik ki belőle az Ön számára és azoké, akik tudnak örülni és gyönyörködni a szeretet selyemszirmú virágaiban. Úgy érezzük, testvér szólt hozzánk és testvért fogadunk levelében.

Ürülányok kozmetikus kiképzése. Külföldieknek laboratóriumi kurzusok és továbbképzés.

DR. FOLDESNE «JUNO» KOZMETIKAI LABORATÓRIUMA «JUNO» KOZMETIKAI INTÉZET: Budapest, IV., Károly király-út 24. Telefon: 389-159. A MAGYAR NŐK LAPJA előfizetőinek tandíjkezdvény.

K. I. Öszinte, kedves bizalmát nagyon köszönöm. Szívesen olvastam el a kritikám alá bocsátott verseket, amelyek a legnemesebb érzések interpretációi. Zengő szavakkal datol a szerelemről és a szeretetről. Pompázó színek tozódának lelke palettáján, amiket muzsikáló szavakra szeretne felváltani. Két fiatal, boldog szív az élet joró himnuszától mámorosan vallja meg bennük érzelmét. Milyen drágák lehetnek ezek a versek Önnek, akiért

a költészet berkeibe barangol a fiatal ember, hogy a lélek legszebb vírágáival kedveskedjék boldogságának. Technikailag egy kis kiánnival van a versekben. Az érdektelen olvasó, aki nem a szívvel, hanem az eszével bírál, fejféggel a hibákra is a szépségek mellett. Ajánlom, hogy ezeket a verseket hasonlítsa össze legjobb költőink hasonló témájú verseivel és a hibákat igyekezzen kiküszöbölni. Bánjon több gonddal a tollal. Szeretném, ha szigorú kritikámat a költő is jó szívvel fogadná, aminek az a célja, hogy verseivel a közönség babéraitra is pályázhasson.

Karolin. Nem megfelelő viszonzás a levélbeli elintézés. A részvétlátogatást nemcsak illő visszaadni, hanem kötelező is. **Bory.** 1. Kezdetleges szárnypölbálgatás. 2. Talán hibáján kívül okozott Önnek annyi keserűséget. Helyesejélek elhatározását. A megbecsülés is lehet olyan szilárd alapja a házasságnak, mint a szerelem. Szívüöl kívánunk sok-sok szerencsét.

A DEBRECENI NYÁRI SZÜNIDEI EGYESÜTEM EURÓPA LEGNÉPESEBB SZÜNIDEI TANFOLYAMA. A debreceni egyetem az idén is megrendezi szünidei tanfolyamát, a Nyári Egyetemet augusztus 1—18-a között, amely ma már a világ legnagyobb szünidei tanfolyama. Tavaly 22 nemzet jai közül 812 hallgatója volt. Ez a szám mindennél világosabban bizonyítja, hogy ez az 1921-ben alapított kitűnő magyar intézmény világviszonylatban is általános érdeklődést kelteti. A Nyári Egyetemen a legkülönbözőbb magyar és külföldi professzorok tartanak előadást a forrongó Közép-Európa kérdéseiről, az európai szellemi, gazdasági és technikai fejlődés legújabb eredményeiről angol, francia, lengyel, magyar, német és olasz nyelven. Ugyanezeket a nyelveken kezdő és haladó nyelvtelkélek is folytathatják. Az idegenekkel való állandó együttélés pótolja minden tekintetben a külföldi tanulmányutakat. A tanulmányi programot úgy állították össze, hogy a hallgatóknak legyen ideje üdülésre és sportolásra a debreceni Nagyerdőben elhelyezett városi fürdőtelepen. Ezenkívül hangversenyek, magyar és idegen táncbemutatók, filmelőadások teszik változatosabbá a programot. Kirándulások rendez a Nyári Egyetem igen kedvezményes feltételek mellett az ország minden részében (Kassa, Mezőkövesd, Eger, Lillafüred, Szeged, Balaton, Hortobágy). A debreceni Nyári Egyetem hallgatói nagy utazási és vízumkedvezményeket élveznek. A részvétel előképzétséghez nincs kötvé. A beiratkozáshoz vonatkozólag felvilágosítást készséggel nyújt a Nyári Egyetem titkársága (Debrecen, Egyetem).

Mit tegyek? 90.032. Maradjon hű ahhoz, aki szereti és a nyugodt családi életet biztosítja. Kaandokba nem kergethjük, mert biztosan tudjuk, hogy az időnkint fellobbanó szerelem miatta nem teheti kockára életét. Határozása el magát komolyan és maradjon hű ahhoz, aki megbecsüli, szereti. Hisszük, hogy jó és boldog feleség válik Önből. Leveléből úgy tűnik ki, hogy vőlegényétől derűs, békés, védett otthont remélhet. Ha az illető nem zavarná meg, talán soha eszébe se jutna. Próbálja meg uralkodni az érzésén és gondoljon arra, mennyi keserűséget, csalódást és megalázást okozott éppen ő,

OZOM CRÉM

széplő, májfoltt, pattanás, arctisztálanságok ellen. Széplőt, fiatalít. Próbátégely 80 fillér, nagy 1.80 előre fizetve. Utánvétellel drágább. **Rácz M. János** gyógyszerész, Kiskunhalas

akit szeretett. Nem lehet, hogy egy ilyen komolytalan és megbízhatatlan jellemű férfi tetszése szerint uralkodjon felette és úgy rángassa elő, ahogy neki tetszik. Nem báb, akivel akár így, akár úgy lehesen bánni. Végleg le kell számolni ezzel az érzéssel és azzal is, aki miatt újból szenved és szerencsétlen. Most a jövőjéről, a boldogságáról van szó, nem szabad, hogy gyenge és határozatlan legyen. Az a belső szépség, amelyet a lélek sugároz az arcra, a jószág gyözelme. Aki hisz önmagában, annak nincs mitől félni, mert asszonyának lenni nemcsak azt jelenti, hogy szerelmének áldozzon, hanem hivatást jelent, amire a nőt kijelölte a sors. Utat, amelyen el kell induljon és mint a férfi párja, kiegészítő társa szolgálja, töltsse be Isten szándékát: szebb élet teremtését. Édes gyermekek fölött karjait érezze a nyaka körül, hallja fülében játékos hangjuk drága csilingelését és megszűnik a tévózó gyengesége, erős és bátorság keményíti meg akaratát. Leánytlekében a jó lehet és legyen a győztes. Így induljon a holnap elé.

ÖZVEGY I. ÁRPÁDNÉ. A „Simogató szó” cikkemet méltató sorait nagyon köszönöm. A cinikus férjek nem fogják elhinni, hogy a simogató szónak a házasságban épp olyan nagy fontossága van, mint, mondjuk, a kenyérnek. Nem is éretült íródtól, hanem azokért az asszonyokért, akik soha nem érezték: mi lett volna, ha tudnak simogatni, milyen másként alakult volna az életük. Csoda, hogy bele nem örülnek, ha visszanéznek elrontott életükbe. És mindazért voltak szerencsétlenekek, mert a simogató szó nem szerepelt a szótárunkban. Magukra vessenek, hogy nem tanulták meg, vagy elfelejtették.

M. Márta. Betegségéből való felgyógyulása után személyes látogatással hálálja meg barátainak érdeklődéseiket. A további ismerősöknek levélben köszönje meg.

S. T. Elbeszéléseiről őszintén mondhatom, nagyon becsületes írások. Természetes és nemes érzések áradnak belőlük. Van érzelme a valóságok iránt, de a képek elmosódnak a szavak felesleges bőszégében. Tanulja meg tömörebben összefogni az eseményeket. Szigorúbb kritikával nem szeretnék a kedvét venni, csak irányítani jövőre.

Marika. A verset személyesen odaadhatja kislányának, ő örülni fog, hogy a születe húszkötetűdik évfordulójára verset írt. De csak neki érték. Egyiket sem használhatjuk. Mértéken alul maradtak.

SZERETEM AZ ORGONAVIRÁGOT. Asszonyom, Ön játszik a szerelemmel és meg fogja égetni magát. Máris n. egézte.

Nagyon gyorsan álljon meg, mert veszélyes lesz mindannyiukra. Az illető szeretheti azért feleségét, amiért Önt is megcsókolta. Sőt annál jobban becsüli és tiszteli a feleségét, akiről bizonyos, hogy nem csálja meg. A férfi ilyen jelelőitlen kalandra mindig kapható. Asszonyom, Ön a hibás, mert eltűrte, hogy megcsókolja. Nem szereti, ne is szeresse, mert ő sem szereti Önt, csak az alkalmat nem szalasztja el és azt valja, hogy minden útjába kerülő v. rág azért nyílik, hogy ő lezakítsa. Látja, a legbrutálisabb támadástól sem riad vissza és a saját otthonában, a saját felesége jelenlétében sem mulasztja el kihaszni a pilanatot, amikor megcsókolhatja. Ha ennyire tehetetlenül viselkedik, nem szabadul támadásaitól és mind erőszakosabb lesz. Határozottan és ellentmondást nem tűrően utasítsa rendre és mondja meg, ha még egyszer visszaél a helyzettel, bárhol legyen is, azonnal szólni fog a férjének és védelmét kéri tolokadása ellen. Azt gondolom, hogy ezzel lehúti. Természetesen Önön múltot eddig is, hogy a szabadnál többet engedhetett meg magának. Milyen könnyen elszédíthette Önt üres és céltalan csókjaival. Ha a millió kedvezett, nem volt rest és kihaszndta. Nem tálny, hanem csak telketlen Don Juan.

L. Zsigmondné. Csak prózaíróknak számíthatók versei. A legutóbb küldöttől sem mondhattunk mást. Semmiesetre sem árt, ha leírja gondolatait, mert ezzel fejlesztí stílusát. Talán később sikerültebbet is fog tudni írni.

GYOMORBETEGEK gyógyítóla a CIGELKA ISTVÁN (Stephanus) gyógyvíz

Orvosilag javallva: gyomorégés, étvágytalanság és emésztési zavarok eseteiben. Vezérképvisele: Édeskúty, Budapest, V. kerület, Erzsébet-tér 8. szám.

Tanácsot kérnek

Kérem munkácsi kedves előfizetőtársaimot, ki látna szívesen 2–3 napra egy 22 éves keresztény úrleányt akár fizetendőként, akár Pest melletti villánkban viszonzóznám. Leveleket „Tanulmányúti” jelígre kiadóba kérek.

19 éves, ref. vallású vagyok, verszékenyem miatt magasfekvésű helyre, levegő-változásra szeretnék menni. Ajánlkozom gyermek mellé fizetés nélkül, csak ellátás ellenében és csak a vasúti költség megtérítését kérem. Címem: Cs. Nagy Mária, Kisújszállás, Mária Terézia-körút 172.

Lapunk folyó évi első félelv bekötési táblája már megrendelhető kiadóhivatalunkban. Ára 2 pengő. Az összeg előre beküldendő. Postafordultával portómentesen küldjük.

Fiatal házaspár július 5-től két hetet a Balaton mellett szeretne tölteni. Szép helyen, különbejárattú, kétágyas szobát szeretnék, közel a vasúthoz, esetleg ellátást is igényelnék mérsékelt árrért. Leveleket ármegjelöléssel Dobosy Lászlóné, Rákosszentmihály, Rákosi-út 66. kérek.

Kérem kedves asszonytársaimot, hogy üvegesillárt hogyan és mivel lehet tisztítani?

*Üdít, szepít,
fiatalít a világhírű
Földes Margit-crème*

Rejtvénymegfejtés

A június hó 1. számban közölt rejtvény helyes megfejtése: vízszintes sorok 30: „Érdelni könnyű, alkotni nehéz”. Függőleges sorok 5.: „Tanulj meg tűrni és iemondani”. A helyesen megfejtő olvasóink közül sorsolást útján ajándékban részesültek: 1–5. díjat: a MUL kézimunkatöltő milióajándékot nyerték: Szücs Lajosné (Nyírbogdány), Vargyassy Mártonné (Pestszentpéter), Igaz Rózsa (Makó), Marschall Ágostonné (Budapest), dr. Farkas Sándorné (Budapest). 6–7. díjat: JUNO kozmetikai intézet (IV., Károly király-út 24.) arckrém-, púder- és szappanajándékot nyerték: Szilinszky Györgyné (Békéscsaba), Fűrjes Kálmánné (Pest-újhely). 8–9. díjat: KORÁNYI gyógyszerár (VIII., Népszínház-utca 22.) egy LILI-krém-, púder- és szappanajándékot nyerte: Csuray Jánosné (Berekbőszörmény). 11–15 díjakat: egy-egy előfestett gobelin-retikült nyerték: Holl Sándorné (Gyula), Szász Ferencné (Békes), öz. Mester Istvánné (Debrecen), Bokor Imréné (Mohács), Tabár Jánosné (Kecskemét). 16–21. díjakat: két-két előnyomatott tálcakendőt nyerték: Koczás Mária (Nagybátony), Szikla Jánosné (Vasvár), Kuli Erzsébet (Abony), öz. Borcsányi Gyuláné (Léva), Halász Jenőné (Berettyó-újfalú), Baán Cecília (Győr).

SZÖRTELENÍTŐ «DÉVA»-krém. Hatása végeleges! Szörteletlenítést vállalok. «Déva» XIV., Hungária-körút 116 (Thököly-útnál).

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szó aluli szöveg hirdetési díja 1 pengő 50 fillér. Jelíges hirdetések érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

A VILÁ Irís magyar családi zenió Gradóban (Itália) kívánatra küld prospectust. A panzióköltség befizetése CIT olasz utazási irodánál: Budapest, Dorottya-utca 2.

Rövid fekete gyakorlózongora kettőszáz, külföldi négy száz, valódi Bösendorfer ötszáz pengő. Garantáltak, jó karban. Zongorák, pianók felújítás, olcsón, tisztviselőknak, előleg nélküli legesélyesebb részletre. Rákózi-út ötvén, Zongoraterem, Erzsébet-körút sarok.

Nyaralásra úri lányok otthon találnak. Balatonalmádi, Marianna-villa, Bathos-uu.

Női szabóság, plüss-üzem, mestervizsga, Kalo-csay, Corvin-tér 1. Telefon: 167–478.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetéért sürgősen vennék. Telefon: 139–503. Zongoraterem.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon!” nyújtok napi 2 pengőtől. Hajdu né. MÁV főintéző neje. Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház. Tel.: 132–900.

3 előnye van Önnek,
ha
bútorszükségleteit
a „FÉSZEK”
bútorüzletben, Budapest.
VI., Andrassy-út 33 sz. alatt

a Baross Szövetség tagjánál szerzi be

**Megbízható helyen,
jót, olcsón vásárol.**

Diáknyit szeptemberre egy leánykám mellé teljes ellátással el fogadnék. Budán, kertés házámban, a város szívében, egészséges szobát, német-francia nyelvű és zongoratanítást adok komoly, erkölcsös felügyelet mellett. Budapest, Daru-u. 5. Kola Józsefné. Telefon: 167-103.

Balatonfenyvesen, főállomás, víz, posta, üzletek közelségben 2 szobás, zárt előszobás villa, egész nyárra kiadó. Villanyán, rádióval, egyszerű bútorzattal. Leveleket „Balatonfenyves” jellegre kiadhatja kérek.

Eladó Parádifürdőn 207 négyyszögletes villatelek összes közművekkel. Villásorban, a strandfürdő mögött. Erdeklődni lehet: Tobiás igazgatónál, Budapest, Thököly-út 74. sz., vagy Parádifürdőn, Tobiás-villa címen.

Magyar Háziasszonyok Szakékesnyője kitűnő befőzési és mindenféle kipróbált recepteket tartalmaz. Ára P 4.20. Megrendelhető: Berger Károly Lajosné, gazdasági akadémiai tanár özvegyéné, Hatvan, Varsáspuszta.

Gyermeknyei úri dírmé: „Reményisugár” nevelő otthon. Budakeszi. Telefon: 164-547, 33-as mellékálmomás. Prospektus.

Zongorák, pianínók előlegnélküli. húszpengős részlete 350 pengőtől, legolcsóbban Fenyőné zongorateremtőn, Erzsébet-körút huszonhat. **Bérgongorák** csoda olcsón!

Csillárudítók egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó panzió. Prospektus. Csillárudító, Mátrásjölös.

ALOGEGYÉRT, ékszerért, fogaranyért, szőnyegért sok pénz fizetek. Baross ékszerház, VIII., Baross-utca 83. szám. **Telefon n aljion: 134-770**

Fonyód Bélatelepa kétszobás, komfortos villa, zárt verandával, terrassal, mosókonyhával, piucével, villany, vízvezetékkel, fürdőjanggal, kétszobás gyümölcsös virágos kerttel eladó. Cím: dr. Rácz Béla, Fonyód Bélatelep.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásomban 2 pengőért megszálás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. 1. 10.

Abszolút intelligens, komoly, idősebb úriasszony háztartási vezetését vállalja nagy gyakorlati tudással. Puzstára is megy. Zárt leveleken kérek választ: Budapest, XIV., Fűredj-u. 12.

Kereszényi fizetővendégeket vidéki kastélyomban szívesen látok. Kötőné portmentes levegő, nagy, árnyas fenyvespark, Parákfürdő, Villanyvilágítás. Elsőrendű ellátás. Ár megegyezés szerint. Szombathely vasútállomástól 2 km. Saaghy Istvánné, Kámon, Vas m.

Korrek úrilány társalkodónő vagy gyermek mellé Budapestben, esetleg vidéken állást keres. Kiss Jánosné, XIV., Szobránc-köz 1., f. 1.

Két fajmáskát, fekete, nőstény, elajándékozok kímál, jó kertés urihelyre. Cím: Budapest, Horthy Miklós-út 18. 1. 2.

Két középszerűs leánykát jövő tanévre teljes ellátásra el fogadok. Levelelben bővebben. Pósalaky Andrásné, Debrecen, Vilo-u. 23.

Úri leányok nyaralására fizetővendégként Esztró-villában, Balatonalmádi, Deák-utca.

Párizsban évekig vezetőállásban lévő szabás méltányosan vállal nőruhákat, kosztümöket. Höflinger, Kecskemeti-u. 4.

Videkről Budapestre feljövő leányok lakást kaphatnak a főváros központjában fkvó családi jellegű Budapesti Református Leányintézményekben. IX., Ferenc-körút 12. III. em. és IX., Gönczy Pál-u. 6. III. em.) Úgyanott átutazó hálószobák száma olcsó lakás (ágyyneművel P 1.50, amélikál P 1-). Erdeklődni lehet fenti címeken. Telefon: 382-029 és 184-244.

Zongorahangolás, javítás, harmóniumkészítés, javítás legújanyosabban. Szieber, Budapest II., Török-utca 6.

A Dobogókőn úton, gyönyörű, egészséges vidéken katonatiszti családok, vagy hasonló társadalmi állású keresztény úrifamilia, nagy, kertés kurián szívesen látok fizetővendégek, 2 ágyas szobába, háromszori étkezésel, napi 3.50-ért. Leveleket „Dobogókő” jellegre a kiadóba kérek.

Egy jó és megbízható főzőmindent keresek azonnalra. Leveleket „Szorgalmas” jellegre kérek.

Szép, szöke, tanult és dolgos húgomat szeretném hozzáméltóan férjhezadni lehetőleg katonatisztes. Kérem asszonytársnőmet, akinek fia vagy hozzátartozója van és hasonlóan jól kíván neki, keresen fel szíves levelel a kiadóhivatal útján „Nyug. alezredesné” jelleggel.

Ki lenne szíves felvidéki olvasótársnőim közül 2-3 hétre el fogadni egy fiatal leányt, aki teljesen egészséges, csak levegő- és környezetváltozásra lenne szüksége. Fizetés helyett varrással, valamint háztartásban való segédkezéssel honorárra az ellátást. Úgyesen és önállóan varr felsőruhát. Választ „Poros Alföld” jellegre kiadóhivatalba kérek.

Cigányosan, kotta nélkül zongorázni leggyorsabban megtanulható: II., Margit-körút 8. Zongoratanítónőnél.

Ki szeretne magaslati helyen, szép, búkai faluban nyaralni? Strandfürdő is van. Megkeresésket Tereshess Ibolya, Szilvásvárad (Borsod m.) címre kérek.

MIMOZA világhírű grafológusnő analizál kézből, írásból és fényképről. Személyes részletek nem szükségesek. Meglepően tárja fel az élet minden titkát. Megállapításai a tiszta valóságnak megfelelnek. Pontos születési és személyi adatokat kér sajátkezü írással levelelben. Válaszbélyeg csatolandó. Cím: Pécs, Szent Vince-út 50.

K É Z I M U N K A L E I R Á S

11. OLDALON: Sárközi mintával díszített függöny és asztalterítő. Jöminőségű cérnagrenadínból készítjük, fehér alapon fekete himzéssel. A minta szélessége 50 cm. A függöny az ablak mérete szerint készíthető. 150 cm. hosszúságban fehér grenadínra előrajzolva, ára méterenként 5 P. Az asztalterítő 50x130 cm. méretben fehér grenadínra előrajzolva 3 P. Himzéséhez külön használnuk, melyből egy motring 14 fillér. Az asztalterítő szélére kézzel kötött rotjot teszünk fehér gyöngyfonálból. Gyöngyfonál 5 dekás motring 60 fillér. A függöny és asztalterítő bármilyen más méretben is megrendelhető. A függöny szűr-sablónja 3 P. A terítő sablonja 1.20 P.

13. OLDALON: Himzett tálcakendők. Fehér floridász pamutvászonból készítjük, színes himzjofonállal. Darabonként, előrajzolva 40x55 cm. méretben, 80 fill. Szűr-sablónja darabonként 40 fill. Himzjofonál motringja 20 fill.

15. OLDALON: Virágmintával díszített futó. Fehér fél-lérvászonból készítjük, 50x130 cm. méretben előrajzolva P 3.80. Szűr-sablónja P 1.50. Hozott anyagra előrajzolás P 1.20. Himzéséhez 5-ös számú gyöngyfonalat használnuk szép tarka virág színekben. Dekája 30 fill.

21. OLDALON: Díszes tálcakendő. A szélén lévő virágkoszorút és csokrokat türe csavart szállal készíthetjük, sárga, kék és rózsaszín árnyalatban. Az alakokat rózsaszín és bronz színben készíthetjük. Előrajzolva ekrű fél-lérvászonból 40x40 cm. méretben 1 P. Szűr-sablónja 50 fill. Himzéséhez külön selyem motringja 14 fill. Megrendelhető teljesen készen is.

23. OLDALON: Horgolt betétek. Ágy-neműbe vagy terítőkké alkalmazzuk. Horgolásához 80-as horgoló cernát használunk. A nagyobb betét leszámolható mintája 80 fill., a csipke és kisebb betét leszámolható mintája P 1.50. Horgoló-cérna 1 gombolyag 1 P.

CIMLAP HÁTSÓ KÜLSŐ OLDALÁN: Kerti asztalterítő. Jöminőségű kender-vászonból készítjük. A kerek terítő mérete 70x70 cm. Előrajzolva 3 P. A szegletes terítő 140x140 cm. méretben előrajzolva 9 P. Himzéséhez 5-ös számú gyöngyfonál szép tarka színekben, dekája 30 fill. A terítő szélére jól mosható szegő szalagot teszünk, kék vagy piros színben métere 40 fill. A nagyobb terítő szűr-sablónja P 1.50, a kisebb P 1.20. Hozott anyagra előrajzolás 80 fill. és P 1.20.

A MUL KÉZIMUNKABOLTJÁNAK (VI. TERÉZ-KRT. 6) ÁRAJÁNLATA

<i>Gyermek-napozó fehér vagy színes pamutvászonból, szép kézímunka díszítéssel</i>	
2-3 évesnek	3.80
4-5 évesnek	5.50
6-8 évesnek	8.50
Leányka lavable ruhácska 3-4 évesnek	5.50
Leányka himzett magyaros ruhácska	4.50
Női napozó és short szép fazonban, kézímunka díszítéssel	10.50
Női strandtáska kézímunkával díszítve	4.50
Strandpárna kézímunkával díszítve, gyapottal töltve	1.50
Kerti asztal- és uszonnaterítő 6 szalvétával, kézi himzéssel	12.50
Géppel himzett madeira miljö szép mintákban	7.50
Frottir törülköző, jöminőségben,	2.80, 3.80, 4.80, 5.50
Frottir furdlepedő	17.50
Klöplicesipek 6, 8, 10 méteres végekben	40, 75, 1.75
Festett gobelinpárna szép virágos vagy modern mintákban	80, 1.20, 1.50
Festett kelim párnalap szép mintákban	2.50, 2.20, 2.60
Festett kelim falvédő 80x170 cm. méretben	12.50
Aranycsokor pamutvászon fehér 80 cm. széles métere	1.50
Aranycsokor pamutvászon fehér 90 cm. széles métere	1.75
Aranycsokor pamutvászon fehér 180 cm. széles métere	4.10
Aranycsokor, színes, 80 cm. széles 192, 180 cm. széles	5.50
Előrajzolt tálcakendő, szép mintákban, fehér vagy színes alapon	30, 40, 50
Előrajzolt pamutvászon-miljö, madeira vagy színes himzsmintával	1.90
Gyapufonál csipkeruha készítéshez, dekája	20
Gyapufonál kosztüm készítéshez, dekája	36
Gyapufonál furdruha készítéshez, dekája	36
Indanthren függönyanyag, szép virágos vagy pettyes minta, 150 cm. széles, m-re	5.80
Csipkeszövet, 180 cm. széles, métere	6.40
Gitteranyag, 180 cm. széles, métere	5.50
Csipkeszövet, 300 cm. széles, métere	7.50, 8.20
Indanthren gitteranyag, sárga színben, 300 cm. széles, métere	10.50
Szűr-sablónok olcsó árban.	
Kézímunkák, függönyanyagok, tüllök, klöplianyagok nagy választékban, olcsó árban.	

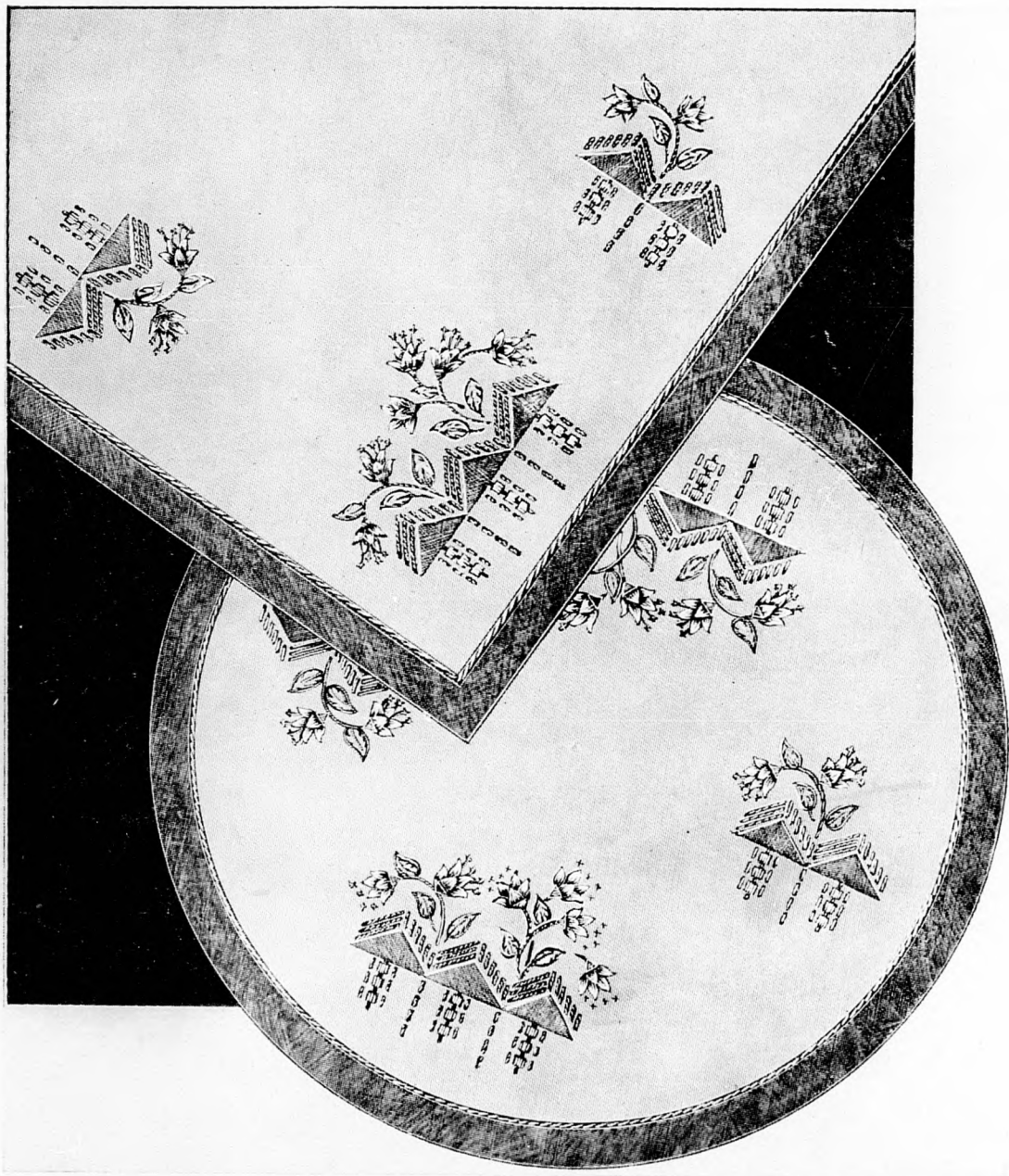
Felelős szerkesztő és kiadó: PAPP JENŐ.

Kéziratokat, klijéket, fényképeket nem adunk vissza és nem grúnk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és lekötése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomatja: a Hungária Hirlapnyomda. R. T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 1975.39. Felelős: vitéz BANO LEHEL.

A „MUL” Kézimunka-
boltja szeretettel várja
e lap kedves előfize-
tőit és olvasóit. Buda-
pest, Teréz-körút 6
Telefonszám: 12-13-19

MAGYAR NŐK LAPJA

KERTIASZTAL-TERITŐK készen előrajzolva, valamint a hozzávaló összes anyag beszerezhető a «MUL» kézimunkaboltjában, ☛ Budapest, VI. ker., Teréz-körút 6. sz. Telefonszám: 12—13—19.